

WESTERN ROMAN
LASO
cijena d broj 552

REVOLVER SUDI

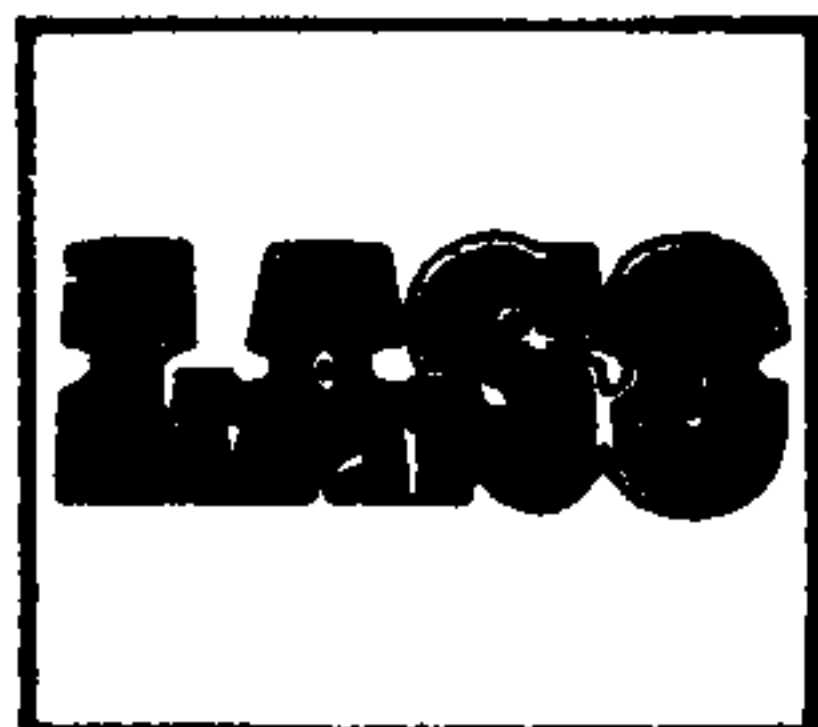

J. R. Roberts

REVOLVER SUDI

LASO 552

J. R. Roberts: **REVOLVER SUDI**

Naslov originala: **THE CHINESE GUNMAN**

Recenzija: Ida Biard

Copyright: Robert J. Randisi, posredstvom G. P. A., München

Prijevod: Jadranka Ivčić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Macel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, dr Adolf Dragičević (predsjedavajući), Nenad Brixy, Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a „Vjesnik“ n.solo, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: „Laso“, Redakcija „Romani i stripovi“, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost „Vjesnik“ n.solo. – OOUR Novinska rotacija n.sub.o i OOUR TM n.sub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1300 d ili 1170 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 650 d ili 585 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR „Vjesnik“, Interna banka, s oznakom za „Laso“. Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US \$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za „Laso“).

Ekonomska propaganda: „Vjesnik“, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 15.000 d, c/b stranica 10.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 552 izlazi 11. 5. 1984.

I

Lee Fong se često pitao kako i zašto je došao u ovu zemlju. Rođen u Kwangtungu provinciji jugoistočne Kine, doselio se u Ameriku zajedno s roditeljima i sestrom 1852. godine, kad mu je bilo pet godina. Otac je u to doba bio opsjednut snovima o zlatu. Kao i većini Kineza i njemu je cilj bio Golden Mountain, gdje će brzo zaraditi bogatstvo i vratiti se kući poput heroja. Lee se maglovito sjećao mukotrpna i dugotrajna putovanja preko Pacifika, ali je zato dobro pamtio smrt roditelja 1855. premda mu je tada bilo samo osam godina.

Sada je navršio dvadeset i četiri godine, a njegovoj sestri koja je u doba putovanja u Ameriku bila dojenče, uskoro će biti dvadeset. Ona se i ne sjeća kako su im roditelje kamenovali rudari, bijesni zbog uzaludnih pokušaja da pronađu zlato i srditi na »žute« koji su radili za besćenje.

A sada, šesnaest godina nakon okrutna ubojstva svojih roditelja, on sjedi na konju i promatra dvadesetak grla mršave stoke. Prošlo je punih šesnaest godina, a bijelci još mrže Kineze i nastoje ih onemogućiti da poboljšaju život u ovoj zemlji. Smeta im što Kinezi gaje stoku i žive pristojno. Lee nije vo-

lio konje niti život na ranču ništa više od prijašnjeg života u gradu dok je radio u praonici rublja. Bio je pesimist. Možda bi se trebao promijeniti, pomisli gledajući obzorje.

Prekasno je opazio petorku koja mu se došuljala iza leđa. Dok su ga dvojica vukla s konja, Lee opsuje što je bio nesmotren. Prepustio se sanjarenju umjesto da pazi.

Ubrzo zatim zatezanjem užeta prekinuo se kratki i mukotrpni život pesimista Leeja.

II

Čovjek s užetom oko vrata lagano se njihao na povjetarcu. Nizak i vitak nalikovao je lutki na koncu. Nekoliko trenutaka promatrao sam ga kao opčinjen, premda sam već mnogo puta vidio takav prizor. Osamnaest godina radio sam kao predstavnik zakona i vidio mnogo obješenih, a mnoge sam ja odveo na vješala.

S lakoćom sam prerezao užu i ustanovio da je tijelo još lakše no što sam mislio. Nisam shvatio da je Kinez, sve dok mu nisam vidio lice, natečeno i puno modrica. Zadržao sam se opazivši da je odjeven poput kaubojja. Položio sam

nesretnikovo tijelo na svoja kola i uputio se prema Black Windu u Arizoni.

Kad stignem u grad potražiti ću šerifa i predati mu tijelo. Još sam se osjećao kao predstavnik zakona pa pokojnika nisam mogao ostaviti da se i dalje njiše na povjetarcu. U tom času još nisam znao da ću zbog toga požaliti. Do vraga, možda bih uradio isto i da sam znao što me čeka.

U Arizonu sam stigao iz San Franciska ostavivši iza sebe jednog mrtvaca i nekoliko vrlo lijepih žena. U Black Windu namjeravao sam se zaustaviti samo radi pića i spavanja.

Došavši u grad najprije sam potražio konjušnicu i ondje ostavio kola. Prebacio sam leš preko Dukeovih leđa i uputio se zatim prema šerifovu uredu slijedeći konjušareve upute.

Moj prolazak kroz grad nije ostao nezapažen. Nekolicina promatrača prišla je Dukeu da vidi izbliza mrtvaca. Učini mi se da ne pokazuju nimalo sažaljenja za uboga Kineza. Što se mene tiče, nikada mi nije bila važna boja kože ili vjera kod ljudi. Poznavao sam dobre crvenokošce, kao i one loše, a isto tako i bijelce. S predstavnicima žute rase nisam, doduše, dosad kontaktirao, ali pretpostavljam da i za njih važi isto.

Napokon sam u pratnji dokonih promatrača stigao do šerifova ureda. Privezao sam Dukea i odlučno se zaputio k šerifu.

— Dobar dan, šerife — obratio sam se čovjeku za sto' n. Moglo mu je biti četrdeset i pet godina, bio je prilično visok i snažan u izbljedjeloj i otrcanoj odjeći. Na licu grubih crt. Anticele su se guste čupave obrve i dugački brkovi.

— Što želite gospodine? — upita.

— Moje je ime Adams, šerife — predstavio sam se prišavši njegovu stolu. Nekoliko kilometara južnije od grada našao sam čovjeka obješena o stablo. Rado bih vam ga predao.

Čovjek se namršti.

— Skinuli ste ga sa stabla? Donijeli ovamo?

Imao sam osjećaj da zna čiji sam leš donio, premda mu ja to nisam rekao.

— Jesam. Nisam ga mogao ostaviti ondje, zar ne? — rekao sam ravnodušno i ne trepnuvši okom.

Šerif se ponovo namršti i ustane. Revolver što mu je visio o kuku bio je jednako otrcan kao i sve ostalo na njemu. Prišao je prozoru i zagledao se u ljude koji su okružili moga konja. Zatim se ponovo okrene prema meni.

— Niste ga mogli ostaviti ondje, zar ne? — upita oštro.

— Ne, nisam — odgovorih hladno. — Od vas očekujem samo da obavite svoj posao. Preuzmite tijelo...

— Vi mi pokušavate reći što je moj posao, gospodine? — reče stisnuvši oči.

— Netko, čini se, to treba — glasio je moj odgovor. — Rekao bih da ne znate što trebate uraditi. — Mahnuo sam rukom prema konju. — Naredite nekome da skine tijelo s moga konja kako bih mogao nastaviti put. Nije me briga što ćete s njim uraditi.

— Niste uradili dobro što ste tijelo toga Kineza dovezli u grad — reče on prijeteći.

— Kako znate da je Kinez? — upitam oštro. — Odavde mu ne možete vidjeti lice.

— Vi ste rekli... — započne on, ali sam ga ja odlučno prekinuo.

– Nisam rekao da je Kinez – istakao sam. – Rekao sam samo da sam tijelo pronašao nekoliko kilometara južno od grada. Čini mi se da ste vi već znali o kome je riječ!

On mi žustro pride i upre kažiprst u grudi.

– Nitko nije tražio od vas da skinete obješenoga Kineza, a još manje da ga dovezete ovamo. Ja ga ne želim i prepuštam ga vama. Sada napustite smjesta moj ured.

Otvorih usta da mu se usprotivim, ali odmah shvatih da to nema smisla. Ako šerif ne želi leš, ne mogu ga prisiliti da ga uzme. Mogao sam tijelo ostaviti ispred njegova ureda i to njega zacijelo ne bi smetalo.

Ali mene bi, i on je toga bio svjestan, znajući da se stvari odvijaju onako kako je on zamislio.

Nekoliko trenutaka smo se šutke odmjeravali, a zatim sam otvorio vrata i izašao na ulicu.

Dok sam odvezivao Dukea netko iz gomile vikne:

– Bit će bolje da tog žutonju što prije iznesete iz grada.

Munjevito sam se okrenuo prelazeći pogledom preko gomile, ali nisam otkrio govornika. U svakom slučaju tko god to bio, govori u ime svih njih, zaključio sam promatrajući izraz njihovih lica.

Jedan se čovjek ipak svojim držanjem izdvajao iz gomile znatizeljnih promatrača. Visok i vitak s nisko obješenim revolverom, stajao je naslonjen na ogradu i ravnodušno me promatrao. Posve opušten i miran, zaključio sam nezadovoljno.

– Hoće li mi netko reći gdje je pogrebnik?

Nitko ne odgovori.

– Imate li uopće pogrebnika u gradu? – pokušao sam ponovo.

– Nemamo za Kineze – javi se ponovo glas iz gomile.

Stajao sam na trenutak promatrajući ih ponovo i pitajući se što ću s tijelom koje nitko ne želi.

Trenutak sam razmišljao da li da ih pokušam urazumiti ali sam odustao od toga. Ovi su ljudi odviše zadojeni mržnjom prema Kinezima da bi ih jedan stranac mogao pokolebati i udobrovoljiti. Odvezao sam Dukea i uputio se prema konjušnici.

III

Konjušar očito još nije bio obaviješten kome pripada tijelo na konju, jer mi je bez oklijevanja pokazao put do pogrebnika.

Ponovo sam se našao na ulici gradića i u središtu pažnje njegovih stanovnika. Privezao sam Dukea ispred pogrebnikova ureda i uputio se unutra.

– Što mogu uraditi za vas? – upita me čovjek svijetlih očiju trljajući ruke.

– Koliko treba platiti da pokopate tijelo koje je na mome konju – mahnulo sam rukom prema trijemu.

– Rodak?

– Ne, nije – odvratio sam nestrpljivo. – Koliko?

– Polako, gospodine – reče čovjek i dalje trljajući ruke i zureći kroz prozor. Ostao je dugo u tom položaju, pa sam mu prišao bliže da vidim što gleda.

Nisam se iznenadio kad sam opazio da je na trijemu ista ona skupina promatrača koja je malo prije bila ispred šerifova ureda. S njima je bio i vitki revolveraš. Pogledao je pogrebnika značajno i taj je pogled razbio čovjekovu dilemu.

– Bojim se da sada nemam ljudi... – rekao je mucajući i ne usuđujući se pogledati me u oči.

– Koga se bojite? – upitao sam oštro.

– Ah, nemam... – počeo je, a zatim odlučno dodao: – Ne mogu vam pomoći! – Naglo se okrene i nestane iza vrata što vode u stražnju sobu.

Zamišljeno sam zurio kroz prozor. Nitko nije dirao tijelo ni Dukea, ali ljudi je bilo sve više. Odvojen od njih, stajao je revolveraš pažljivo promatrajući izlaz iz pogrebnikova ureda. Čekao je mene.

Odlučio sam mu skratiti čekanje.

Svi pogledi bili su uprti u mene dok sam izlazio, a revolveraš mi se odlučno isprijeci na putu.

– Što mogu učiniti za vas? – upitao sam suho.

– Naprotiv – podrugljivo će on – možda bismo mi mogli nešto uraditi za vas. Himself* – naglasi tu riječ – bi vas želio vidjeti. – reče naglašavajući svaku riječ. – Možda bi vam mogao pomoći da riješite vaš problem.

– Tko je Himself?

– Rekao sam vam. Čovjek koji vam može pomoći – objasni on strpljivo. – Vjerojatno jedini u gradu koji to može.

Pomoć mi je zaista potrebna, pomislio sam podrugljivo, ako ne želim nositi to tijelo dok se ne počne raspadati.

– Gdje se nalazi taj tajanstveni gospodin?

– Podite za mnom!

Htio sam odvezati Dukea, ali on odmahne rukom.

– Ostavite ga i podite za mnom. Za vašeg će se konja pobrinuti naši ljudi.

* Himself – engl. on sam (op. pr.)

Nemajući izbora krenuo sam za neznancem prema uredu tajanstvenoga dobrotvora i uskoro otkrio da je riječ o salunu. Našao sam se u velikoj prostoriji iza saluna.

– Ovo je taj čovjek, gospodine – obrati se revolveraš svome gospodaru.

Čovjek pedesetih godina, dobro uhranjen, crne brade prošarane pokojom sijedom pozorno me promatrao. Odjeven u tamno odijelo, s bijelom košuljom ukrašenom čipkom, nalikovao je na kockara.

– Mene zovu Himself – reče čovjek dubokim glasom kao da time objašnjava sve.

– Clint Adams – predstavio sam se kratko.

– Čini mi se da imate teškoća, gospodine Adamse. Možda bih vam ja mogao pomoći.

– Čini mi se da ovaj grad ima teškoća, ali recimo da bi mi u ovom času dobro došla vaša pomoć – rekao sam nehajno.

– Čuo sam da sa sobom imate leš koji nitko ne želi.

– Tako nekako – priznao sam nevoljko. – Kako bi bilo da ga vi uzmete.

Čovjek prasne u gromoglasan smijeh.

– Uvjeravam vas, gospodine Adamse, da meni ne treba leš nekoga Kineza.

– A živi Kinez?

– Još manje – prizna on bez oklijevanja.

– Kako mi možete pomoći? – pitao sam ga otvoreno.

– Mogao bih vam reći kamo da odnesete to tijelo – rekao je čovjek naslonivši se na zid.

– A to je?

– Prije nego što vam kažem, moramo se dogovoriti o nečemu – reče on lukavo. – Očekujem od

vas nešto zauzvat za tu informaciju.

– Trgovina.

– Baš tako.

– A što vam ja mogu dati zauzvat?

– Informaciju – glasio je kratk odgovor.

– Kakvu?

– Lester, donesi gospodinu Adamsu piće i stolac – obrati se Himself revolverašu otkrivši mi istodobno dvije stvari.

Prvo sam saznao ime revolveraša. Les Taylor, lijevoruk i poznat po svojoj brzini i nezavisnosti. Drugo, otkrio sam koliku vlast ima Himself nad Taylorom. Les Taylor ubio je mnogo ljudi samo zato što su ga se usudili zvati Lester, a Himself ga je ne samo tako nazvao, već mu je i dodijelio tako običan zadatak kao što je donošenje stolca i pića.

Ipak je Taylor bez riječi poslušao. Ili se boji Himselfa, ili ga taj čovjek vraški mnogo plaća, zaključio sam zamišljeno ga promatrajući.

Pošto mi je donio stolac i piće, Taylor je ostao stajati s moje lijeve strane što je bilo prilično neobično. Razumljivo bi bilo da je stao s moje desne strane.

– Gospodine Adamse – trgne me iz razmišljanja duboki gazdin glas – ovdje u Black Windu imamo jedan problem. U našu su se zajednicu uvukli ljudi koje ne želimo, te ih pokušavamo nagovoriti da se isele.

– Vješanjem? – podigao sam značajno obrve.

On nestrpljivo odmahne glavom.

– Neki se od nas na trenutak zaboravljaju, ali budite uvjereni da svi nismo takvi.

– Ipak su vaš problem Kinezi – ustvrdio sam mirno.

– Da, to priznajem. Skupina tih... ljudi naselila se na napuštenom ranču nekoliko kilometara jugozapadno od grada. Pokušavaju gajiti stoku. Možete li zamisliti kineske kauboje? – Zatrese glavom i nasmije se.

Opazio sam da se Les Taylor ne smije.

– Kakvu informaciju očekujete od mene? – upitao sam ne krijući nestrpljenje.

– Mogu vam reći kako da dođete do kineskog ranča i predate tijelo pokojnikovim drugovima. Zauzvat ćete mi kazati koliko ih tamo ima i kako su opremljeni.

– Shvaćam – promrmljao sam – Namjeravate ih napasti, pa biste željeli znati kakve su njihove snage.

– Bio sam kapetan u vojsci, gospodine Adamse. Bio sam dobar zapovjednik samo zato što sam uvijek nastojao otkriti neprijateljevu spremnost i sposobnost za borbu...

– Rat je davno završio – podsjetio sam ga mirno.

– Za neke – naglasi on.

– Mogao bih sam poći na jugozapad i pronaći ih – rekao sam.

On se nasmije.

– To vam nikada neće poći za rukom.

Zaustio sam da mu odgovorim, kad netko uleti u salun vičući:

– Kinezi dolaze u grad!

Himself prebaci pogled s mene na Taylora.

– Lester – bilo je sve što je rekao i revolveraš bez riječi pođe prema vratima. Ustao sam i ja.

– Vaša odluka, gospodine Adamse? – upita Himself.

– Netko drugi je upravo odlučio umjesto mene – rekao sam i pošao prema vratima.

Mala kola su se kotrljala ulicom prema šerifovu uredu. Opazio sam u njima dva muškarca, mladeg a i starijeg, te jednu ženu. Kola su stala ispred ureda i mladi je muškarac iskočio pomažući ostalima da siđu.

Les Taylor se zaputi prema njima, a za njim i skupina promatrača. Pridružio sam im se i ja.

– Ovo je Li – čuo sam kako mladić govori šerifu koji je izašao na trijem. – Traži svoga brata koji se sinoć nije vratio kući.

– Pa što onda? – šerif podigne obrve. – Ne očekujete valjda da ga ja pođem tražiti? – reče posprdno.

– Gubite se odavde.

– Ne shvaćam... – počne mladić, ali u tome času mu pride Taylor i lagano ga gurne prema kolima.

– Šerif je rekao da se gubite, kineski kauboju – reče oštro. – Da sam na vašem mjestu, smjesti bih ga poslušao.

Mladić, gotovo još dječak, pogleda revolveraša s izrazom straha i odvratnosti. Umjesto njega javila se djevojka.

– Molim vas – rekla je dodirnuvši Taylorovu ruku. – Moram pronaći brata ...

On je prekine zamahnuvši snažno ljevicom tako da je uz jauk pala na tlo.

– Ne diraj me! – kriknuo je bijesno i koraknuo naprijed u namjeri da je ponovo udari. Stari se Kinez ispriječio, ali Taylor zamahne šakom prema njemu.

– Taylore! – viknuo sam prije no što je zadao strancu udarac koji bi ga jamačno ubio.

Okrenuo se na zvuk moga glasa i divlje me pogledao. Gomila oko nas se munjevitom brzinom razila stvarajući čistinu. Pažljivo sam

ga promatrao pokušavajući otkriti namjerava li povući revolver.

Sudeći po izrazu njegovih očiju zaključio sam da ne namjerava. Kao što sam ja čuo za njega, čuo je i on za mene. Zato mi i nije stao s desne strane tamo u salunu, niti potegao revolver.

– Ovo s tobom nema nikakve veze, Adamse – rekao je žurno.

– Kad muškarac udari ženu u mojoj prisutnosti, to odmah ima veze sa mnom – rekao sam mirno.

Iza njegovih leđa starac je pomagao djevojci da ustane, a kraj njih je stajao i mladi Kinez.

– Ako povučesh revolver, morat ću te ubiti – nastavio sam hladno.

– Prema tome, ti si na potezu.

Nekoliko trenutaka zurili smo jedan u drugoga. Zatim njegova napetost popusti, a oko usana mu zaigra podrugljiv smiješak.

– Kad dobijem nalog, Adamse, bit će mi pravi užitak da te ubijem.

– Pričekajmo pa ćemo vidjeti – odvratio sam spokojno. Opazio sam da se revolveraš s mukom suzdržava. Ipak je prevladao razum i strah od poslodavaca. Okrene se napokon prema Kinezima.

– Šerif vam ne može pomoći. Bit će bolje da što prije odete.

– Možda vam ja mogu pomoći – rekao sam stupivši korak naprijed.

Taylor me bijesno ošine pogledom.

– Himselfu se to neće svidjeti – protisne kroza zube.

– Reci svome gazdi da će mi se morati predstaviti punim imenom, a ne nekim smiješnim nadimkom, bude li želio ponovo sa mnom govoriti – rekao sam hladno.

Časak-dva je zurio u moje lice.

– Reći ću mu – progunda napokon i hitro se udalji.

– Kako nam vi možete pomoći?

– upita mladi Kinez.

– Jeste li vi u srodstvu s ovom djevojkom? – upitao sam blago.

– Ne, ja sam prijatelj. Ona ima brata – objasni Kinez.

Dao sam mu znak da mi pride bliže kako nas djevojka ne bi čula.

– Neka ona ostane ovdje sa starcem, a vi podite sa mnom.

Kimnuo je i vratio se djevojci. Opazio sam da je neobično lijepa i mlada. Nije joj više od dvadeset godina, a možda ni toliko. Mladić nije mnogo viši od nje, a ni stariji, dok je starcu moglo biti pedeset, a isto tako i osamdeset godina. Njegovu je dob doista bilo teško odrediti. Mladićeva glava sezala mi je do ramena, a starac je bio još niži od njega.

Duke je bio vezan ispred saluna. Bez riječi sam mladiću pokazao tijelo njegova sunarodnjaka. Mladić ustukne.

– To je Lee – reče muklo. – Gdje ste ga pronašli? Objasnio sam mu u nekoliko riječi što se dogodilo.

Kinez se zagleda u nebo.

– Sve nas je manje. Pitam se zašto pokušavamo ostati ovdje gdje nas ne žele.

Nisam znao što da mu odgovorim.

– Hoćete li dovesti konja do mojih kola – izusti mladić s molbom.

– Dakako. – Odvezao sam Dukea i poveo ga prema šerifovoj kancelariji ispred koje su bila kola. Podigao sam leš sa sedla i položio ga na kola, sretan što sam ga se napokon oslobodio. Djevojka je sjela pokraj mrtvoga brata, tiho plačući i mrmljajući nešto na svome jeziku. Mladić je pomogao

starcu da zauzme svoje mjesto, a zatim i on sjedne dohvativši uzde.

– Zahvaljujemo vam na ljubaznosti – obrati mi se. – Imate li gdje prenoćiti?

– Unajmit ću sobu u hotelu – rekao sam mirno.

– Ne vjerujem da ćete je dobiti. Budete li imali teškoća, dodite k nama. Bit ćete zaista dobrodošli. – Utiša glas i objasni mi kako ću pronaći njihov ranč. – Zovem se Kim Chang – reče na kraju.

– Clint Adams.

– Još jednom vam hvala, gospodine Adamse.

Starac promrmlja nešto na kineskom i Kim mi se ponovo obrati.

– Moj vam ujak zahvaljuje što ste spriječili onog čovjeka ... Taylora, da ga udari. Kaže da ste pošten i dobar čovjek.

Uputio sam starcu smiješak, a on mi ga uzvрати i lagano se nakloni.

IV

Predviđanje Kim Changa se obistinilo.

Ne samo da je hotel odjednom bio pun puncat, već je i jedini pension u gradu bio krcat gostima.

Noć se spuštala, a mene su stali obuzimati umor i glad. Također i Dukea.

Pokušao sam se pobrinuti bar za konja, ali bez uspjeha.

– Gospodine, ne mogu ... žao mi je – mrmljao je konjušar koji se toga poslijepodneva svesrdno brio o Dukeu.

– Slušajte – rekao sam oštro.

– Platit ću vam za cijelu noć, a nikad ne običavam plaćati uzalud. Budete li imali teškoća s Taylorom ili njegovim gazdom, samo ih poš-

ljite k meni. Obećajem da ću sutra ujutro otići.

Nije mu se svidjelo to što sam tražio, ali još manje zamisao da mi vrati novac. Zato mi je rekao kome da se obratim za konačište.

Djevojka mi je otvorila vrata i pogledala me sa smiješkom u očima.

– Vi ste stranac?

– Jesam. – Pitao sam se je li već čula za mene. Javne kuće su često zajednice za sebe, koje žive po svojim pravilima te sam bio uvjeren da neće odbiti moj novac. Izabrat ću jednu djevojku za društvo, a zatim naručiti jelo. Poslije ću se, dakako, naspavati.

– Što želite? – upita djevojka.

– Noćenje, a uz to i hranu.

– Hrana se posebno plaća – istakne ona.

– Ne brinite, platit ću.

– Hoćete li najprije odabrati djevojku? – upita ona.

Odmjerio sam je pogledom od glave do pete. Srednje visine, malih napetih grudi i punih, senzualnih usana doimala se više nego zavodljivo.

– Nije potrebno. Vi mi odgovarate – rekao sam mirno.

– Dobro, gospodine reče ona poslovnim glasom. – Dopustite da potražim zamjenu ovdje na vratima. Vratit ću se odmah.

Ubrzo se vratila s drugom djevojkom koja će odsad primati posjetioce, a zatim me pvela na kat u svoju sobu. Hitro se razodjenula i bez imalo stida stala ispred mene da je pogledam.

Bez odjeće grudi su joj se sada doimale krupnijima, a bradavice su joj se pod mojim pogledom ukrutile. Imala je izuzetno vitak struk i oble bokove. – Ako vam se ne svidam mogu pozvati drugu.

– Ne, nipošto.

Ona kimne.

– Kako želite najprije? – reče poslovnim tonom.

– Kako se zoveš? – pitao sam umjesto odgovora.

– Angie.

– Ja sam Clint. Najprije bih želio nešto pojesti, a zatim odspavati.

– Gospodine – reče djevojka smijući se – ovo nije hotel...

– Znam, ali hotel je pun.

– Pun. Taj hotel nije već godinama bio pun ... Oh uzvikne iznenada kao da je shvatila da nešto nije kako valja.

– Oh, što?

– Jeste li se sukobili s Himsel-fom?

– Moglo bi se reći da je tako – složio sam se nevoljko.

– I ne možete dobiti sobu, ha?

– Tako je – kiselo sam se osmijehnuo.

– Sjedni, Clinte – reče ona i munjevitom brzinom navuče haljinu.

A meni su baš bile počele rasti zauzbice na njeno bujno tijelo, pomislio sam sa žaljenjem.

– Donijet ću vam nešto za jelo, a zatim ćemo razmisliti kamo da vas sakrijemo – obrati mi se Angie odlučno.

– Dobro, Angie, hvala.

– Nije potrebno da mi zahvaljuješ, Clinte. Tko god nije prijatelj Himsel-fu, prijatelj je meni. Vraćam se odmah.

Ne znam kada se vratila, jer sam se ispružio na krevetu i čvrsto zaspa. Kad me je probudila prošla su tri sata.

– Nisam te htjela buditi prije, smatrajući da će ti dobro doći san prije jela. Dodala mi je poslužavnik s hranom koji je bio na noćnom ormariću pokraj kreveta.

San me okrijepio pa sam, osjetivši još veću glad no prije, svojski navalio na svinjetinu s graškom.

– Hoćeš li i ti malo?

– Hoću, premda moram paziti da se ne udebljam.

– Da, šteta bi bilo da se to krasno tijelo izobliča – složio sam se s njom obješenjački namignuvši.

– Drago mi je što to čujem. U početku sam se zabrinula, no ne događa mi se često da se skinem, a muškarac zatraži hranu i spavanje – priznala je djevojka.

– Žao mi je, Angie. Putovao sam cijeli dan i noć, a zatim pronašao još i taj leš ...

– Kakav leš?

Trenutak sam oklijevao, bojeći se da ne izgubim smještaj ako joj kažem što je posrijedi, ali naposljetku moja istinoljubivost i otvorenost prevagnu. Slušala je moju priču povremeno kimajući.

– Ne znam za što ne puste te ljude da žive u miru – rekla je na kraju.

– Pretpostavljam da ima ljudi koji jednostavno moraju uvijek nekoga mrziti i na nekome se izživljavati.

– Što misliš zašto Les Taylor nije na tebe odmah pucao? – upita djevojka zamišljeno. – I za manje je stvari ubijao ljude bez milosti.

Slegnuo sam ramenima ne rekavši joj da revolveraš nije pucao čuvši moje ime. Jedan predstavnik zakona ne može živjeti punih osamnaest godina da se njegovo ime ne pročuje.

– Pretpostavljam da me nije htio ubiti besplatno.

Angie se namršti.

– Kako to misliš?

– Čeka da mu gazda plati da me ubije – objasnio sam mirno.

– Kavu? – upita ona opazivši da su tanjuri prazni.

– Možda poslije – rekao sam pruživši ruke prema njoj. Usne su joj bile meke i podatne, a zama-man miris dražio mi je nosnice. Pomogao sam joj da se svuče, a ona je zatim razodjenula mene. Rukama sam nježno istraživao njeno bujno tijelo.

– Tako si nježan – mucala je previjajući se od užitka. – Oh, volim nježne muškarce...

V

Ujutro mi je rekla da je toliko uživala te noći da mi ne može uzeti novac. Ja sam, međutim, bio uporan te ga je napokon uzela, izmamivši mi obećanje da naš sljedeći susret neće imati veze s poslom.

Napustio sam kuću u kojoj sam proveo noć pitajući se što će mi donijeti dan. Budući da nisam poznavao čovjeka koji se nazivao Himself nisam znao koje su njegove sposobnosti. Jučer sam mu na neki način dao šamar te je valjalo očekivati neku vrst osвете. Moj me predosjećaj nije inervjerio.

Duke je bio privezan za ogradu ispred konjušnice, osedlan i spreman za put. Kraj njega, točnije ispred vrata konjušnice stajala su tri naoružana čovjeka.

– Dobro jutro – reče jedan od njih. – Što želite? – obrati mi se drsko.

– Možete li mi reći kad će se otvoriti konjušnica? – upitao sam promatrajući zaključana vrata iza kojih su bila moja kola.

– Žao mi je, gospodine, ali neće se otvoriti danas. Zatvorena je radi popravaka.

– Shvaćam. – Pogladio sam Dukea po vratu razmišljajući da li da nađem ili odstupim.

Znate li slučajno ime vlasnika? – upitao sam nastojeći dobiti na vremenu.

– Dakako. Gazdin je ured iza saluna. Možete ga potražiti. On će vam pomoći. Želim vam dobar dan, prijatelju – zlobno će čovjek.

– Loše je počeo – rekao sam zajedljivo – pa sumnjam da će biti dobar.

– Nikad se ne zna. Ponekad stvari neočekivano krenu nabolje – nastavi on.

Uzjahao sam i okrenuo Dukea prema salunu.

– Hvala na pomoći – dobacio sam trojici iza leđa.

– I drugi put, prijatelju – odvрати jedan od njih, a zatim sva trojica prasnuše u smijeh.

Čini se da me Himself želi zadržati u gradu duže no što želim. Nema svrhe razmišljati zašto, već je bolje izravno ga pitati, zaključio sam dok sam lagano jahao prema salunu.

Privezao sam Dukea i odlučno ušao u salun. Kako sam i očekivao, gazda je sjedio za svojim stolom i doručkovao. Za šankom je stajao Les Taylor pijući iz boce.

Ne obraćajući pažnju na lijevorukog revolveraša, uputio sam se prema njegovom gazdi.

– Dobro jutro, gospodine Adamse – rekao je ne podižući pogled s tanjura. – Kavu?

Na stolu su bile dvije šalice. Jedna puna, a jedna prazna. Pretpostavio sam da puna čeka mene.

– Ne, hvala. Već sam doručkovao.

– I dobro se naspavao, kako ću – čovjek ravzuče usne u osmijeh. – Veoma ste mudri što ste se sjetili Rose.

– Rose?

– Oh, da, zaboravio sam – napokon me pogledao – bili ste s Angie, zar ne? Lijepa mlada žena, nije li tako?

Nije mi se svidio njegov glas.

– Čini se da su se hotel i pension odjednom napunili gostima – dobacio sam zajedljivo.

Namrštio se.

– Čudno. Obično uvijek ima slobodnih soba. Ne mislite li možda da ste nekoga uvrijedili?

– Najvjerojatnije vas – rekao sam otvoreno. – Ako sam to uradio, htio bih da znate da sam to uradio namjerno.

Lice mu se na trenutak ukoči. Iza leđa čuo sam kako se Taylor pomakao.

– Polako, Lestere – dobacio sam i ne trudeći se da pogledam plaćenika. Znao sam kakav će učinak proizvesti ime Lester, ali sam računao na moć gazde da obuzda svoga čovjeka. On je to doista uradio. Mahnuo je rukom kao da je samo jedan njegov pokret dovoljan da umiri razbješnjela revolveraša.

– Ne izazivajte gospodina Taylora, Adamse – upozorio je zatim mene.

– Namjeravate li mu narediti da me ubije? Jeste li zato zaključali moja kola? Recite mi što moram uraditi da ih dobijem natrag?

Odložio je viljušku i nož na tanjur i pogledao me.

– Ono što sam vas zamolio jučer, gospodine Adamse. Provjeriti koliko je mojih protivnika.

– Zar se bojite šalice Kineza? – upitao sam podrugljivo.

On se ukoči. Taylor mi pride s lijeve strane.

– Upotrijebio bih riječ oprezan, da sam na vašem mjestu – reče Himself ledeno – a ni vama ne bi

škodilo da budete oprezniji – nastavi prijeteci – ako ne želite da vas ubijem sam, bez pomoći gospodina Taylora.

Prvi put me počeo zanimati taj čovjek i njegovo pravo ime. Nisam volio da me netko prisiljava na nešto, ali moja su kola pod njegovim ključem te nisam imao mnogo izbora. Ako ništa drugo, prihvatit ću igru dok ne otkrijem način kako da se domognem kola. Budući da ne mogu naći prenoćište, mogao bih prihvatiti ponudu Kima Changa, puštajući Himselfa u uvjerenju da odlazim u izvidanje.

– Dobro – bilo je sve što sam napokon rekao.

VI

Bez teškoća sam pronašao put do ranča na kojem su stanovali Kinezi. Stijena i grmlje u blizini ulaznih vrata bili su izvrsna kamuflaža.

– Stani – naredi mi glas iza leđa kad sam prišao vratima. Poslušao sam, zauzdavši Dukea i podigavši obje ruke iznad glave čekajući da me stražar pregleda.

Dvadesetogodišnjak u zapadnjačkoj odjeći držao je u ruci henrijevku iz 1860. Doimao se uplašenim.

– Polako, sinko – rekao sam blago – ne približuj prst okidaču.
– Nisam znao razumije li.

– Što želite? – rekao je na lošem engleskom.

– Želim vidjeti Kima Changa. Poznaš li ga?

Mladić je još držao pušku upevenu u moje grudi pokazavši mi da sjašem. Odlučio sam iskoristiti priliku. Silazeći s Dukea malo sam zateturio i zamahnuo rukama.

Kad sam se približio Kinezu, zgrabio sam mu pušku i oborio ga na zemlju.

– Žao mi je – rekao sam mu prebacivši pušku u lijevu ruku – ali nisam siguran umijete li rukovati puškom.

Pomogao sam mu da ustane. Zurio je u mene trenutak-dva i mrmljao nešto sebi u bradu.

– Kim Chang – podsjetio sam ga ponovo.

On ovoga puta kimne i daje mi znak da ga pratim. Okrenuo se, ali sam ga ja rukom zaustavio i pružio mu pušku. Namrštio se pomalo zbunjen mojim postupkom, ali je prihvatio pušku i nastavio put.

Približili smo se kući ili bolje reći onome što je od nje ostalo. Stradala je od požara, a nije popravljena drvom nego šatorskim platnom, tako da je polovica kuće bila od drva a polovica nalikovala šatoru. Oko kuće bilo je postavljeno još nekoliko velikih šatora iz kojih su sada počeli izlaziti ljudi.

Neki od njih bili su odjeveni u kaubojsku odjeću, a drugi osobito žene, u tradicionalnu kinesku odjeću.

Kim Chang se pojavio na ulazu kuće u pratnji starca koji je s njim bio u gradu. Prepoznavši me obratio se glasno svojim ljudima koji su se potom vratili u svoje nastambe. Nakon nekog vremena i moj se mladi pratilac vratio na svoje stražarsko mjesto.

– Gospodine Adamse – obrati mi se Chang dostojanstveno.

Privezao sam konja za ogradu ispred kuće i prišao mu bliže.

– Kime, odlučio sam prihvatiti vašu gostoljubivu ponudu. U gradu očito nisam dobrodošao.

Trenutak me čudno promatrao.

– Oprostite mi na sumnjičavosti, gospodine Adamse, ali zašto želite ostati u gradu u kojemu vas ne žele? Zašto niste pokupili stvari i otišli?

– Postavili ste dobro pitanje, Kime, na koje ću vam dati iskren odgovor. Možemo li ući u kuću, molim vas? Budete li nakon moga odgovora željeli da odem, obećajem da ću otići.

– Dobro – složi se mladić.

Obrati se zatim jednome od svojih ljudi i ovaj odvede Dukea iza kuće.

– Chin će se pobrinuti za vašu životinju – uvjeri me Chang sa smiješkom.

Pošao sam za njim. Premda je unutrašnjost kuće bila osvijetljena svjetiljkama, doimala se tmurno, gotovo mračno. Platnom je kuća bila podijeljena na male odjeljke. U svakome je bio jednostavan drveni krevet i mali stol.

Chang odgurne zavjesu u stražnjem dijelu kuće i reče:

– Ovo je moj dom.

Zvučalo je to tako ponosno da sam na trenutak osjetio sažaljenje. Krevet i stol. Ništa više. I on je to nazvao domom.

– Molim vas, sjednite – ponudi me i ja sam sjeo na rub kreveta a on na pod sučelice meni.

– Zamolio sam ujaka da kaže Li da nam donese čaj.

– Čaj će mi prijati – rekao sam ljubazno. Ne sjećam se kad sam ga posljednji put pio, ako ikada i jesam.

– Nemjeravali ste mi reći zašto ste ostali u gradu – podsjeti me Kinez tiho.

– Da, tako je. – Ispričao sam mu sve o prijedlogu velikoga gazde, bolje reći o njegovoj ucjeni.

– Namjeravate nas špijunirati i dati gospodinu Himselfu sve informacije da biste se domogli svojih kola? – upita on zbunjen.

– Ne – odlučno sam odmahnuo.

– Puštam Himselfa u uvjerenju da sam došao ovamo s tom namjerom, dok ne smislim način da izvučem kola iz staje.

– Možda bismo vam mi mogli pomoći – predloži on nakon kraćeg razmišljanja.

– Umije li netko od vaših rukovati oružjem?

– Tim, čovjek koji vas je doveo ovamo, dobro puca iz puške. – Pitao sam se kakva je kineska definicija za onog koji dobro puca iz puške s obzirom da sam vidio Tima na djelu.

– Mislio sam u prvom redu na revolver – objasnio sam mu blago pokazavši mu svoj.

– Oh, revolver! Ne, bojim se da nitko od nas ne zna njime rukovati – reče on tužno.

– Chang, govorite engleski mnogo bolje nego ostali.

On se blago nasmiješi.

– Smatrao sam da je potrebno bolje savladati jezik da bih mogao poći dalje – reče ponosno. – Slušao sam pažljivo i nastojao što bolje upamtiti ono što sam čuo.

– Govorite bolje i od mene – uvjeravao sam ga sa smiješkom.

– Ah, vi ne govorite onako iskrivljeno kao većina ljudi sa Zapada – uzvрати on.

– Hvala. – Nisam se trudio da mu objasnim da sam se školovao na istoku, a pucati naučio od jednog starog šerifa koji me je zatim imenovao svojim pomoćnikom.

Revolveri su me zanimali ne samo kao oružje već kao instrumenti. S vremenom sam ih naučio rastavljati i sastavljati, a potom i

usavršavati, kombinirajući najbolja svojstva raznih modela. Tako sam kombinacijom standardnoga kolta i revolvera koji je Robert Adams izumio u Engleskoj 1851. dobio svoju verziju revolvera. Takav revolver nema nitko u zemlji.

Iznenada mi je pala na um zamisao.

– Koliko vas je ovdje na ranču, Chang?

Zamislilo se.

– Trideset i šest – reče napokon.

– Koliko muškaraca?

– Jednako kao i žena, čini mi se.

Zanimalo me kako su ovamo dospjeli, ali to ću s vremenom saznati. Uto u prostoriju uđe Li noseći čaj.

Promatrao sam je dok je točila napitak. Oči smeđe bademastog oblika, malo spljošten nos, ovalno lice. Moram priznati da me na trenutak očarala svojom ljupkošću, gotovo uznemirila.

– Govori li ona engleski? – upitao sam Changa dok je djevojka i dalje oborena pogleda bila zauzeta posluživanjem čaja.

– Ne dobro – odvrati mladić – ali razumije gotovo sve.

– Li? – dodirnuo sam joj ruku.

– Da? – napokon je podigla pogled.

– Žao mi je zbog vašeg brata – rekao sam blago.

– Hvala.

– Da sam znao...

– Vi ste dobar, ljubazan čovjek – prekine me djevojka položivši mi dva prsta na usne.

Lagano je pomicala prste s usana na obraz. Zgrabio sam joj ruku i čvrsto je stisnuo.

– Reći ću joj da vam pripremi šator za noćenje – obrati mi se Chang, a zatim je dao djevojci

upute na kineskom. Kimnula je glavom i nestala iza zavjese.

– Kime – pobunio sam se kad smo ostali sami – ne bih želio vaše ljude izbaciti...

– Vama treba soba – prekine me on odlučno. – Mi smo navikli na neudobnost.

– Ja također. Imam vraću za spavanje i spavat ću vani – rekao sam odlučno.

– Sigurni ste?

– Sasvim.

– Dobro, no jest ćete s nama.

– Slažem se i hvala.

– Pokušat ćemo vam pomoći da se domognete kola. No vi ćete nas morati voditi, bojim se – reče kao da se ispričava.

Otpio sam gutljaj čaja premda bih ga rado zamijenio viskijem. Već mi se radala jedna zamisao, ali da bih je mogao ostvariti potrebna su mi kola.

VII

Shvatio sam da Himself nije znao koliko Kineza živi na ranču, niti kako su naoružani i da li su vješti u rukovanju oružjem. Osim pojedinačnih napada, kao onaj na Lijina brata, nije još bio spreman za sukob.

Kim me izveo u dvorište da mi pokaže njihovo stado. Nikad dosad nisam vidio dvadeset mršavijih i manjih krava.

– Znam – rekao je mladić – mršave su, ali uskoro će se oporaviti. ispaša je ovdje dobra. Ovo je početak velikog stada, gospodine Admse. Prodat ćemo ih i zaraditi dosta novca, dovoljno da popravimo kuću i uredimo ranč. Zatim ćemo uzgojiti veće stado... Ovo je sada naš Golden Mountain.

– Golden Mountain? – upitao sam začudeno.

On me pogleda, a oduševljenje mu iščezne iz očiju.

– Pitajte Li. Ona će vam ispričati sve o toj planini.

Razmišljao sam da li da mu kažem da je njegov san o stoci samo san, barem dotle dok ima ovo bi-jedno stado. No njegovo je oduševljenje bilo suviše dirljivo da bih ga odmah mogao razočarati. Odlučio sam objasniti mu to postepeno.

– Zašto su ljudi iz Black Winda protiv vas, Kime?

– Mi smo Kinezi – glasio je jednostavan odgovor.

– Samo to? – pogledao sam ga s izrazom nevjerice na licu.

– To je dovoljno. Već godinama je tako. Plaćamo danak što smo bili dovoljno glupi da se doselimo u ovu zemlju.

– Nisu svi ljudi isti, Kime.

– Kao vi? Da siguran sam da ih ima nekolicina koji su poput vas, gospodine Adamse. Ali većina je ljudi posve ravnodušna, a uvijek se netko nađe da tu ravnodušnost pretvori u mržnju prema nama.

– U ovom slučaju to je Himself.

– Da, čovjek s tim smiješnim imenom – on se gorko nasmije. – A nama se cijeloga života stavlja pod nos da mi, Kinezi, imamo smiješna imena.

– Trebali ste čuti neka od indijanskih imena – rekao sam smijući se, no njegovo je lice ostalo ozbiljno.

– Sinula mi je zamisao, Kime, istina, još nije razrađena, ali potrebna su mi kola da bih je mogao ostvariti.

– Rekao sam da ćemo vam pomoći. Kad dobijete kola, moći ćete nastaviti put.

– Nisam baš tako mislio.

– Ne razumijem. Zar vas ovdje ne zadržava samo činjenica da su vam kola zaključana u gradskoj staji? Zašto biste ostali, kad ih se domognete?

– Da vam pomognem – rekao sam jednostavno.

– Ne razumijem – reče on ponovo. – Naš problem nije vaš.

– Ne volim da netko nekoga ugnjetava, Kime – rekao sam blago – osobito ne neki samozvani bog koji uz pomoć revolveraša rješava svoje prljave poslove.

– Mislite na onog čovjeka koji se zove Taylor. On je zao čovjek, podao i vrlo brz. Ne shvaćam samo kako vas jučer nije ubio.

Slegnuo sam ramenima i odgovorio mu isto što i Angie:

– Čeka nalog svoga gazde da to uradi.

– Shvaćam. Gospodine Adamse...

– Moje je ime Clinton, Kime ili skraćeno Clint.

On kimne glavom.

– Clintone, kako nam namjeravate pomoći i zašto su ta kola tako važna?

– Bavim se revolverima, Kime. Popravljam ih, prodajem, čak i konstruiram. No najvažnije je da ih znam koristiti. Držim da bi vama i vašim ljudima dobro došla mala poduka o tome. Himself jamačno ima neku predodžbu o tomu koliko vas je ovdje, Kime, ali nije siguran kako ste naoružani. Htio bih vas naučiti kako se rukuje oružjem.

– Cijenimo vašu ponudu, Clintone – reče mladi Kinez zahvalno.

– Volio bih da ljudi koje ću podučavati ipak bar nešto znaju o oružju... – promrmljao sam oklijevajući.

– Ne brinite. Izabrat ću najpogodnije – žurno će on. – Kako ćete osloboditi kola?

– Dat ćete mi nekoliko ljudi. Poći ću s njima u grad i reći im što da rade. Poslije toga počinje nastava – rekao sam namignuvši.

On kimne i povede me prema kući.

VIII

– Li će vas malo povesti u šetnju logorom dok ja odaberem ljude koji će vam pomoći da ostvarite zamisao – rekao mi je Kim poslije povratka u kuću.

– Podite sa mnom – reče Li meko i zaputi se prema stražnjem dijelu kuće. – Pokazat ću vam naš vrt na koji smo ponosni. U gradu nam ne žele prodati hranu, pa sve uzgajamo sami.

Dok sam koračao za njom, opazio sam da joj fina crna svilenkasta kosa dopire do bedara nalik na sjajnu svilenu zavjesu.

– Imaš krasnu kosu, Li – rekao sam.

Ona se okrene i pogleda me krupnim, nevinim očima.

– Hvala, gospodine Adamse – reče stidljivo.

– Moraš me zvati Clint ili Clinton, Li. Želim da znaš da sam vam prijatelj.

Ona kimne.

– Da, mi smo prijatelji ... Clinte.

– Dobro, sada mi pokaži vrt.

Vrt je zaista bio dobro obrađen i bogat plodovima od kojih neke nisam nikada vidio.

Govorila je engleski prilično dobro, premda sporo i oprezno, kao da bira riječi.

Budući da nemaju dovoljno mesa, kuhaju uglavnom vlastito povrće, objasnila mi je ponosno. Zatim mi je pokazala žene koje su prale rublje i druge koje su kuhale.

Neki su muškarci popravljali napuikle zidove na kući. Stekao sam dojam da su Kinezi vrlo marljiv narod.

– Ponekad Tim odlazi u lov i pokušava uloviti nešto ...

– Ima li u tome uspjeha?

– Jednom se vratio sa zecom. – Nasmijala se i pokrila rukom usne. – Čini mi se da ga je ubio slučajno, ali meso je bilo vrlo ukusno.

– Li, želio bih znati kako su tvoji ljudi dospjeli ovamo – rekao sam iznenada. – Kako ste došli na zamisao da ovdje podignete ranč. Što znate o uzgoju stoke?

– Kim i još neki su radili na nekom ranču. Promatrali su i naučili.

Koliko su mogli naučiti, pitao sam se zabrinuto. Što znaju o kroćenju, žigosanju i ostalim vještinama nužnim za uspješno vođenje ranča?

Još sam nešto uočio dok smo obilazili ranč.

– Li, koliko ti je godina?

– Uskoro će mi biti dvadeset – odvrati djevojka.

– Opazio sam da ste većinom mladi – zamišljeno sam promatrao okoliš. – Zašto?

Ona slegne ramenima. Činilo mi se kao da ne zna što da kaže.

– Možda će Kim objasniti ... – počela je.

– Kim mi je rekao da ćeš mi ti reći – prekinuo sam je odlučno. – Zašto izbjegavate odgovor?

Ponovo je slegnula ramenima.

– Možda kasnije, Clinte – reče u nedoumici. – Poslije.

Odlučio sam popustiti.

– Dobro, Li. Poslije. Ti i Kim morate se dogovoriti tko će mi reći.

Nasmiješila se i kimnula. Pružila mi je malu ruku i nastavila hodati. Osjetio sam kako me uzbuđuje. Toplina njezine ruke djelovala je na mene poput struje.

Traperice i košulja bili su joj nekoliko brojeva preveliki, ali joj se unatoč tome tijelo ocrtavalo ispod njih. Još ni na jednoj Kineskinji nisam vidio toliko velike grudi, uzan struk i puna bedra.

– Ovo je moj šator – prekine me ona iz maštanja.

– Imaš svoj šator? – s obzirom na to da su se svi ostali tiskali u malim prostorijama bilo mi je čudno da ona živi sama u šatoru.

Djevojka je oborila pogled, a licem joj preleti sjena. Odmah sam znao da nisam smio to pitati.

– Dijelila sam ga s bratom – reče glasom punim tuge.

Čim prva žalost prođe, uselit će joj nekoga u šator, zaključio sam.

Ona iznenada podigne pogled i zagleda mi se u oči.

– Zasad sam ovdje sama.

Riječi i izraz lica doimali su se izazovno. Pitao sam se jesam li je pravilno shvatio.

Kao da je iznenada shatila što je rekla, Li se počela povlačiti.

– Odlaziš li uskoro? – upita odvođeci me od svoga šatora.

– Rekao sam Kimu, da vam želim pomoći. Čini mi se da znam kako, ali se moram najprije domoći kola iz gradske staje.

– Bit ćemo zahvali za svaku pomoć – reče ona nježno. – Užasno se bojim čovjeka koji se zove Taylor, i njegova gazde. Mislim da neće stati dok nas ne unište – glas joj neznatno zadršće.

Najradije bih ja zagrljio u želji da je utješim, ali se nisam usudio.

– Ostat ću da vam pomognem – rekao sam jednostavno.

Nešto se počelo događati između Li i mene, ali to je prekinuto dolaskom Kima.

– Odabrao sam ljude koji će poći s vama u grad, a također i one koje ćete naučiti pucanju.

– Dobro. Pričekat ćemo nekoliko dana, Kime. Za to ću vrijeme govoriti s ljudima. Zatim ću uzeti dvojicu i poći u Black Wind. Moramo zateći Himselfa i njegove ljude nespремne i domoći se kola.

Nisam znao koliko Himself namjerava čekati obavještenje o Kinezima, ali sam bio uvjeren da neće ništa poduzimati dok se ja ne vratim.

– I ja bih rado pomogla – trgne me iz razmišljanja djevojčin glas.

– Ne – reče Kim odlučno, ali se djevojka usprotivi.

– Ubili su mi brata, Kime. Moram osvetiti Leeja.

– Ne želimo osvetu, Li – reče Kim mirno. – Želimo samo živjeti u miru. Ti se ne smiješ miješati.

– Već sam umiješana – plane ona iznenadujućom žestinom dok su joj iz krupnih crnih očiju izbijale iskre.

– Uberi povrće za večeru, Li – reče mladić blago. Ona ga prkosno pogleda, lupne nogom o tlo, a zatim se nevoljko udalji.

– U Kini žene nikad ne postupaju ovako – reče Kim s prizvukom isprike u glasu.

– Mogli bismo joj dodijeliti kakav zadatak da je zadovoljimo – rekao sam blago. – Zadatak koji neće biti težak niti opasan.

On odmahne glavom.

– Neće biti potrebno. Nećemo joj ugadati. Li će uraditi onako kako joj se kaže – završio je odlučno.

Slegnuo sam ramenima pomišlivši kako su rijetke žene koje rade ono što im se kaže, ali nisam rekao ništa.

– Želite li upoznati ljude koje smo odabrali za vas? – upita Kim.

– To je dobar prijedlog – složio sam se.

Obišli smo kuću i prošli pokraj vrta. Nisam opazio da Li bere povrće. Uskoro smo se našli na maloj čistini iza šatora. Ugledao sam pet muškaraca.

– Imat ćete šest ljudi – reče Kim.

– Vidim samo petoricu.

– Ja sam šesti.

Šutke sam kimnuo glavom. Peticica odabranih bili su rastom viši od njega, ali još manji od mene. Kad bismo se s Himselfonovim ljudima morali fizički obračunavati, našli bismo se u nepovoljnu položaju.

Pažljivo sam promatrao svoje buduće učenike.

– Je li itko od vas pucao revolverom?

Dvije su se ruke digle uvis. Ostali su muškarci, uključujući Kima, odmahnuili glavama.

– A puškom?

Ponovo su se digle dvije ruke, a uz njih još dvije. Jedna je bila Kimova, a druga Timova. Vidio sam da Tim ne zna rukovati revolverom.

– Ovo će biti teže no što sam zamišljao – progundao sam sebi u bradu.

X

Nisam imao svoja kola s raznovrsnim oružjem, pa sam odlučio ustupiti učenicima svoj revolver, kako bih stekao predodžbu kakav

me posao očekuje. Kad se domognemo kola, svaki će od njih dobiti svoj revolver.

Za metu sam odabrao veliko stablo, ali isto sam tako mogao uzeti i zid kuće. Ni njega ne bi uspjeli pogoditi.

Kad je i posljednji od njih ispalio hitac, uzeo sam revolver, izbacio prazne čahure i ponovo ga napunio. Zatim sam ga vratio u korice, prekrižio ruke na grudima i zagledao se u šestoricu Kineza. Nakon nekoliko trenutaka svi su počeli pokazivati znakove zbunjenosti i nervoze. Kim mi napokon pride.

– Beznadno je, zar ne? – upita meškoljeći se.

– Ne, ne može se još reći da je tako – rekao sam premda je malo nedostajalo da se složim s njime.

– Očekuje nas veliki posao. Moramo dobro zapeti. To je sve.

– Za danas je gotovo? – upita on plaho.

– Da. Obuka počinje sutra ujutro.

Ljudi su se vratili svojim poslovima. Vidio sam da je Kim i dalje zabrinut.

Li nas je jamačno cijelo vrijeme promatrala. Čim sam ostao sam, izašla je iz svog zaklona.

– Mislio sam da bereš povrće – rekao sam s prizvukom blagoga ukora.

– Kim misli da smo još u Kini, gdje žene nemaju pravo glasa već rade ono što im muškarci narede – reče ona bitko. – Ali ovo je nova zemlja i naš je način života drukčiji. Želim pomoći – reče odlučno isturivši svoju malu bradu.

– Kim ti to ne dopušta, Li. Koliko sam shvatio, on je ovdje voda, ali ja bih ti možda mogao pronaći neki lakši zadatak.

– Sigurniji? – A zatim ne dajući mi priliku da odgovorim djevojka žustro nastavi: – Mogu li pokušati pucati iz tvog revolvera?

– Malo je težak za tebe – rekao sam pružajući joj oružje.

– Pucat ću sa dvije ruke ako treba – reče ona odlučno.

Pokazao sam joj stablo koje ni jedan muškarac nije uspio pogoditi.

Podigla je revolver s obje ruke i na moje zaprepaštenje ispalila svih šest metaka jedan za drugim. Svi su se zabili u deblo ili u poneku granu. Zatim se okrenula i pružila mi prazan revolver.

– Neobično oružje – reče mirno.

– Napravio sam ga sam pa nije ni čudno – odvratio sam sa smiješkom. – Gdje si, do vraga, naučila tako dobro pucati?

– U San Francisku prije nekoliko godina. Radila sam kao sluškinja kod nekog bogataša koji me naučio pucati. Drago mi je da nisam zaboravila.

– Uvjeran sam da nisi – rekao sam vraćajući napunjen revolver u korice. Pomislio sam pri tom na mali revolver koji sam preuredio i koji je bio u mojim kolima. Bit će kao stvoren za njenu ruku.

– Govorit ću s Kimom, Li. Ne brini, dobit ćeš priliku da pomogneš.

Sklopila je ruke i položila mi ih na grudi.

– Hvala, Clinte.

Ja sam njoj trebao zahvaliti. Dala mi je nadu da ću ipak uspjeti u svome namjeru.

Večera me ugodno iznenadila. Povrće na tanjuru nije izgledalo bog zna kako, ali je zato bilo izuzetno ukusno.

– Kako ti se svidjelo jelo? – upitao me Kim poslije obraćajući mi se prvi put prisno.

– Izvrsno je – rekao sam iskreno. Li se zarumeni, te sam zaključio da je i ona sudjelovala u kuhanju.

Kim ustane.

– Moram poći.

– Kamo? – upitao sam iznenađeno.

– Noćas ja čuvam stado.

– Poći ću s tobom – ponudio sam.

– Ne, Tim i ja ćemo to uraditi. Ti se odmori – rekao je odlučno. – Imat ćeš sutra mnogo posla – podsjeti me.

– Kad počisti stol, Li će ti pokazati gdje da se smjestiš – nastavi mladić nakon kraće šutnje. – Dobro se odmori.

– Hvala. – Znao sam da će mi idući dan biti vrlo naporan, pa se nisam protivio njegovu prijedlogu.

Promatrao sam Li kako skladnim pokretima briše zdjele. Prostorija je bila nešto veća od ostalih, smještena iza kuće. Očito da članovi zajednice jedu u smjenama.

Posljednji smo večerali Kim, njegov ujak, Li i ja. Sada i starac ustane, reče nešto djevojci, meni se nakloni i nestane iza zavjese.

– Pokazat ću ti gdje ćeš se smjestiti noćas – reče Li naposljetku.

Posvuda je vladala tišina dok me vodila između šatora. Tek kad smo se zaustavili, shvatio sam da me dovela do svoga šatora koji je bio izdvojen od ostalih.

– Li... – počeo sam nesigurno.

– Tvoja vreća za spavanje je u mome šatoru – reče djevojka i uđe u šator. Oklijevao sam trenutak prije nego što sam pošao za njom. Upalila je svjetiljku tako da sam vidio da je moja vreća ispružena pokraj njena ležaja.

– Li... – počeo sam ponovo, ali me ona i ovoga puta prekine.

– Ako ti se ne sviđa zamisao da ovdje prespavaš, slobodno možeš uzeti svoju vreću i izabrati drugo mjesto – rekla je ne gledajući me. Zurila je neko vrijeme u pod, a zatim podigla glavu. – Ako sam previše hrabra, molim te da mi kažeš.

– Što će misliti ostali, Li? – upitao sam nesigurno.

– Ne moraju znati – odvrati ona tiho. – A nije me briga ako i saznaju – dometne prkosno.

Osvijetljena slabom svjetlošću treperave svjetiljke doimala se izuzetno ljupko. Sjajna dugačka kosa padala je poput bogatoga slapa niz ramena. Ruke su joj nervozno podrhtavale dok je čekala moju odluku.

Nisam je pustio da dugo čeka.

U dva sam se koraka našao uz nju, položio joj ruke na ramena i poljubio je. Usne, mekane i vlažne, kao da su me čekale, rastvorile su se pod dodirom mojih, a njezin se mali jezik našao na mome. Ruke mi je ovila oko struka čvrsto kao da me nikada ne namjerava pustiti. Ako su sve Kineskinje ovakve, mnogo sam propustio, pomislio sam privijajući njeno izazovno tijelo uz svoje.

Iznenada se oslobodila moga zagrljaja i koraknula unatrag. Promatrao sam je kako drhtavim rukama skida košulju. Zavjesa kose sakrila joj je nage grudi pa sam prišao bliže i razmaknuo je rukama. Bradavice su joj bile tamne

i krupne. Pod mojim dodirom postale su još veće i kruće. Dok je skidala hlače i ja sam se žurno svlačio. Položio sam je na vreću za spavanje, nježno je milujući po mekoj baršunastoj koži. Neko je vrijeme ležala mirno puštajući me da istražujem njeno toplo tijelo, a zatim je pružila ruke i pokazala mi svoje umijeće. Moja bojazan da je djeвица pokazala se suvišnom.

Poslije, ležeći ispružen na vreći, shvatio sam da između mlade Kineskinje i naših djevojaka, na primjer Angie, postoji bitna razlika u vođenju ljubavi.

XII

Iznenada je s djevojčinih usana potekla priča.

U ovu je zemlju došla kao dojenče s roditeljima i bratom. Razbješnjeli rudari kamenovali su joj roditelje nekoliko godina nakon njihova dolaska. Brat joj je toliko puta prepričavao taj užasan događaj da joj se duboko urezao u pamćenje. S bratom je bila neobično bliska, premda su često živjeli odvojeno.

– Dok si, na primjer, bila u San Francisku? – upitao sam.

– Tamo smo bili zajedno. Moj nam je gazda to dopustio. Bilo mi je tada petnaest godina. Bio je dobar prema meni dok ... – zastala je oklijevajući – sam mu davala ono što je tražio. Radi mene je bio dobar i prema Leeju. Kad je on umro, njegova su nas djeca izbacila iz kuće.

Nakon toga su gradili ceste. Poslije su sreli Kima Changa. On ih je pozvao da mu se pridruže na ranču u Arizoni zajedno s ovećom skupinom njihovih sunarodnjaka.

Za Leeja je to bila nova utopija, ali su prihvatili prijedlog i, eto, kamo ih je to dovelo.

— Moje je roditelje ubio san o zlatu, a Leeja san o stoci. Sada sam sama — rekla je tužno naslonivši lice na moje grudi.

— Imaš Kima i njegova ujaka te ostale prijatelje iz logora — istakao sam nježno.

Ona odmahne glavom.

— Ovo neće trajati. Neće nam dopustiti da ovdje živimo u miru. Morat ćemo ponovo seliti, pa ponovo...

Pitao sam se kakav je to osjećaj živjeti u tuđoj zemlji, u kojoj ljudi drukčije izgledaju i govore, i znati da nikad nisi dobrodošao niti prihvaćen.

Držao sam je čvrsto zagrljenu dok nije zaspala, odlučivši ostati i pomoći im da prežive i ostvare svoj skromni san.

Razmišljao sam postoji li mogućnost da Himselfa natjeram da pusti taj narod u miru, a da ga ne ubijem. Ako Kinezi pokažu dovoljno čvrstu volju i sposobnost, možda se on i pokoleba.

Važno je da te ljude što bolje obučim za sukob s Himselfom i njegovim revolverašima. Poslije toga mogao bih pokušati izazvati njega i Lestera, a bez njih bi jenjala mržnja prema Kinezima.

Razmišljao sam o Himselfu. S Lesom Taylorom sam znao na čemu sam. Njegov revolver protiv moga. No njegov mi je gazda još bio nepoznanica. Morao bih saznati njegovo pravo ime. Ljudi koji kriju ili mijenjaju ime, imaju obično za to valjan razlog. Ako taj čovjek nešto skriva, a ja to otkrijem, mogao bih ga prisiliti da pusti Li i njene ljude na miru.

Najprije se moram domoći kola, a što više o toj akciji razmišljam, to sam sigurniji da bih je trebao izvesti sam, bez Kima i njegovih ljudi. Trebao bih zateći trojicu čuvara nespremne, ući u staju bez pucanja i podizanja cijelog grada na noge. Trebao bih ući u grad, iz konjušnice uzeti kola i izaći iz grada, da Himself to sazna tek kada bude suviše kasno da nešto poduzme.

Kad sazna da ne namjeravam ispuniti njegovu naredbu, zaželjeto će da mi se osveti. Zato se moram iskrati iz grada prije no što to sazna.

XIII

Idućega sam jutra ponovo dao svakome od mojih učenika priliku da puca. Kim je jedanput pogodio drvo, ali očito je da je to bilo slučajno. Ostali nisu pucali ništa bolje nego prošlog dana. Poslije vježbe revolverom pucali su iz puške. Tim je pogodio stablo dvaput, Kim jednom, a ostali nijednom.

Pitao sam se kako bi Li pucala puškom.

Za ručkom sam rekao Kimu da ću u grad poći sam. Bunio se, ali sam mu otvoreno predočio kakvoj se opasnosti izlažu i njegovi ljudi, a i ja u toj akciji. Naposljetku se složio sa mnom.

Toga sam se jutra radi Li iskrac iz njena šatora i nastavio spavati na otvorenome. Poslije me je zbog toga ukorila.

— Nisi trebao pobjeći jutros — rekla mi je ozbiljno.

— Želio sam tako.

— Ne stidim se što sam s tobom spavala, Clinte — ponosno je podigla glavu.

– Smatram da Kimu ne bi bilo drago da to sazna. Čini mi se da prema tebi gaji snažne osjećaje.

– On je još dječak – reče ona.
– Nije mi gospodar, premda to želi biti.

– Možda imaš pravo, ali ipak ne bih želio da se po logoru proćuje...

– Dobro, poslušat ću te – popusti ona – ako mi obećaš da ćemo ponovo biti zajedno – obraze joj pritom prekri blago rumenilo.

Nježno sam je pogladio po glavi.

– Dobro znaš da i ja to želim, Li. Bit ćemo zajedno, ne brini.

Poslije ručka Li me ponovo pozvala na stranu.

– Ne možeš poći sam, Clinte. Neću to dopustiti – rekla je uzbuđeno.

– Tko sada kome želi biti gospodar? – pitao sam polupodsmješljivo, promatrajući njeno zajapurenó lice.

– Ne želim biti tvoj gospodar, ali isto tako ne mogu dopustiti da pogineš za nešto što se tebe ne tiče – rekla je žustro.

– Odlučio sam da me se to tiče – rekao sam mirno. – A ja imam pravo donijeti takvu odluku, zar ne?

– Da, ali si glup – uzvratila ona srdito.

– Možda – slegnuo sam ramenima. – Vidjet ćemo još tko je glup.

Ostatak dana djevojka me je izbjegavala, a Kim se povremeno mrštio na mene i čudno me gledao. Pitao sam se sumnja li nešto.

Predosjećao sam da je Kim zaljubljen u Li. Ako otkrije što se dogodilo prošle noći, mogao bi odbiti moju pomoć.

Pa što onda, pomislio sam buntovnički. Ionako se nisam namjeravao ovdje zadržavati dugo. Zašto

bih morao ostati i pomoći ovim ljudima?

Možda zato što mrzim ljude poput Lesa Taylora i Himselfa, s kojima sam se susretao radeći kao predstavnik zakona.

Ili sam možda budala, kako je rekla Li u srdžbi.

Nešto prije mraka osedlao sam svoga vjernoga vranca i odlučio krenuti u grad. Još nisam znao kako ću se prikrasti staji, ali nešto će mi već za vrijeme jaahanja pasti na um. Nadao sam se barem da će biti tako.

Li nije bilo nigdje u blizini kad sam odlazio, ali zato me je Kim ispratio izražavajući zabrinutost za moju sigurnost.

– Možda ovo i nije tako dobra zamisao, Clinte – rekao je ozbiljno. – Možda bi jednostavno trebao dati Himselfu informaciju koju želi i otići svojim putem.

– Rekao sam da ću pomoći tebi i tvojim ljudima, Kime, i to namjeravam uraditi. Osim toga, imam i osobnih razloga za mržnju prema Himselfu.

On stisne usne.

– Kako želiš. Sretno!

Na putu do grada razrađivao sam u mislima plan upada u staju. Nijedan mi se nije činio dovoljno sigurnim, ali morao sam nešto poduzeti da dobijem natrag ono što je moje i da pomognem Li.

Naposlijetku, nadomak gradu, odlučio sam prići staji bez okolišanja i nadati se najboljemu.

Trojica čuvara stajala su ispred ulaza. Dojahao sam i okrenuo Dukea tako da sam ih mogao držati na nišanu.

– Oprosti, prijatelju, ali staja je zatvorena – reče jedan zakoračivši prema meni. Očito nije znao tko sam, što sam odlučio iskoristiti.

– Mogu li negdje drugdje smjestiti konja? – upitao sam ljubazno.

– Ne, ne bih rekao – odvratio on. Nije posumnjao ništa. Zapazio sam da ima revolver, a ostala dvojica i revolvere i puške. Jednim munjevitim udarcem mogao bih ga poslati na zemlju, a zatim se pozabaviti s ostalima, no time bih izazvao gužvu.

Morao sam pronaći mirniji način, ili barem to pokušati.

– Slušajte – nagnuo sam se povjerljivo prema najgovorljivijemu od trojice – ne bih li mogao ući unutra samo da ostavim...

– Žao mi je, prijatelju. I da hoću ne bih te mogao pustiti. Nemam ključa – odvratio ovaj ravnodušno.

Duboko sam uzdahnio. Sad barem znam na čemu sam. Ključ je ili kod Himselfa ili kod Taylora.

– Hvala, momci – rekao sam i okrenuo se prema gradu. Prolazeći pokraj Rosine kuće vidio sam Lesa Taylora kako ulazi i iznenada stvorio odluku. Ako je ključ kod njega, mogao bih ga se domoći uz pomoć Angie.

Privezao sam konja u sjeni kuće, nadajući se da ga nitko od mojih neprijatelja neće prepoznati. Pričekao sam nekoliko minuta, a zatim pošao za Taylorom.

Angie nije bila na vratima, ali sam jednu djevojku zamolio da je potraži.

– Ima li možda posjetioca?

– Ne bih rekla. Odmah ću je pozvati.

Dok sam čekao, pitao sam se postoji li žena koja se zove Rose i, ako postoji, kako ona izgleda.

– Angie kaže da je pričekate u njenoj sobi – djevojka se brzo vratila. – Doći će za nekoliko minuta. Zna li put do sobe?

– Znam – odvratio sam kratko.

Nadao sam se da neću naletjeti na Taylora.

Angie se zaista pojavila nakon nekoliko minuta. Ne sebi je imala tamnu haljinu duboka izreza. Srce mi je počelo ubrzano kucati, premda sam imao na umu svoj zadatak.

– Zdravo, Clinte!

– Kako si, Angie? Oprosti što sam ovako upao.

– Ne smeta – reče ona toplo. – Istina, netko me čeka u drugoj sobi, ali mogla bih zamoliti prijateljicu da me zamijeni – u očima joj zaiskri nada.

– Ništa ne bih volio više od toga, dušo, ali ne mogu odvratio sam sa žaljenjem. – Nije li čovjek koji te čeka možda Les Taylor?

Na licu joj se pojavi izraz čuđenja.

– Kako znaš?

– Nisam bio siguran, ali sam se nadao da je tako – rekao sam sa smiješkom.

– Što to znači? – htjela je znati.

Ispričao sam joj ono što je bilo potrebno, ne spominjući želju da pomognem Kinezima. Moram se domoći svojih kola i ne želim da mi netko zapovijeda i prisiljava me na bilo što.

– Zeliš da se domognem njegovih ključeva? – upita ona shvativši brzo što traži od nje.

– A zatim da ga zabaviš tako da ne opazi da su nestali – dodao sam sa smiješkom.

– Obećavam da ću mu uzeti ključeve i ponovo ih vratiti na mjesto, a on to uopće neće opaziti. Što kažeš na to? – upita uputivši mi lukavi osmijeh. – Nakon onih lijepih časova koje smo proveli zajedno toliko ti dugujem, nije li tako?

– Ti si moja djevojka – rekao sam zgrabivši je za ramena i utis-

nuvši joj žestok cjelov na pune usne. Trajao je suviše kratko, ali nisam imao izbora. Angie mi je pokazala sobu u kojoj je bio Taylor i napomenula da će ključeve staviti na mali stol pokraj vrata, da ih lako mogu dohvatiti.

– Angie, dobro znaš kakav je Taylor – rekao sam. – Ne moraš ovo raditi. Neću ti zamjeriti ako...

– Tiho – ušutka me ona položivši mi prst na usne. – Lako ću izaći s Taylorom na kraj – doda samouvjerenost. – Ne brini, dragi – topao osmijeh ozari joj lice.

– Jesi li sigurna? – pitao sam zabrinuto.

– On je muškarac, zar ne? – upita napućivši svoja lijepa usta.

– Vidim na što ciljaš – složio sam se napokon i još jednom je poljubio. – Sretno.

– I ti se pazi, Clinte – upozori me i iskrađe se iz sobe.

Nakon nekog vremena pošao sam za njom. Kako je i obećala, ostavila je vrata nezaključana. Tiho sam ih otvorio, ali je Taylor bio odviše obuzet Angijinim čarima da bi čuo lupu. Na stoliću pokraj vrata stajao je svežanj ključeva. I pažljivo sam ih uzeo i zatvorio vrata.

Stražnjim stubištem napustio sam kucu i odvezao Dukea. Već se spuštao mrak. Pitao sam se koliko će Angie moci zaokupljati Taylorovu pažnju. Obuzimao me sve veći nemir pri pomisli da neću na vrijeme vratiti ključeve. Bio sam nadasve zabrinut za djevojku.

Kad sam se približio staji, čuvari su mi dali znak da stanem.

– Možda nisi razumio, prijatelju... – počne jedan od njih koji me je očito odmah prepoznao, ali sam ga prekinuo zveketom ključeva.

– Zaboravio sam vam reći, momci, ali Les Taylor i ja smo stari prijatelji. Dao mi je ključeve i rekao da mogu unutra smjestiti konja, dakako uz uvjet da dobro zaključam staju.

– Ne znam... – zaustavi čuvar i zatraži pogledom mišljenje od svojih drugova.

– Za ime svijeta, kako bih dobio ključeve da mi ih Les nije dao?

– Ima pravo, Al – reče jedan od dvojice koji su dotada šutjeli.

– Da, rekao bih da je tako – složi se Al. – Dobro, otključaj.

– Hvala, momci – rekao sam i sjahao.

Imao sam sreću da sam otprve naišao na pravi ključ. Brava je bila velika, pa sam pretpostavio da će je otvoriti najveći ključ. Zaista je bilo tako.

– Vidiš? – okrenuo sam se Alu pobjedonosno kao da mu želim pružiti još jedan dokaz iskrenosti.

– Aha – reče on – ali morat ću ići s tobom.

To sam i očekivao.

– Svakako. Samo izvoli!

Al širom rastvori vrata tako da sam mogao uvesti Dukea. Zatim je za nama zatvorio vrata i upalio svjetiljku što je visila u stropu. Okrenuo se i sa zaprepaštenjem zagledao u cijev moga revolvera što je bila uperena u njegove grudi.

– Da nisi pisnuo, prijatelju ako ne želiš da ti napravim rupu posred grudi – rekao sam potihom.

Momak kimne glavom očiju razrogačenih od straha.

– A sad ispusti oružje na pod. Bez gluposti, molim.

Poslušao je i ne pokušavajući se suprotstaviti.

– Sada pozovi svoja dva prijatelja. Potrudi se da ti glas zvuči normalno. Jasno?

Kimnuo je glavom.

– Dobro, zovi ih.

– Uh, Nede, Joe, dodite ovamo na trenutak – vikne on.

– Što se dogodilo? – upita jedan od njih izvana.

– Samo trenutak, možete li? – nastavi Al.

Sve bi bilo dobro da Ned i Joe nisu gurnuli vrata unutra umjesto prema vani. Budući da je Al stajao ledima naslonjen na vrata, bio je gurnut na mene pa smo se obojica našli na zemlji. Tom mi je prilikom revolver ispao iz ruke.

– Uхватite stranca! – vikne Al. Izvukao sam njegov revolver i opasao ga i udario ga po glavi. Ostao je nepomično ležati. Uspravio sam se i bio bih odmah pucao na Neda i Joea da se nisam bojao uzbune u gradu.

Jedan od njih nasrne na mene s namjerom da me udari drškom puške po glavi. Sagnuo sam se, izbjegavši udarac i pogodio ga drškom Alova revolvera u trbuh. Zatim sam se zaklonio njegovim tijelom od trećeg čuvara koji je upravo namjeravao pucati.

– Makni se s puta, Nede! – vikne srdito prijatelju, ali ja sam Neda držao tako čvrsto da jadnik nije imao izbora.

– Do vraga – prosikće Joe i zakoraći ustranu u namjeri da nas zaobide i pride mi s leđa. Gurnuo sam Neda ispred sebe tako da smo dvostrukom težinom pali na Joea koji je odletio na balu sijena, ostavivši pri tom bez puške. Onesvjestio sam jednim udarcem Neda i okrenuo se prema Joeu.

Posrcući je ustao s revolverom u ruci. Nisam mu smio dopustiti da ga upotrijebi. Zato sam se preko bale sijena bacio na nj. Skotrljali smo se na tlo. Joe iznenada zgrabi

revolver s poda i uperi mi ga ravno u grudi.

– Do vraga – promrsio sam kroza zube bijesan zbog nepažnje. No prije no što sam se snašao, nešto je udarilo moga protivnika u glavu tako da se onesviješten srušio na tlo. Iza njega je stajala osoba koja mi je spasila život.

– Što radiš ovdje? – pitao sam ljutito.

– Spašavam ti život – odreže Li kratko. – Spustila je metalnu šipku kojom je udarila Joea i prišla mi.

– Jesi li dobro? – upita me zabrinuto.

– Jesam. Odakle si se ti stvorila ovdje?

– Na put sam krenula prije tebe. Kad sam stigla ovamo, sakrila sam se i promatrala što se događa. Kad si po drugi put došao ovamo, prišuljala sam se ulazu. Zatim ste pozvali ostalu dvojicu da uđu. Čula sam da se unutra nešto događa i ušla da ti pomognem – završila je jednostavno.

– Spasila si mi život. Hrabra si ti djevojka, Li – rekao sam blago. Oborila je pogled.

– Što ćemo sada? – upita trenutak zatim

Budući da je već ovdje, pomislio sam, mogao bih je iskoristiti.

– Zavezat ćemo ovu trojicu, a zatim upregnuti moje zaprežne konje u kola. Ti ćeš ih izvesti iz grada i pričekati me. Umiješ li voziti? – upitao sam zabrinuto.

– Da – glasio je kratak odgovor.

– Dobro. Za to ću vrijeme ja zaključati staju i vratiti ključ. Hajdemo! Nemamo mnogo vremena.

Pošto sam provjerio situaciju na ulici pomogao sam joj da izvede kola.

– Kreni. Za nekoliko ću ti se minuta pridružiti.

– Budi oprezan. Ovoga puta ti neću moći pomoći – dobaci ona nestašno se osmijehujući.

– Hajde, kreni – rekao sam ponovo. Ulica je bila u mraku te sam se nadao da će se neopaženo izvući iz grada.

Zaključao sam vrata staje i požurio do Rosine kuće.

Usput sam razmišljao kako neću imati mnogo vremena za obučavanje Kima i njegovih ljudi u pucanju. Čim Himself otkrije da su moja kola nestala njemu naočigled, pogodit će tko ih je uzeo. Ipak, nadam se da neće krenuti u napad odmah, a nekoliko dana za vježbu bi nam dobro došlo.

XIV

Stražnja vrata Rosine kuće bio sam ostavio odškrinuta, pa sam se ponovo uvukao u kuću bez teškoća. Zastao sam ispred sobe u kojoj sam bio ostavio Angie s Lesom Taylorom.

Najprije iznutra nije dopirao nikakav zvuk, a tek nakon nekoliko trenutaka čuo sam Taylorov glas, popraćen snažnim škripanjem kreveta. Polako sam otvorio vrata.

– Tako je, djevojčice – čuo sam Taylorov mukli glas. – Noćas si zaista nezasićna, zar ne? Ja sam pravi čovjek za tebe, nije li tako, zlato?

– Tako je, gospodine Taylore – dahtala je Angie.

– Tako je, tako je – ponavljao je Taylor zadovoljno ritmički se pokrećući.

Pažljivo sam položio ključeve na stol i počeo zatvarati vrata kad je Angie glasno zajejala.

– Oh, da, tako, tako!...

Zatvorio sam vrata i žurno se iskrao u dvorište gdje me je Duke strpljivo čekao.

Ubrzo sam dostigao Li.

– Ne zaustavljaj konje – dobacio sam joj. – Moramo što prije stići do ranča.

Kimnula je i nastavila tjerati konje poput žene koja to oduvijek radi.

– Jesi li i to naučila u San Francisku? – upitao sam sa smiješkom.

Kimnula je glavom.

Ta je djevojka odista sjajna. Hrabra i sposobna, a ne bespomoćna mala kineska lutka kako bi čovjek očekivao, sudeći po njenoj vanjštini. Muškarci na ranču su slabiji od nje. Sigurno je da više mogu računati na njenu nego na njihovu pomoć. Nije li to svojim današnjim potezom dokazala?

Ne mogu kriviti njene sunarodnjake. Ti ljudi jednostavno nisu navikli na ovakav način života. Djevojka mi je nešto pokazala. Ako je ona mogla sve ovo naučiti, mogu i oni. Pitanje je samo hoćemo li imati dovoljno vremena?

Nadao sam se da će nam Himself ostaviti nekoliko dana. Možda ću za to vrijeme svoje učenike moći nešto i naučiti.

Do našeg dolaska veći je dio logora utonuo u san.

Stražu je ponovo čuvao Tim, a na ulazu u kuću dočekali su nas Kim i njegov ujak.

– Bili smo zabrinuti – rekao je Kim. – Nismo znali da si sa sobom poveo Li – glas mu je zvučao ukočeno. Iz njegova je pogleda u tome času nestalo svakog traga prijateljstva, te sam se pobojaš da nikada i nećemo postati prijatelji.

– Nisam... – počeo sam ali me je Li pretekla.

Skočila je s kola prije nego što joj je bilo tko od nas mogao pomoći i hrabro prišla Kimu.

– Clint me nije poveo – rekla je odlučno. – Otišla sam prije njega pješice u grad.

– Kako ti kažeš – odvratila Kim, očito joj ne vjerujući.

Ona podigne nogu, skinuvši cipelu koja je više nalikovala papuci nego čizmi.

– Vidiš li žuljeve od hodanja?

Užasnuo sam se opazivši rane i plikove na njažnim stopalima. Kako je samo morala trpjeti pri povratku, a nije rekla ni riječi, pomislio sam još jednom zadivljen njezinim ponašanjem.

Ta me je mala Kineskinja sve više zadivljavala.

– Sama sam odlučila poći prije Clintu i pričekati ga u gradu ako mu zatreba pomoć – objasnila je mirno, spustivši nogu i navukavši cipelu.

– I jesi li mu pomogla? – upita Kim premještajući se s noge na nogu.

Shvatio je da nije imao pravo, ali još mu se nije svidjela zamisao o Li i meni.

– Nije bilo velikih teškoća – rekao sam mirno. Li mi uputi oštar pogled, a zatim prihvati moju igru.

– Da. Moj je put bio uzaludan – dodala je tiho.

Polako se okrenula i šepajući krenula prema svome šatoru. Sjajna djevojka!

– Jesi li dobio ono što si tražio? – upita Kim.

– Jesam – pokazao sam rukom na kola. – Konje, kola i svu svoju opremu. Idućega jutra možemo početi vježbati. Svaki će od vas dobiti revolver. U kolima ih ima dovoljno – uvjeravao sam ga opa-

zivši da me začuđeno promatra. Jedan se mladić pojavio na vratima i Kim mu se obratio na kineskom. Trenutak zatim, mladić je odveo Dukea.

– Kime – počeo sam oklijevajući – možda nećemo imati onoliko vremena koliko sam se nadao. Bojim se da imamo samo nekoliko dana.

– U tom slučaju nema nade – reče on suho.

– Ne – usprotivio sam mu se odlučno – sada sam više no ikad uvjeren da ćemo uspjeti. – Pogledao sam ga u oči. I dalje su bile hladne i bezizražajne.

– Neka ljudi budu spremni u osvit zore, Kime. Počet ćemo vježbati.

XV

Ustao sam prije ostalih i uredio oružje koje sam namjeravao dati mladim kinezima. Pošto sam otklonio sitne nedostatke, očistio i podmazao, zadovoljno sam poslagao oružje da bude spremno za upotrebu.

Izveo sam ljude na čistinu i podijelio im revolvare. Najprije sam im dao opće upute o održavanju i rukovanju oružjem. Kim je prevodio onima koji nisu razumjeli engleski.

Odlučio sam zanemariti obuku s puškama. Nismo imali previše vremena, a revolverima ćemo se bolje braniti, ako Himselfovi ljudi napadnu logor.

Smanjio sam udaljenost između njih i mete i upozorio ih da ne pucaju sve dok ne budu sigurni da će pogoditi cilj.

No, bilo je to lakše reći nego postići.

– Pripazite, do vruga! – vikao sam gubeći strpljenje. – Okidač napinjete s palcem, bez trzaja. Ako zatresete revolver, promašit ćete cilj. Ako promašite stablo, ništa se neće dogoditi. Ako promašite čovjeka, umrijet ćete vi – rekao sam ističući posljednje riječi.

Oni koji su me razumjeli oštro su me pogledali, a ostali su pažljivo slušali Kimov prijevod, a potom me oštro pogledali.

Do vruga, pomislio sam bijesno. Zar tim ljudima nikada nije pala na um misao da bi mogli poginuti u pokušaju da odbrane svoj ranč i svoje stado?

– Dakle, upamtite – nastavio sam nešto mirnije – čvrsto držite revolver i nastojte da vam miruje u ruci!

Kim je nakon višesatnog vježbanja napokon prvi pogodio stablo. Ostali su ga obasuli čestitkama, napustivši svoje položaje i skačući oko svoga mladoga vode.

Prišao sam im i obratio se Kimu koji nije znao kako da se ponaša u toj gužvi:

– Kime, molim te da svojim drugovima objasniš da stišaju svoje oduševljenje. Dok su ti čestitali na pogotku, svi su mogli biti ubijeni. Hoćeš li im to, molim te, objasniti?

Mladić zbunjeno kimne glavom.

Dok im je govorio, Kinezi su me odmjeravali srditim pogledima.

Poslije je izbila svađa oko toga čiji je metak pogodio stablo, pa sam svakome učeniku dodijelio po jedno stablo umjesto jednog velikog zajedničkog u koje su do tada svi pucali.

Bio sam strog učitelj, ali svi su se trudili, pa sam im dopustio odmor.

– Kime, neka se odmore. Neka svi očiste revolvere onako kako sam vam pokazao. Za pola sata

naći ćemo se ponovo ovdje – rekao sam otirući znoj sa čela.

Prenio je ljudima moje upute. Nastao je tihi zamor.

– Prilično su se namučili – rekao mi je Kim.

– A ti? Što je s tobom?

– Ja sam navikao na težak rad – mladić slegne ramenima.

– Mislio sam da svi dosta rade – rekao sam čisteći revolver.

– Oni ne znaju značenje tih riječi. Težak posao. Nijedan od njih – rekao je i mene iznenadi žestina kojom je izrekao te riječi. – Moram ih neprekidno tjerati da rade. Isto sam ih tako morao natjerati na ovo putovanje, zauzimanje ovog ranča i pokušaj da stvorimo nešto. – Zurio je u šatore i ljude, a zatim odmahnuo glavom. – Da je po njihovu zacijelo bi se vratili gradnji cesta, u praonice rublja ili nekom drugom ponižavajućem poslu – završi ogorčeno.

– Imaš loše mišljenje o svojim ljudima – rekao sam. – Ili o sebi?

– Ne, ne o sebi – odmahnuo je odlučno glavom. – Uvjeravam te da znam što želim i namjeravam se boriti da to ostvarim.

– Umrijeti za to?

– Ne, ne namjeravam umrijeti – reče on kruto – ali namjeravam se boriti.

– A što je s ostalima? Čini se da oni ne žele to isto. Hoće li se i oni boriti?

– Radit će ono što im se kaže.

– Ti?

– Bilo tko! U tome je problem – odreže on.

– Očisti revolver.

– Sakupio sam sve te ljude zajedno – nastavio je kao da me nije čuo. Ni jednom nije više od trideset godina izuzev mom ujaku. Muškaraca i žena ima podjednako.

– Čini mi se da shvaćam – rekao sam zamišljeno. – Pokušavaš nešto stvoriti, neku vrst novog društva. A voda te nove zajednice bio bi ti.

– Ovim je ljudima potreban voda.

– Ti si ambiciozan, Kime.

– Misliš li da na to nemam pravo jer sam Kinez? – odvratio je on pomalo neprijateljski.

– Ne, nipošto – žurno sam rekao. – Nemam ništa protiv Kineza. To si jamačno dosad shvatio.

– Oh, jesam – uzvрати on. – Više nego što misliš.

– Kime – upozorio sam ga ponovo. – Očisti revolver. Razgovarat ćemo drugi put.

– Da – reče on. – Vjerujem da hoćemo.

XVI

Što se dan bližio kraju, moji su učenici počeli pokazivati da su nešto naučili. U jednome sam trenu bio odlučio pozvati Li da im pokaže što ona zna ne bi li im time pružio dodatni poticaj. No s druge strane spoznaja da žena puca bolje od njih, mogla bi ih obeshrabriti pa sam naposljetku odustao od te zamisli.

U svakom slučaju do kraja dana pogađali su metu jedanput u šest metaka, što je znatan uspjeh u usporedbi s nespretnim počecima. Sada je trebalo učiniti korak dalje i objasniti im da u okršaju neće pucati u stabla nego u ljude koji ne miruju i nisu savršene mete kao stabla. Štoviše, ti ljudi će pucati na njih, uvjeravao sam ih nastojeći u njima potaknuti borbenost.

Večera je protekla u tišini. Kimov ujak i ja smo šutjeli jer ne go-

vorimo iste jezike, a Kim i Li su također šutjeli. Mladi se Kinez ni meni nije nijednom obratio, a ja sam ispod stola gurnuo Li koja mi je htjela nešto reći, pa je i ona zašutjela. Ni muha se nije čula dok smo jeli. Poslije večere Kim je preuzeo dežurstvo nad stokom, uporno odbijajući moju pomoć. Nisam se mnogo protivio. S obzirom na to da sam veći dio života proveo radeći kao predstavnik zakona, mnogo nisam znao o uzgoju stoke, možda su čak oni znali više od mene.

Ako je Kim radeći na tuđim rančevima stekao neko znanje o stoci, prilično je iznenađujuće da on očekuje nešto od izgladnjela stada. On bi trebao znati bolje što od njega može očekivati. A možda i zna.

Li je pospremala kuhinju. Nakon nekog vremena mi se obratila, unatoč nazočnosti Kimova ujaka.

– Molim te, dodi poslije u moj šator. Željela bih s tobom govoriti.

Pitao sam se razumije li starac to što je rekla. Izraz lica mu je bio nepromijenjen.

Ipak bih se kladio da je razumio svaku izgovorenu riječ. Ne znam zašto, ali nisam se mogao oteti takvu dojmu.

Pokušao sam ga testirati rekavši mu laku noć kad sam odlazio, ali on se samo nasmiješio i kimnuo glavom.

Zastao sam malo kod Dukea koji je bio smješten u improviziranu zaklonu.

– Kako si, stari druže? – tepao sam mu nježno. Polizao mi je ruku što je značilo da je dobro. Tako je i izgledao, krupan, snažan, sjajne crne dlake koju je naslijedio od svojih apraskih predaka. Dosad nisam vidio ljepše životinje, pomislio sam s ponosom ga prematrajući.

Nakon kraćeg vremena zaputio sam se na sastanak s jednom od najljepših djevojaka koje sam dosad vidio.

Znao sam što je imala na umu kad me pozvala k sebi, jer nisam vidio vreću za spavanje.

Sjedila je na svome krevetu umotana u pokrivač.

– Clinte!

Ustala je, pustivši da pokrivač spuzne na tlo. Neko sam vrijeme zapanjeno zurio u njeno krasno tijelo, pitajući se kakva je zapravo djevojka koja stoji preda mnom. Stidljiva, nježna lutka, žena koja umije izvrsno pucati, jahati, ili je to strasna žena željna ljubavi, očiju punih žudnje kakva je u ovom času?

Ovoga trena prihvatio sam je kao strasnu ženu. Snažno sam je zagrlio spuštajući svoje usne na njene vlažne i vrele.

XVII

Još su tri dana prošla bez uzbuđenja i mene je počela obuzimati nervoza. Da, bilo mi je drago što sam imao više vremena za poduku, ali nisam mogao razumjeti Himselfa. Zašto toliko čeka? Jamačno je odavno otkrio što se dogodilo njegovim ljudima, te da moja kola više nisu u staji.

Što čeka? Uzrujavao sam se i ljutio.

No moram priznati da su nam ti dodatni dani pomogli u savladavanju vještine pucanja. Kinezi su pucali sve bolje, a što je još važnije, stekli su određeno pouzdanje u sebe. Dakako, bilo je pitanje hoće li se to samopouzdanje održati kad se suoče s naoružanim protivnicima.

– Što misliš zašto čeka? – upita Kim za večerom treće noći od otmiče kola.

– Ne znam, Kime. I mene to brine, a držim da postoji samo jedan način da saznam razlog – odvratio sam hladnokrvno izdržavši njen oštar pogled. Odmah je znala na što ciljам.

– Koji? – Kim ili nije shvatio ili nije želio shvatiti.

– Morat ću poći u grad i pitati ga – rekao sam mirno.

– Ne – rekla je Li.

Kim pogleda djevojku a zatim mene.

– Li ima pravo – reče napokon, premda nekako nevoljko. – Previše je opasno. On sada već zna da ne namjeravaš ispuniti vašu pogodbu. Neće biti sretan što te vidi.

– A možda i hoće – rekao sam podrugljivo.

Poslije sam izašao na trijem i zapalio cigaretu. Li je došla za mnom.

– Zamolila sam jednu ženu da opere sude umjesto mene. Želim govoriti s tobom – rekla je žurno.

– Li, Kim će ...

– Baš me briga što Kim misli, Clinte – rekla je žestoko. – Ne možeš poći u grad sam. Previše je opasno. Dopusti da te pratim.

Odmahnuo sam glavom.

– Ne, ne mogu.

– Poričeš li činjenicu da ti mogu bolje pomoći nego ijedan od ovih muškaraca?

– Ne, ne poričem – priznao sam nevoljko.

– I?

Ponovo sam odmahnuo glavom.

– Dopusti da ti nešto objasnim, Li. Ako te povedem sa sobom, brinut ću zbog tebe, a to nije dobro. Mogao bih stradati, jer mi misli nisu usredotočene na posao. Shvaćaš li?

Stisnula je usne od srdžbe jer je znala da imam pravo.

— Osim toga, ne namjeravam ujahati u grad tako da budem dobra meta i za osrednjeg revolveraša — nastavio sam blago. — Posjetit ću Himselfa tako da me nitko ne opazi. Govorit ću s njim nasamo. Želim otkriti što taj zagonetni čovjek ima na umu, ali ne tražim svadu, a još manje oružani sukob. U redu?

— Ipak mi se ne sviđa to što namjeravaš uraditi — reče ona tvrdoglavo — no vidim da te ne mogu odgovoriti. Kad namjeravaš poći?

Zagledao sam se u puni mjesec koji je prema predanju bio preteča divljih i nepredviđenih događaja.

— Sada.

— Sada? Mislila sam da ćemo poći u moj šator ... — ugrizla se za usnicu.

— I ja bih to želio, Li, ali moram poći odmah. Sada me ne očekuju.

To baš nije točno. Možda je baš tako Himself i planirao. Iznervirati nas čekanjem i prisiliti me da dođem. On i njegovi ljudi me vjerojatno očekuju.

Bio sam spreman riskirati. Morao sam na neki način saznati što se događa i kad namjeravaju krenuti na ranč. Nisam mislio ostati ovdje ovoliko dugo i gorio sam od nestrpljenja da nastavim put, ali ne prije nego što završim ono što sam započeo.

Ušao sam u kuću da se pozdravim s Kimom i da mu kažem da se pobrine za Li. U protivnom bi mogla ponovo poći za mnom.

Premda to nisam želio, morao sam ponovo tražiti Angienу pomoć, a još nisam ni saznao je li imala neprilika zbog ključeva. Je li Taylor možda shvatio kako sam ušao u staju? Ljudi koji su je čuvali zacijelo su ispričali gazdi da sam imao ključ. Taylor možda i ne bi iz toga izveo neki zaključak, ali Himself je mnogo dovrtljiviji. U to sam bio siguran. I on je jamačno imao ključ, a kako je znao da njegov nije upotrijebljen, prestao je jedino onaj koji je bio kod Taylora.

Što sam više o tome razmišljao, to sam postajao zabrinutiji za Angie, no to me ipak nije spriječilo da ponovo računam na njezinu pomoć.

Dukea sam ostavio izvan grada. Nisam ga vezao. Dovoljno je mudar da pobjegne, ako osjeti da je nevolja na pomolu, a nisam želio da ga netko uhvati ili ubije.

— Vratit ću se brzo, prijatelju — rekao sam pogladivši ga po vratu. — Budi dobar.

Polizao mi je ruku kao da me želi odgovoriti.

Bez teškoća sam nastavio put pješice i stigao u stražnje dvorište Rosine kuće. Nikoga nisam vidio u blizini, ali mogao bih se zakleti da Himself čeka s nožem. Osjećao sam se poput pileta na tanjuru kojeg netko sprema zaklati.

Pomoću srebrnog dolara otvorio sam vrata i ušao. Pošavši za mirisom stigao sam do prostrane kuhinje. Veću nisam vidio ni u jednom restoranu. Neobična javna kuća, moram priznati, pomislio sam prisjetivši se izvrсна obroka koji mi je bila donijela Angie.

Još nešto me je zapanjilo. U kuhinji je bio samo jedan kuhar. Kad

se okrenuo prema meni, opazio sam da je Kinez!

Trenutak zatim zaključio sam da je to zapravo žena kratko podšišane kose, kojoj je tridesetak godina. Mrmljala je nešto na svome jeziku.

Odmahnuo sam glavom pokazujući joj dlanovima da je ne razumijem.

– Angie – rekao sam mu tiho.

– Angie.

Jamačno poznaje sve djevojke, pa će razumjeti koga tražim. Uto se na vratima pojavi žena tridesetih godina, plave kose i bujnih grudi.

– Ne bi vjerovao, ali momak želi najprije večerati... – govorila je.

Opazivši me iznenada je zastala.

– Još jedan? Zar si tako gladan, ljubavniče, da si najprije došao u kuhinju? – upita me polupodsmješljivo.

– Ja sam Angien prijatelj – rekao sam povjerljivo se nagnuvši prema njoj. – Želio bih s njom govoriti.

Vedar osmijeh iščezne s lica a umjesto njega u očima joj se pojavi strah.

– Što se dogodilo? – upitao sam zabrinuto.

– Što? Ništa, baš ništa – žurno će ona.

– Gdje je Angie?

– Gore u svojoj sobi. Ne osjeća se dobro danas. Uh, moram poći, gospodine.

Zgrabio sam je za ruku.

– Zvat ću u pomoć, ako me ne pustite – vikne plavojka.

Pustio sam je, ali nije odmah nestala iza vrata.

– Slušajte, gospodine, ako želite Angie dobro, nemojte je tražiti. Jeste li čuli?

Zatim je otišla.

Pogledao sam kuharicu. Mogao bih se zakleti da je slušala i razumjela, ali se, opazivši da je gledam, prihvatila brisanja tanjura i okrenula mi leđa.

Okrenuo sam se i uputio na drugi kat. Angiena soba na sreću nije bila zaključana pa sam i ne kucajući ušao unutra.

– Angie – pozvao sam tiho. Ležala je u krevetu i polako se uspravljala kad je čula svoje ime.

Bila je pretučena, vjerojatno još onoga dana. Modrice su već mijenjale boju, ali su joj još uvijek unakažavale lijepo lice i tijelo. Bila je gola, pokrivena plahtom do struka, tako da sam mogao vidjeti tragove batina po grudima, vratu, rukama. Svuda. Bila je sva plava.

– Clinte – šapnula je, a oči joj zasjaje.

Približio sam se uzglavlju i nježno joj dodirnuo izudarano lice.

– Taylor?

Kimnula je glavom.

– Zašto? – pitao sam muklo.

– Nije bio siguran jesam li ti pomogla da se domogneš ključa, ali me je za svaki slučaj istukao.

Sjeo sam na krevet.

– Angie, dušo, žao mi je.

– Ne brini, Clinte. Ja sam donijela odluku, a ne ti. Svojevoljno sam ti odlučila pomoći, a mogla sam reći da neću. Ponovo bih to uradila samo da vidim onaj izražaj na Taylorovu licu – rekla je prkosno. – Himself se jamačno dobro izderao na nj.

– I ja tako mislim.

– Trebaš li ponovo pomoć? – upitala je pronicljivo.

– Zašto pitaš?

– Znaš – rekla je oklijevajući

– rado bih pomislila da si ovamo došao da me vidiš, ali bojim se da nije tako.

Na trenutak sam osjetio grižnju savjesti i divljenje prema njoj.

– Ne osjećaj se krivim, Clinte – ponovo mi je čitala misli. – Ne zamjeram ti nimalo. Što trebaš?

– Nadoknadiću ti za ovo što si propatila, Angie – rekao sam nježno. – Obećavam.

– Svakako. Dodat ću to onoj gomili obećanja koje sakupljam – rekla je djevojka. Zatim joj na licu zaigra pokajnički osmijeh. – Oprosti, Clinte. Nisam željela da to zvuči tako gorko. Kako ti mogu pomoći?

– Želio bih saznati gdje veliki čovjek živi – rekao sam skrušeno je promatrajući.

– Himself?

Načinio sam grimasu licem i kimnuo.

– Želio bih ga posjetiti.

– To je opasno. On je opasan čovjek, Clinte. Mnogo opasniji od Taylora. To se uostalom najbolje vidi po tome što revolveraša drži na lancu.

– To sam i sam uočio. Neprekidno me progoni osjećaj da je on netko koga bih trebao znati ili pamtiti – rekao sam prvi put glasno ono što me od prvoga susreta s Himselfom muči. – Nešto u načinu na koji govori, u njegovim očima, nošenju revolvera, govori mi da bih ga trebao znati. Bez obzira na to – nastavio sam mirno – reci mi gdje stanuje!

– Ima jednu sobu u salunu, a kuća mu je na drugome kraju grada.

– Gdje boravi češće?

– U salunu provodi dosta vremena, ali djevojke iz naše kuće poziva u svoju kuću.

– Je li noćas možda pozvao koju?

– Jest.

– Pokušat ću ga potražiti kod kuće. Bar je na osamljenijem mjestu nego salun.

– Sretno – stisnula mi je ruku i dodala – pripazi se, Clinte.

– Hoću. Angie, žao mi je...

– Nemoj – presjekla me odmah. – Ne ispričavaj se i ne obećavaj ništa. Budi samo oprezan.

Poljubio sam je i izašao.

Vratio sam se putem kojim sam i došao, i držeći se bočnih ulica krenuo prema dijelu grada u kojem je trebao biti Himself.

Tko god je sagradio kuću, očito je želio biti blizu grada, ali ipak odvojen od njega. Kuća je stajala na osami i nije bilo susjeda u blizini.

Dugo sam stajao u šipražju promatrajući kuću ne bih li otkrio kakvo kretanje ili zamku. Nisam vidio nikoga, ali sam osjećao opasnost. Imao sam dovoljno iskustva da bih u to bio siguran.

XIX

Tiho sam se uputio prema stražnjem ulazu. Iznutra nisu dopirali nikakvi glasovi, ali osjećao sam da nešto nije kako valja. Ponovo sam se poslužio srebrnim dolarom i našao se u tamnoj unutrašnjosti. Kad su mi se oči privikle na mrak, shvatio sam da sam u kuhinji. Budući da kuća ima dva kata, zaključio sam da je gazdina spavaća soba na drugome, pa sam se uputio na kat. Trgnuo sam se svaki put kad bi pod zaškripao pod mojom težinom, nadajući se samo da je Himself odviše zauzet djevojkom da bi me mogao čuti.

Našavši se na katu, ugledao sam tračak svjetlosti ispod vrata i zaključio da je to spavaća soba. Prislo-

nivši uho na vrata zaključio sam da rade upravo ono što sam i mislio. Čini se da ću Himselfa zateći bez hlaća, pomislio sam zabavljajući se na čas.

Polako sam okrenuo kvaku nadajući se da ću ući tiho. Nagli upad bi mogao natjerati Himselfa da zapuca, a to nisam želio.

Najprije sam vidio lijepo oblikovanu stražnjicu kako se ritmički diže i spušta. Krici i uzdasi su se pojačavali što se ljubavna igra više bližila kraju. Iznenada dvije muške ruke obuhvate žensko tijelo i žena krikne došavši do vrhunca.

Snžno sam zapljeskao.

Djevojka se okrene tako da sam sada vidio i Himselfovo lice.

– Zdravo, Adamse – pozdravi me lijeno otežući i odgurnuvši djevojku na sebe. Goleme grudi ubrzano su se spuštale i dizale dok je pokušavala doći do daha, a cijelo joj je tijelo bilo prekriveno znojem. Bilo joj je oko trideset i pet godina, zaključio sam, ali sam rijetko kada imao prilike vidjeti takvu ljepoticu.

– Divim se tvom ukusu – obratio sam se Himselfu.

On se nasmije položivši ruke iznad glave.

– Zove se Mamie. Mamie, ovo je Clint Adams.

Ona mi se toplo nasmiješi.

– Zdravo, Clinte! Milo mi je što smo se upoznali.

– Mamie – odvratio sam zureći u njene bujne grudi.

– Revolver ti je u koricama – javi se Himself – pa pratpostavljam da nisi došao s namjerom da me ubiješ.

Odmahnuo sam glavom.

– Došao sam jer želim razgovarati s tobom.

– Lijepo – odvrati on sa smiješkom. – I ja već duže vremena že-

lim govoriti s tobom. Mamie, dušo – obrati se ženi – obuci se i ostavi nas same.

Ona napući usnice.

– Hoću li se ponovo vratiti poslije?

Zamislilo se trenutak prije no što je odgovorio.

– Možda. Javit ću ti, zlato.

– Dobro – složi se ona nevoljko. Nagne se dodirnuvši njegove grudi svojima i poljubivši ga u usta. On je pomiluje po bedrima, udari rukom po stražnjici i vikne:

– Odlazi, ženo! Nisam od kamena!

Polako se odmakla od kreveta znajući da je obojica gutamo pogledima. Promatrali smo je kako se odijeva.

– Drago mi je što sam vas upoznala, gospodine Adamse – rekla je dubokim glasom prolazeći pokraj mene.

Omamljujući miris parfema dražio mi je nosnice.

– I meni, Mamie.

– Zdravo, ljubavi – dobaci Himselfu – i zatvori za sobom vrata.

– Hoće li se vratiti s Taylorom i još nekim?

On načini grimasu.

– Je li mi potrebna pomoć? – upita tobože iznenađeno.

– Sada nije – rekao sam ozbiljno.

– Dobro, razgovarajmo.

– Želiš li se možda odjenuti? – pitao sam.

– Lijepo što na to misliš, ali dobro mi je ovako – lijeno protegne svoje nago tijelo i podmetne ruke pod glavu.

To mi se nije svidjelo.

– Osjećao bi se ugodnije kad bi ti bio odjeven.

– Ne budi smiješan. Sjedni i govori.

Ovo mi se nipošto nije svidalo. S rukama pod glavom lako je mogao izvući revolver ispod jastuka. A ako to ne namjerava zašto uporno želi ostati u krevetu?

U djeliću sekunde stvorio sam odluku.

Izvukao sam revolver i uperio mu ga u grudi.

– Do vraga, što...

– Digni ruke uvis, pažljivo, prijatelju – rekao sam odlučno – a zatim ustani.

– Griješiš – glas mu je postao hladan. – Bit će bolje da me ostaviš gdje jesam.

– Izlazi iz kreveta. Smjesta – odrezao sam grubo.

Mršteći se, spustio je ruke koje su bile prazne i ustao. Odjednom mi je postalo jasno zašto nije želio ustati.

Koža mu je bila vrlo bijela, trbuh opušten od viška težine, a na desnom bedru blistao je ružičasti ožiljak, koji mi je sve objasnio i izazvao navalu sjećanja.

Podigao sam revolver još odlučnije.

– Trebao bih ti odmah raznijeti glavu! – rekao sam s mržnjom.

OKLAHOMA, 1858

XX

Tada mi je bilo dvadeset i pet godina. Tek pet godina radio sam na strani zakona i bio željan akcije i znanja.

To je ujedno bio i početak mog bavljenja oružjem. Prije nekoliko godina shvatio sam da rukujem oružjem bolje od drugih. Pucao sam brzo i točno, ali sada sam želio poboljšati svoj revolver, preurediti ga koristeći prednosti raznih modela.

Još sam bio pravi Istočnjak, premda sam na Zapadu živio sedam godina.

Bio sam pomoćnik šerifa u Strattonu, u Oklahomi, već osamnaest mjeseci, a na pragu su novi izbori. Šerif se zvao Jim Bailey, ali Stari Jim, kako su ga ljudi zvali, nije se namjeravao ponovo kandidirati. Želio je poći u mirovinu, a meni je to odgovaralo. Bolje reći mojoj ambiciji.

U gradu su me voljeli jer sam dobro obavljao svoj posao. Stvari su tekle tako glatko, da sam čak pomišljao na ženidbu. Dakako, uz uvjet da postanem šerif jer bi šerifska plaća bila dovoljna za dvoje.

Moja izabranica radila je kao učiteljica u školi. Došla je prije šest mjeseci. Do tada sam odlazio u salun svaki put kad bih osjetio želju za ženskim društvom, a to je bilo prilično često. No od njena dolaska želio sam samo nju, što je, moram priznati, za mene bilo posve novo iskustvo.

Zvala se Jennifer Sand i bilo joj je dvadeset godina. Imala je dugačku crvenu kosu, prćasti nos, puna mala usta i prekrasno tijelo. Čim je stigla u grad zapala mi je za oko. Počeo sam je salijetati, ali ona je bila staromodna djevojka, prava gospodica tako da sam prvi put od dolaska na Zapad počeo paziti kako govorim i kako se ponašam pred djevojkom. Do tada to nije bilo potrebno, bar ne s djevojkama koje sam imao prilike upoznati.

Upravo sam je namjeravao zaprositi, kada se Harve Bennett pojavio u gradu. Revolveraš, jedan od najboljih, bar se tako pričalo. Prepoznao ga je najprije Stari Jim.

– Stigao nam je opasni gost, Clinte – rekao mi je ušavši u kancelariju.

– Koji?

Jim počne tražiti po stolu i među tjeralicama odabere jednu. Bila je izdana za Harveom Bennettom zbog pljačke u Missouriju. Trideset i pet godina, visok, smeđe kose. Obično nosi revolver na desnom bedru, ali povremeno ga nosi sakrivena pod pazuhom što je inače rijetkost.

– Može li ga uopće potegnuti?

– pitao sam zamišljeno.

– Što? – pitao je Jim.

Pokazao sam mu na što mislim. Zamišljeni sam revolver pokušao izvući ispod lijevog pazuha.

– To je ludo – progunda stari šerif. No ja sam čitao o ljudima koji nose revolver baš tako.

– Što li samo traži ovdje – gundao je Jim ispod glasa.

Slegnuo sam ramenima.

– Tjeralica za njim raspisana je u Missouriju, a ne ovdje. Dovoljno je da pripazimo na nj pa ćemo vidjeti što želi.

– To će biti tvoja dužnost, mladicu – reče mi Jim. – Tvoje su oči bolje od mojih.

Jim nije volio pucnjavu, a imajući na umu njegove godine, to nije ni čudno. Ni ja nisam želio pucati u Bennetta. Još se nisam imao prilike suočiti s vrhunskim revolverašem, premda sam u nekoliko navrata bio prisiljen pucati u ljude koji su bili vješti oružju.

– Poći ću u salun – rekao sam Jimu obuzet željom da vidim revolveraša.

– Zar danas nemaš sastanak sa Jenny? – upita on namignuvši veselo.

– Ne, mora ispravljati školske zadatke. Vidjet ću je poslije večere.

– Krasna je to djevojka, Clinte. Imaš sreću.

Bennett je stajao za šankom zagledan u čašu viskija. Prišao sam barmenu pazeći da ostavim dovoljno razmaka između sbe i pridošlice.

– Pivo, George!

– Odmah, Clinte!

Lagano sam primakao čašu ustima, kad sam začuo dubok glas.

– Želiš li govoriti sa mnom, predstavniče zakona? – Bennett je pitao i ne gledajući me.

Spustio sam čašu na šank, pokušavajući prikriti uzbuđenje.

– Zašto bih to želio? – nastojao sam da mi glas zvuči ravnodušno.

– Ne znam. Tek sam došao u grad, pa me možda želiš upoznati – još me nije pogledao.

– Griješiš, prijatelju – rekao sam ponovo dohvativši čašu. – Došao sam ovamo samo popiti pivo.

Polagano je okrenuo glavu prema meni i pogledi nam se na trenutak sukobe. Podrugljivi osmijeh zatitra na revolveraševu licu prije nego što je okrenuo glavu.

– Sada idem u hotel, a zatim ću se ponovo vratiti ovamo na poker. Možeš me pratiti ili čekati ovdje.

– Ponovo me pogleda u oči i dometne: – Samo mi nemoj stati na žulj, pomoćniče šerifa.

Promatrao sam ga kako sporo izlazi, iznenada svjestan činjenice da smo se našli u središtu pažnje.

– Još jedno pivo, George!

– Tko je to, Clinte? – upita me barmen pošto me poslužio pivom.

– Zove se Harve Bennett. Jesi li čuo za nj?

Čovjek se namršti.

– Da, čini mi se da jesam, premda ga nikad nisam vidio.

Ni ja. Ispio sam pivo i odložio praznu čašu. – Ako se vrati, pošalji nekoga po mene, molim te.

– Svakako, Clinte.

Okrenuo sam se i napustio salun ne pogledavši nikoga više. Bojao sam se da bi mi ljudi u očima mogli vidjeti strah.

XXI

Čitao sam knjigu kada je jedan dječak zakucao na vrata šerifove kancelarije, noseći mi Georgeovu poruku. Moj čovjek igra poker.

Tada sam nosio kolt tipa „Walker“ kalibra .44 koji je bio patentiran 1847. godine. Velik i težak revolver, ali sam volio osjetiti njegovu težinu u ruci. Provjerio sam je li napunjen i ponovo ga gurnuo u korice.

Na moj nagovor Jim je otišao kući. Rekao sam mu da ću obići grad poslije večere sa Jenny, ali sam se i prije večere s njom namjeravao pobrinuti za Harvea Bennetta. Nisam znao razlog njegova dolaska u grad, ali bio sam siguran da to nije ništa dobro, pa sam želio biti siguran da neće nikome nanijeti zlo.

Bennett je igrao poker kad sam ušao u salun. Po svemu sudeći dobivao je, jer su mu protivnici bili bliziji i oznojeni.

Čini se da sam dobro procijenio vrijeme, pomislio sam osjetivši neprimliku. Ako Bennett još jednom dobije, izbit će pucnjava.

Trenutak zatim moje su se slutnje obistinile. Lice kauboja koji je neprekidno gubio poprimilo je grimiznu boju, kad je izgubio i posljednji dar. Bijesno je ustao.

– Prokletstvo, ti si varalica – prosišta gnjevno. Zatim spusti ruku na revolver.

– Stani – umiješao sam se.

Svi su pogledi bili uprti u mene, ali moj je počivao na kauboju. Ruka mu je zastala na pola puta do revolvera.

– Slušaj, prijatelju – rekao sam hladno – ako izvučeš revolver, ja ću morati posegnuti za mojim, a u tom ćeš slučaju biti mrtav.

Mladić je prelazio pogledom s Bennetta na mene, pa ponovo na njega.

– A...ali on je varalica. Ukrao mi je sav novac – krikne bijesno.

– Dobio ga je kartajući – ispravio sam mladića hladno. – Ako ne možeš prihvatiti poraz, ne bi smio igrati. Što se tiče varanja, ja sam stajao iza njega i mogu ti reći da je čovjek imao samo više sreće od tebe. Drži ruku što dalje od revolvera i podi kući.

Dao sam mu vremena da razmisli. Bennett je samo sjedio i čekao ne pokupivši zaradeni novac.

– On ili ja, mladiću – rekao sam u želji da prestrašim kauboja još više. – Jedan od nas dvojice će te morati ubiti. Podi kući! – dodao sam gotovo blago.

Malo po malo nestalo je bijesa i napetosti s njegova lica, a ruka mu je mlitavo pala niz bok. Obazreo se, obliznuvši suhe usnice, a zatim pošao prema izlazu.

Bennett posebne za novcem. Ustao je i prišao mi posve blizu. Iznenada zamahne rukom i udari me preko usta tako da sam zateturao. U ušima mi je zazvonilo.

– Nikada više nemoj zabadati nos u moje stvari, sinko – čuo sam kao kroz maglu.

Kad su mi se uši i vid razbistrili, njega više nije bilo. Rumen od zbuđenosti sagnuo sam se da dohvatim šešir koji je odletio na pod, a zatim sam izašao na ulicu.

Tada sam počeo mrziti Harvea Bennetta.

XXII

Bio sam tako posramljen da nisam želio vidjeti ni Jenny. Ona bi odmah osjetila da nešto nije kako valja. Pošao sam zato u šerifov ured.

Što mogu uraditi? Bennett nije počinio zločin u Oklahomi zbog kojeg bih ga mogao progoniti, ako se izuzme da je ošamario mene, predstavnika zakona. A mogu li ga zbog toga zatvoriti? I mogu li uopće izvući živu glavu ako se suočim s njim.

Koliko ja u stvari dobro rukujem revolverom?

To i slična pitanja vrzmala su mi se glavom dok se nisam zamorio i odlučio poći do Jenny. Ako se želim vjenčati s tom djevojkom, mogao bih joj povjeriti svoja razmišljanja.

Odmah je znaia da se nešto dogodilo. Zakasnio sam, što nisam običavao, a osim toga na licu sam imao modricu.

– Što se dogodilo, Clinte? – upita me zabrinuto.

U nekoliko sam joj riječi ispričao događaj iz saluna. Povjerio sam joj da ne znam što da poduzmem?

– Zašto bi morao bilo što poduzeti? – upita ona na kraju.

– Nadao sam se da ćeš me razumjeti, draga – rekao sam strpljivo. – Moram živjeti u ovom gradu u kojemu su me ljudi do sada poštovali. Ne mogu dopustiti da me netko ovako osramoti a da ništa ne poduzmem.

– Jesi li govorio sa šerifom?

– Nisam.

– Ne bi li on trebao biti taj koji će nešto poduzeti?

– Ne, nego ja – bio sam uporan.

– A što će biti sa mnom ako te taj čovjek ubije? Samo zato što ti je povrijeđen ponos tražiš neprilike – rekla je bijesno. Nebesa, kako je samo bila lijepa s tim zelenim očima što su isijavale iskre na mene, s licem zarumenjenim od uzbuđenja. Ustala je i počela hodati po sobi.

– Jenny, nisam ...

– Možeš li mi jamčiti da te taj čovjek neće ubiti? – pitala je strogo.

– Jenny, za ime svijeta, znaš da to ne mogu – zavapio sam očajnički. – Ja sam predstavnik zakona. Moram riskirati...

– Slušaj me, Clinte – rekla je stavivši ruke na moje. – Govori sa šerifom. Ako se slaže s tobom, obojica možete potražiti toga čovjeka. Nemoj to uraditi sam, molim te. – Zelene oči su molećivo uranjale u moje. – Radi mene?

Volja mi je počela slabiti, popuštao sam pod njenim pogledom i ona je to znala. Do vraga, što ima loše u tome da povedem Jima sa sobom? Poduzet ću, dakle, nešto ali ne sam. Zamisao nije loša.

– Dobro – složio sam se s osmišljehom.

Bacila mi se u naručje stresno mi ljubeći usne. Uto smo začuli kako netko snažno lupa na vrata.

– Tko bi to mogao biti? – upita Jenny.

– Ja ću otvoriti. – Na vratima je stajao barmen George.

– Bit će bolje da dođeš, Clinte – reče čovjek bez daha.

– Što se dogodilo?

– Onaj revolveraš, Bennett, upravo je ubio Staroga Jima.

– Oh, ne – krikne Jenny na mojih leđa.

Na trenutak sam se ukočio a zatim okrenuo djevojci.

– Eto, odluka je pala. Sada sam sâm

XXIII

Dok sam koraćao za Georgeom, saznao sam da je stari šerif vjerojatno odlučio obići dio grada kad se to dogodilo. Lou Tacker je zatvarao staju kada je Bennett izazvao Staroga Jima i pucao na nj dvaput. Jim nije ni dodirnuo svoj revolver.

Ležao je ispred gradske vijećnice. Kroz gomilu promatrača progurao sam se do mrtvoga tijela. Još nikad mi se Jim nije učinio toliko starim i umornim.

– Do vraga, Jime – rekao sam tiho kao će me čuti.

– Maknite se od njega! – obrecnuo sam se na promatrače. – Neka netko pozove doktora Wilisa i pogrebnika, a vi, ostali, podite svojim kućama.

Sagnuo sam se i prislonio ruku na starčeve grudi. Bennett je bio precizan. Oba zrna pogodila su ga u srce.

U mislima sam proglasio revolveraša mrtvim.

On to, dakako, još nije znao.

Prije no što su Jima prenijeli do pogrebnika, skinuo sam mu s grudi šerifsku značku.

– Žao mi je, Jime – rekao sam nježno dok su mi se u očima cacklije suze – ali meni je sada potrebnija nego tebi.

Moram je imati na grudima dok budem ubijao Bennetta, jer će mi se tako činiti da je sa mnom Stari Jim, a Jenny je upravo to i željela.

Ne baš to, istina.

Kad mi je vidjela značku na grudima, reagirala je gore no što sam očekivao.

– Proklet bio, Clinte Adamse, dopustit ćeš da te ubije – ljutito je sijevala očima.

– Moram to uraditi, Jenny! Pokušaj shvatiti!

– Ne, ti pokušaj shvatiti – uzvratila mi je bijesno. – Ne mogu ovdje sjediti i čekati da mi jave da si ubijen. Clinte, ako odeš u potragu za Bennettom, neću biti ovdje kad se vratiš – rekla je očajno.

– Jenny ...

– Zaista tako mislim. Clinte, volim te, ali neću biti ovdje – ponovila je odlučno.

Zalupila mi je vrata pred nosom a moja mržnja prema Bennettu je rasla i rasla.

Od Loua Tackera sam saznao da je Bennett nakon hladnokrvna ubojstva uzjahao i krenuo iz grada prema jugu. Pretpostavljam da je krenuo u Teksas jer ondje nije za njim još raspisana tjeralica. Ili možda u Meksiko?

Zgrabio sam na brzinu najnužnije stvari za put, vreću za spavanje, municiju i nešto hrane i uzjahao ridana.

Zašto sam odlučio poći sam u potjeru za opasnim revolverašem i zločincem? U prvom redu uvrijedio me je, ponizio me u očima građana, zatim je ubio čovjeka kojeg sam neobično volio i naposljetku me lišio ljubavi djevojke kojom sam se želio oženiti.

S druge strane građani su rijetko organizirali potjere, a ime Harvea Bennetta ulijeva svima strah, čak i onim najhrabrijima. Zato sam pošao sam.

XXIV

Nakon tri dana jahanja Teksa-
som ostao sam bez vode, hrane, go-
tovo i bez plana. Jedino je ostala
mržnja.

Naposlijetku sam ga pronašao.

Iznenadujuće lako, dakako zato
što me se nije bojao niti očekivao
da ću poći za njim.

Kad sam ga ugledao, kupao se u
potoku. Odjeća i revolveri bijahu
mu položeni na stijeni. Nisu više
bili ondje kad je izašao iz vode.

Obazreo se unaokolo. Lice mu je
bilo bezizražajno, gotovo prazno
kao da ga ništa ne može izbaciti iz
ravnoteže.

No ja sam to morao pokušati to
uraditi.

— Ovdje je ono što tražiš — re-
kao sam iza njegovih leđa. Kada se
okrenuo, držao sam u jednoj ruci
njegovu košulju, a u drugoj svoj
revolver.

— Trebao bih ti odmah raznijeti
glavu — rekao sam bijesno.

Bio je posve nag, ali to ga nije ni
najmanje smetalo. Zapazio sam da
nije debeo, ali da je čvrsto nabijen.
Prekrižio je ruke preko grudi i
nehajno me gledao.

— Gle, pomoćnik... ah, ne, vidim
da si postao šerif — podrugivao se.

— Moram priznati da si me iznena-
dio, sinko. Nisam mislio da si ta-
kav. Čini se, da sam te pogrešno
procijenio, zar ne?

— A ta će te pogreška skupo sta-
jati, prijatelju — odvratio sam
hladno. — Bacit ću ti odjeću, ali ću
zadržati oružje. — To sam i uradio.

— Obuci se pa ćemo poći natrag u
Stratton. Odgovarat ćeš za
ubojstvo Jima Baileya.

— Je li to istina? — Dok se sagi-
njao da dohvati odjeću, opazio sam
ružan ružičasti ožiljak na njegovu

desnom bedru. Primijetivši moj
pogled on mirno reče: — Veliki
grizli je mislio da me natjerati da
uradim ono što nisam želio. Preva-
rio se. I ti, sinko.

— Vidjet ćemo.

— Da, hoćemo — rekao je obu-
jući čizme. — Savjetujem ti da ost-
aviš moj revolver, prijatelju. Ne bih
te želio ubiti.

— Zašto ne? — izazivački sam
rekao. — Ne bih bio prvi šerif ko-
jega si ubio.

— Ne bi, imaš pravo, ali ipak...

— Slušaj, Bennette — rekao sam
gubeći strpljenje. Ruka mi se po-
čela tresti jer sam želio povući oki-
dač i ubiti ga, ali to nisam mogao
uraditi dokle god nosim šerifsku
značku, govorio sam samome sebi.

— Bit će bolje da držiš usta zatvor-
ena dok ne stignemo u Oklanomu.
Dovoljan je jedan pokret pa da po-
vučem okidač — dodao sam prije-
teći.

Načinio je grimasu a zatim podi-
gao ruke, slegnuo ramenima i nas-
mijao se.

Izazivao me i otežavao mi polo-
žaj. Toga sam bio svjestan.

— Zar mi nećeš svezati ruke? —
upitao me kad sam mu naredio da
uzjaše.

— Neću ti prići ako to zeliš pi-
tati. Ako želiš pobjeći, slobodno to
uradi, a ja ću ti mirne duše poslati
metak u leđa i podnijeti o tome izv-
ještaj nadležnome šerifu.

— Kladim se da si to zaista u sta-
nju uraditi, sinko — rekao je smije-
šeći se kao da ga cijela situacija
zabavlja.

— Budi siguran da jesam — re-
kao sam kruto. — Podi prvi. Znaš
put.

— Da, znam put — rekao je i
prvi put glas mu nije zvučao
onako sigurno kao dosad.

Prve noći smo potrošili moje posljednje zalihe hrane, a kada smo se ulogorili četvrte noći, posljednje od njegovih zaliha.

— Ne jedeš mnogo — rekao sam mu. — Tvoja je hrana trajala dulje od moje.

— S vremenom se čovjek navikne da štedi — rekao je sumorno. Četiri dana i noći su prošle, a još mu nije pošlo za rukom da mi pobjegne. Svake noći sam ga tjerao da sam zaveže sebi desnu ruku za lijevu nogu, zatim bih ga omotao lasom tako da ni lijevom rukom ne možete micati.

— Ostali smo bez hrane? — pitao je te večeri.

— Čini se da je tako — odvratio sam mirno.

— Pretpostavljam da ćemo se morati negdje zaustaviti i nabaviti nešto za jelo.

— Krivo pretpostavljaš.

Namrštio se a ja sam u sebi likovao kao da sam zabilježio ne znam kakvu pobjedu. Jedino što se na njegovu licu isticalo bile su oči. Prodorne, onakove kakve obično ima revolveraš koji pobjeđuje svoga protivnika i prije nego što je povukao revolver.

— Pit ćemo vodu. To će nam biti dosta — objasnio sam ravnodušno — a nje odavde do Oklahome ima napretek. Gladovat ćemo, a to tebi i neće biti teško, zar ne? Navikao si štedjeti — rukao sam mu se.

Prvi je put zaškripao zubima.

Poslije dva dana u želucu mi je vladao pravi pakao, ali se na to nisam obazirao. Ni on nije pokazivao da ga muči glad. Kad smo bili samo dan udaljeni od grada, ponudio mi je da se nagodimo.

— Slušaj, sinko, imam nešto sakrivena novca. Više nego što ćeš ti ikada vidjeti kao pomoćnik, pa čak

i šerif. Tvoj je, ako mi dopustiš da pobjegnem. Neće biti prvi put da je jednome šerifu pobjegao zarobljenik.

— Za mene bi to svakako bio prvi put — rekao sam podrugljivo ga gledajući. Uživao sam u njegovoj poniznosti. — A ne bih želio da mi prvi put pobjegne baš netko poput tebe.

— Prokleta kopile! — prosiktao je bijesno.

— Hej, Bennette, čini mi se da se pomalo počinješ znojiti. To nije Harve Bennett o kojemu sam toliko slušao.

— Ne bi li mogao olabaviti ovaj prokleti konop? — zatražio je ljutito. — Nisam se pošteno naspavao...

— Ne brini, Harve. Spavat ćeš bolje kada dobiješ vlastitu ćeliju — rekao sam tobože umirujući ga.

— Ubit ću te. Doći će taj trenutak. Možda ne odmah, ali smatraj se već mrtvim. — Bijesno me je gledao, ali ja sam odlučio da mu ne dopustim da me prisili na uzmicanje. Mirno sam izdržao njegov pogled.

— Mislim da me ne bi ni mogao ubiti. — rekao sam hladno.

— Daj mi revolver, sinko, pa ću ti pokazati — rekao je muklo. — Daj mi revolver ili priznaj da nemaš hrabrosti.

Odmahnuo sam glavom.

— Nećeš me izazvati. Vodim te u zatvor, Harve. Morat ćeš čekati suđenje i trunuti u smrdljivoj ćeliji vjerojatno ostatak života, ako se ne odluče da te objese.

— Mene neće, prijatelju. Nikad me neće zatvoriti u ćeliju, a kamoli nataknuti omču oko vrata. Pobjeći ću, u to možeš biti siguran, a nakon toga te čeka smrt.

Doimao se tako sigurnim u sebe, tako prokleta sigurnim da me je to počelo uznemiravati.

– Spavaj, Bennette. Možda ćeš u snovima dobiti ono što želiš.

Na moje zaprepaštenje mirno je usnuo.

Što se mene tiče, nisam ni oka sklopio.

XXV

U gradu je vrvjelo od znatizeljnih promatrača kad smo Bennett i ja dojahali glavnom ulicom. Ljudi su sa strahopoštovanjem promatrali mladoga pomoćnika koji je uhvatio zloglasnog revolveraša i natjerao ga da nezavezan poslušno i krotko dojaše do zatvora. Čak ni revolver nisam upotrijebio, a on se našao iza rešetaka. Priznajem da je tada cijela ta predstava godila mojoj taštini.

Gradonačelnik je dojurio u zatvor upravo kad sam zaključavao ćeliju.

– Krasan si posao obavio, dječace – rekao je i potapšao me po ledima. – Čini mi se da će ta zvijezda ostati na tvojim grudima – dometnuo je.

– Hvala, gospodine.

Pozvao sam Martyja Danielsa, čovjeka koji je povremeno čuvao zatvor.

– Marty, potreban mi je čuvar – rekao sam mu.

– Imaš ga – reče on zadovoljno trljajući ruke.

– Moram poslati poruku okružnom sucu – rekao sam s prizvukom isprike. U stvari sam želio što prije poći do gospode Werth da potražim Jenny.

– Oprostite, gospodo Werth, znam da užasno izgledam i da bih

se trebao okupati – rekao sam Jennynoj gazdarici – ali želio sam što prije vidjeti Jenny.

– Prekasno, mladiću – rekla mi je pedesetogodišnja udovica grubo, premda sam znao da se iza te grubosti krije toplo srce.

– Gdje je? Mora mi dati priliku da joj objasnim...

– Rekla sam da je kasno, a tako i jest, Clinte – rekla je strogo premda joj je iz očiju izbijalo sažaljenje. – Otišla je prije tjedan dana.

Zurio sam u nju kao gromom ošit.

– A što si mislio, mladiću? Što je uboga djevojka mogla uraditi? Čekati da završiš potragu za onim zlikovcem? Uradila je ono što je morala, a ti si izgubio krasnu djevojku. Nadam se barem da znaš zašto. Zbogom.

Dugo sam vremena zurio u zatvorena vrata. Zatim sam se rastrčao po gradu nadajući se da ono što sam čuo možda nije istina. Pitao sam posvuda, ali nitko od Jennynih prijatelja nije znao kamo je otišla. Jednostavno je nestala.

Otišao sam zatim u salun i te se noći napio. Idućega sam jutra ustanovio da je Harve Bennett još živ i nemalo se začudio. U pijanome sam stanju mogao lako ubiti zatvorenoga revolveraša. Ili sam sanjao da sam to uradio.

U svakome slučaju ta je noć bila jedina u kojoj sam sebi dao oduška zbog Jennyna odlaska. Malo po malo došao sam do zaključka da me nije nikada iskreno ni voljela, kad je mogla tako otići.

Uostalom, imam Bennetta, a on će platiti za smrt staroga šerifa. Moja žrtva nije bila uzaludna.

Tri dana poslije toga u grad je stigao sudac. Uz Tackerovo svjedo-

čenje dokazano je da je ubio šerifa, pa je osuđen na smrt vješanjem.

Kad su ga odveli iz grada da ga prevezu u okružni zatvor gdje se trebala izvršiti kazna, smatrao sam da je taj slučaj okončan.

Sve do idućega jutra. Dok sam doručkovao donijeli su mi poruku. Čitajući je osjećao sam kako mi se grči želudac.

Harve Bennett nije stigao u okružni zatvor. Pobjegao je na putu.

Bio je slobodan i sada je moja žrtva postala besmislena.

— Proklet bio — viknuo sam glasno — trebao sam ga ubiti. Trebao sam mu odmah raznijeti glavu revolverom.

ARIZONA, 1871.

XXVI

Sada, poslije trinaest godina mučila me ista misao. Promatrao sam onaj isti ožiljak. Bio je to Harve Bennett, samo stariji, teži, sijed, ali ipak Bennett. Tek sada sam to vidio.

Učini mi se da mi je ponovo tek dvadeset i pet godina i da mi srce ludački udara, a ruka se trese dok sam nišanio u njegovu glavu.

— Nisi se promijenio, sinko, zar ne? — rekao je nasmiješen, siguran u sebe unatoč činjenici da je nag i da zuri u cijev moga revolvera.

— Proklet bio, Bennette, trebao sam te ubiti onoga časa kad sam te ugledao kako se kupáš u potoku — prosiktao sam kroza zube.

— Moje ime nije Harve Bennett, više nije. Otkako sam prije trinaest godina pobjegao na putu prema državnom zatvoru u Oklahomi, promijenio sam ime.

— Kako god da se zoveš bit će bolje da šutiš da se ne sjećam prošlosti, da bismo se mogli pozabaviti sadašnjošću — rekao sam hladno. Bilo mi je potrebno samo nekoliko trenutaka da se smirim. Koliko god me to napora stajalo, ne smijem povući okidač. Toga sam bio svjestan, premda se sve u meni bunilo protiv tolike savjesnosti.

Nakon njegova bijega i spoznaje da sam uzalud žrtvovao ženu koju sam volio, te da je i Baileyeva smrt bila uzaludna, nisam više mogao ostati u Strattonu. Čak ni kao šerif. Otišao sam iz grada, putovao i lutao prije no što sam se ponovo prihvatio šerifske dužnosti u drugome gradu. Tada sam upoznao Divljega Billa koji me je mnogo čemu naučio. Odlučio sam pokopati prošlost, a to je značilo odustatu od potrage za Bennetom. Billu sam zaista mnogo dugovao.

Ipak, često sam se pitao zašto je Bennett ubio Staroga Jima.

— Reci mi nešto, Bennette.

— Ne namjeravam se odazivati na to ime, Adamse — podsjeti me on hladno.

— Dobro — rekao sam pomirljivo — reci mi nešto. Zašto si ubio Jima Baileya? Zašto njega? Što ti je on uradio?

— Meni? Ništa. Nisam ga čak ni poznavao.

— Zašto si ga onda ubio? — pitao sam začuđeno.

Slegnuo je ramenima.

— Jednostavno sam želio nekoga ubiti. Bio sam željan ubijanja krvi. Ti si me spriječio da ubijem onoga kauboja.

— Hoćeš reći da si ga ubio samo zato što sam te ja spriječio... — od zaprepaštenja nisam mogao završiti rečenicu. On se nasmiješi.

– Zar ne misliš da je to prilično dobar razlog da se ubije jedan šerif? – upitao je lukavo.

Taj me je čovjek odista izazvao da ga ubijem, pomislio sam bijesno.

Ali to nije istina, zaključio sam nakon kraćeg razmišljanja. Prema riječima Loua Teckara, Bennetov je konj bio spreman za put. Napustio je grad čim je ubio Starog Jima, te se čini da je to bio razlog njegova dolaska u Stratton.

– Što je s onim obećanjem koji si mi dao?

– Da ću te ubiti? Oh, priznajem dugo sam o tome razmišljao, ali naposljetku sam zaključio da sve to pripada prošlosti – rekao je mirno.

– Velikodušno.

– Nipošto.

– Prepoznao si me odmah čim sam ušao u salun, zar ne?

– Jesam, a znao sam da ti meni nisi. Zbog brade i težine... i godina, dakako – nasmijao se.

– Odlučio si me iskoristiti u borbi protiv Kineza, nije li tako?

– Zašto ne?

Prst mi je još bio na okidaču.

– Adamse, ili pucaj ili me pusti da se odjenem. – rekao je nestrpljivo. – Ako si došao da razgovaramo...

Zato sam došao, podsjetio sam se i gurnuo revolver u korice.

– Dobro. Smijem li se odjenuti?

Kimnuo sam glavom. Kad je završio predložio je da počemo u prizemlje na piće. Dok sam koračao za njim obuzeo me čudan mir. U trenutku mi se vratila sva ona mržnja koju sam prije trinaest godina osjećao za Bennetta, ali je sada ta mržnja bila potisnuta. Ako se izuzmu oči, ovaj čovjek preda mnom i nije Bennett.

Ovo je drugi čovjek, a drugo je i vrijeme i problemi.

– Sjedni, Clinte. Mogu li te tako zvati? Naposljetku na neki način znamo se punih trinaest godina – reče domaćin.

Kimnuo sam glavom.

– Slažem se. Prije nego što nastaviš, želio bih da ostavimo prošlost po strani. Bar za sada – rekao sam ozbiljno.

– Dobro – otpio je gutljaj šerija, pića koje prijašnji Bennett nikada ne bi popio. – Zašto si došao ovamo?

– Što imaš protiv Kineza? – pitao sam otvoreno.

Nasmijao se.

– Oni ne pripadaju ovamo, Adamse, zato sam protiv njih. Ne mislim pri tom samo na Black Wind već na cijelu našu zemlju. Neka se vrate u svoju domovinu.

– I to baš ti kažeš? – pitao sam začuđeno.

– I svi rančeri ovog područja. Ljudi ovoga grada ne žele ih u blizini.

– Rekao bih da je sve to tvoje maslo. Širiš mržnju protiv Kineza ovdje u gradu. Zašto? Pokušavaš li se time nametnuti gradu kao vođa? Zar ti nije dovoljna moć koju ti osigurava Les Taylor? Još nekoliko takvih plaćenika, i grad će biti tvoj.

– Čekaj malo! – zagrmí on. Odloži piće i ustane. – Ako bih želio preuzeti vlast u gradu i posjedovati ga, zar misliš da bi mi trebao ičiji revolver osim moga? Nisam ja jeftini revolveraš koji želi posjedovati jedan grad. Ne želim biti šef ovdje.

– Što onda želiš? Postati političar? Gradonačelnik Black Winda? Gradonačelnik Himself? – rugao sam se. – Slušaj, ovi ljudi ti neće

biti ulaznica za mjesto kojeg se želiš domoći. Oni žele živjeti u miru...

– Neka onda idu negdje drugdje – prekine me on hladno. – Neće živjeti u mom gradu!

– Tvome gradu? – ponovio sam začuđeno.

Ustao je i približio se mjestu gdje sam sjedio.

– Tako je, Adamse. Razgovor je završen. Kaži prijateljima da se sprema za odlazak kad im naredim da se sele, ili ću ih ja sam iseliti – reče prijeteći.

Ustao sam. Nije se uplašio činjenice da imam revolver.

– A kad će to biti?

– Bilo kada. Sutra imam sastanak s gradskim vijećem. Sve ćemo zakonski srediti.

– A ti ćeš dobiti svoju ulaznicu, zar ne?

– Izlazi. Nadmudrio sam te prije trinaest godina, Adamse, pa ću i sada.

– Ne bih rekao da je bilo tako, Bennette.

Pogledi nam se na trenutak sukobe.

– Dobro, sinko – reče blago – prije no što se sve ovo završi možda ćemo ustanoviti tko će koga nadmudriti i tko je bolji od nas dvojice.

Pošao sam prema vratima.

– Sada iz tebe govori onaj stari Harve Bennett – dobacio sam mu preko ramena.

XXVII

Osjetio sam potrebu za pićem, osobito sada kad sam znao da mi cijeli grad nije za petama. Ušao sam u salun. U kutu saluna nekoliko ih je igralo poker. Među njima je bio i Les Taylor.

Dok je barmen stavljao čašu s pivom na šank, iza svojih leđa začuo sam revolverašev glas.

– Hej, osjećam kako nešto smrdi – rekao je glasno. – Hej, momci, osjećate li i vi? Smrdi mi nešto kinesko?

Bio sam mu okrenut leđima, ali sam ga mogao vidjeti u zrcalu. Srce mi je stalo divlje udarati, jer sam osjetio da ću ga morati ubiti. Znao sam da to neću moći izbjeći. Ubit ću ga iz istog razloga iz koga je i Harve Bennett ubio staroga šerifa prije trinaest godina. Kao i Bailey, Taylor neće znati zašto umire.

– Oooh, sada vidim odakle dolazi smrad – govorio je sve glasnije. – Hej, Adamse. Okrećeš mi leđa, ah? A ja osjećam tvoj miris i na ovolikoj udaljenosti.

Popio sam pivo i s treskom odložio praznu čašu na šank. Naglo sam se okrenuo, a Taylorovi sui-grači su iznenada zaželjeli biti na drugome mjestu.

Taylor je ustao. Znao je da je pretjerac. Uzmaka više nema.

– Ti si mrtav, Adamse – reče prijeteći.

Šutio sam. Promatrao sam ga oštro i opazio znoj na njegovu čelu. Oči će ga izdati. One će ga odati kad bude namjeravao potegnuti revolver.

– Jezik ti se zavezao, a? – dobaci moj protivnik. – Uplašen si, zar ne?

Mirno sam čekao da on potegne prvi. Naposljetku se umorio od čekanja.

Sve se odvijalo brzo, ali ne toliko da ga ne bih mogao pratiti. Oči su ga odale, a zatim sam vidio ruku. Izvukao sam revolver i ubio ga prije nego što je uspio dodirnuti svoj. Bio je to jedan pogodak ali

precizan. Pogodio sam ga ravno u srce. Savio se i pao mrtav.

– Nebesa – mrmljao je barmen sa zaprepaštenjem. – Gospodine, ubili ste Lesa Taylora.

Vraćajući revolver u korice mirno sam ga pogledao.

– Ne, nisam – rekao sam zagonetno se osmjehnuvši.

Dok sam izlazio čuo sam kako barmen nekome govori:

– U životu još nisam vidio tako brzo potezanje revolvera.

XXVIII

Približivši se ranču ugledao sam najprije Tima koji je bio na straži, a zatim Kima i Li koji su me čekali na trijemu.

– Ja ... bila sam tako zabrinuta – Li iskosa pogleda Kima. Osjećao sam da sam ih prekinuo u intimnom razgovoru.

– Kako je bilo? – upita Kim.

– Najprije ću se pobrinuti za Dukea, a zatim vam sve ispričati.

– Pošao sam do štaglja, a Li je došla za mnom.

– Nešto se dogodilo – zaključila je pronicljivo me promatrajući.

– Ubio sam Lesa Taylora.

Oklijevala je trenutak prije nego što je rekla:

– Dobro, drago mi je. On je bio zao čovjek.

– Ne bi ti trebalo biti drago. Ne volim kad moram nekoga ubiti – rekao sam tmurno.

– I prije si ubijao, Clinte...

– I nikad mi to nije bilo drago. Uvijek mi je žao kad netko strada, koliko god taj čovjek bio loš. – Iznenada sam osjetio njene ruke na vratu.

– Clinte, pobjegnimo zajedno – rekla je šapatom.

– Što? – upitao sam zapanjeno kad sam shvatio njene riječi.

– Pobjegnimo zajedno odavde – rekla je ozbiljno me promatrajući.

– Li, ne shvaćam – promrmljao sam preneraženo. – Ovo su tvoji ljudi.

Žestoko je odmahнула glavom.

– Ovi su ljudi Kinezi kao i ja, Clinte, ali nisu moji, ako shvaćaš što želim reći. Otkako mi je ubijen brat, nemam nikoga svoga. – Čvrsto me zagrlila. – Nikoga osim tebe.

– Uh, Li, ne – mucao sam potpuno nespreman na ovo. Bojao sam se samo da je ne povrijedim.

– Li, ne mogu otići.

– Zašto? Ovo nisu ni tvoji ljudi – mrmljala je začudeno me promatrajući krupnim očima.

– Nisu, ali obećao sam da ću pomoći, a sada sam i osobno umiješan. Do grla – rekao sam pokazavši rukom. – Ni sama ne znaš koliko.

– Clinte, ja želim otići – mrmljala je ona.

– Kamo, Li? Kamo bi mogla otići?

– Mislila sam ... s tobom ... – rekla je mucajući i zbunjeno oborila pogled. Obrazi su joj se zarumenjeli od stida. – Možda ... poslije...

– Li, žao mi je – rekao sam nježno je obgrlivši oko ramena. Ona se otrgne kao da se opekla.

– Mislila sam...

– Žao mi je... – ponavljao sam blago.

Pogledala me je bijesno poput zrele žene i prkosna djeteta, a zatim nestala u mraku.

– Li... – Zvao sam je ali ona je već bila daleko.

– Okrenuo sam se prema Dukeu i još mu jednom čestitao što je uškopljen te nema problema sa suprotnim spolom. Kim me je još čekao na trijemu.

– Što si rekao Li kad je tako pobjegla? – pitao je, a lice mu je bilo jednako bezizražajno kao i prije.

– Pretpostavljam da je pobjegla zato što nisam rekao ono što je željela čuti – odvratio sam mirno. – Želiš li razgovarati o jednoj djevojci ili o cijeloj zajednici?

– Što se dogodilo u gradu? – upita on.

– Sjeli smo na stepenice. Ispričao sam mu samo ono što se njega tičalo, ne spominjući tko je zapravo Himself.

– Što ćemo sada?

– Držim da bih trebao prisustvovati sutrašnjem sastanku u vijećnici. Možda bi mi moglo poći za rukom da utvjerim ostale da ne prihvate Himselfov prijedlog o vašem izgonu.

– Što ćemo mi raditi za to vrijeme? – upita Kim.

– Nastavite s vježbanjem – rekao sam odlučno. – Uz to podvostručite stražu na ulazu, a i stoku treba bolje čuvati. Želim znati unaprijed kad dolazi šerif ili netko drugi.

– Šerif?

– Himself je rekao da će ići zakonskim putem. Siguran sam da će se pokušati poslužiti šerifom.

– Bit ćemo spremni. – Kim čvrsto stisne usne. – Možemo svi umrijeti, ali bit ćemo spremni. Moji će ljudi uraditi sve što im ja kažem.

Nije mi se svidjelo to što je rekao, niti mi se uopće svidio način na koji se odnosio prema svojim ljudima, no nisam ništa rekao. Kim-

nuo sam glavom na pozdrav i pošao na spavanje.

XXIX

Idućega sam jutra odlučio potražiti Angie prije odlaska u vijećnicu. Na stubištu sam susreo Mamie. I u ovo doba dana izgledala je izuzetno privlačno.

– Zar si se ovako rano zaželio ženskoga društva? – upitala me izazivački.

– Došao sam u posjet – rekao sam jedva odvajajući pogled od njena zanosna tijela.

– Angie? – upitala je razočarano.

Kimnuo sam glavom i pošao prema djevojčinoj sobi.

– Oh, Clintone, bila sam tako zabrinuta za tebe – rekla je Angie. – Što se dogodilo sinoć?

Ispričao sam joj, izostavljajući istinu o Bennettu. Ona mi je zauzvrat objasnila kako ću doći do gradske vijećnice.

Dok sam čekao na uglu ulice ne bih li ugledao Bennetta, razmišljao sam što će uraditi sada, kada sam ubio njegova najboljeg revolveraša. Hoće li unajmiti drugog ili će sam preuzeti Taylorovu ulogu.

Još nisam znao koliko je on brz s revolverom ni prije trinaest godina ni sada. Jedino što znam jest da sam ja sada mnogo bolji no prije trinaest godina.

Promatrao sam Bennetta kako ulazi u zgradu, a kako nitko nije ušao iza njega sljedećih deset minuta, zaključio sam da je proračunao vrijeme tako da uđe posljednji.

Samo, u tome se prevario.

Nikada nisam sebe smatrao osobitim govornikom, a još manje vještim političarem. Svih onih godina

što sam radio kao šerif teško sam izlazio na kraj s gradskim očevima. U stvari ovo će biti prvi sastanak u gradskoj vijećnici kojemu ću prisustvovati, mislio sam prelazeći ulicu. Nadam se da ću ostaviti povoljan dojam na prisutne.

XXX

— Gle, gle svi ste na okupu — rekao sam zastavši na ulazu i promotrivši dvoranu. Bennett me je lagao kad je rekao da nema ambicija da postane šef u ovome gradu. Sjedio je na čelu stola, a ispred njega je bio položen novi revolver kalibra 44 koji je obično nosio pod pazuhom, ali se sada njime služio da pozove prisutne da ušute.

— Ne možete ući samo ovako — vikne jedan od vijećnika.

— Ne mogu? Tko to kaže, vi? — upitao sam podrugljivo. Čovjek pogleda Bennetta kao da traži pomoć.

— Tako je, samo potražite pomoć od svoga gazde koji kaže da to nije — nastavio sam oštro.

— Pozvao sam gospodina Adamsa na ovaj sastanak, gospodo. On vam svima želi nešto reći.

Čovjek koji je ustao imao je dubok glas i odijelo koje mu je bilo tijesno. Bolje bi mu pristajala kecelja ili kaubojske hlače.

— Neću vam predstaviti sve ove ljude pojedinačno, gospodine Adamse — obrati se meni. — Na desnoj strani sjede rančeri, a na lijevoj predstavnici građana. Izvolite im se obratiti, ako to želite — rekao je ljubazno i sjeo.

— Gospodo, netko vas je natjerao da povjerujete kako Kinezi za vas predstavljaju prijetnju, neprija-

telja, ali želim vas uvjeriti da... — Nastavio sam uporno objašnjavati i uvjeravati ih da Kinezi ne žele nikome zlo i da žele živjeti u miru. Govorio sam i govorio, a oni me nisu slušali. Toga sam bio svjestan. Gledali su u Bennetta i u svemu ga oponašali. Kad bi on odmahnuo glavom, odmahnuli bi i oni, kada bi on kimnuo, kimnuli bi i oni.

Moj je pokušaj bio uzaludan.

— Ljudi, vi ne slušate — viknuo sam s osjećajem poraza. Pogledao sam Bennetta ili Himselfa. — Mogu li s tobom govoriti na trenutak nasamo?

— Gospodo — reče on ustajući — kad se vratim, glasat ćemo.

— Slušaj, hajde da ovo sredimo onako kako smo trebali izravnavati račune prije trinaest godina — rekao sam osjećajući se poput margarca što to predlažem.

On prasne u smijeh.

— Znam da bi ti to želio, premda bih te vjerojatno ubio, ali ne, ne mogu to prihvatiti.

— Bojiš se?

— Ne bojim i to ti znaš. Ako želiš, možeš me ubiti jer mi je revolver ostao na stolu.

To bi možda bilo i najjednostavnije rješenje, pomislio sam gorko, ali nikada u životu nisam ubio ne-naoružana čovjeka.

— Moram se vratiti na sastanak — reče on. — Imaš još nekoliko dana na raspolaganju. Odluči hoćeš li pomoći žutima da ubijaju bijelce. Oh, da, ubio si Taylora. Vjerojatno misliš da smo sada donekle izravnali račune, ali griješiš. Još sam ti dužan. Rekao sam da sam zaboravio prošlost, ali nisam bio iskren. Dugujem ti mnogo, Adamse, i namjeravam to vratiti.

Stajao sam i s nevjericom zurio u zatvorena vrata. Nakon svega

što sam zbog njega žrtvovao on meni duguje?!

Iznenada mi na um padne zamisao. Odlučio sam poći do Angie, opustiti se i razraditi novu zamisao.

XXXI

Ležali smo znojni i opušteni na Angienom krevetu. Odsutno sam joj milovao vrat, kujući novi plan.

– Hmm, osjećam se sjajno, a ti čak i nisi ovdje – šapne djevojka.

– Oh, oprosti, Angie – trgnuo sam se pokajnički.

– Ne ispričavaj se – reče ona blago. – Osjećam da imaš briga i drago mi je što si došao k meni. Samo ti razmišljaj. Ne obaziri se na mene.

Bilo je to lakše reći no uraditi. Usne su joj govorile jedno, a ruke drugo. Dakako, poslušao sam njene ruke...

Poslije sam je zamolio da mi donese nešto za jelo.

– Postoji li zaista Rose? – upitao sam iznenada.

– Oh, da. Malo je tko vidi, ako ona to ne želi, a nama svima to odgovara. Poći ću dolje i donijeti hranu.

Ako moj plan uspije, izbjeći će se prolijevanje krvi, premda će ipak možda netko morati stradati.

Sam je Bennett rekao da imam još nekoliko dana na raspolaganju. Odlučio sam dio slobodnog vremena provesti s Angie. U usporedbi s Lin ona je mnogo jednostavnija i s njom barem znam na čemu sam. Neću morati brinuti o onome što se će dogoditi poslije. Osim toga, Li igra važnu ulogu u mom planu, pa ne bih želio da pomisli kako koristim njenu naklonost da je privolim da u njemu sudjeluje.

Angie mi je poslije pričala o sebi. Rodila se u ovome gradu i rano ostala bez roditelja. Sa šesnaest godina otišla je k Rosi. Tada je vjerovala da je to dobar potez, a sada u dvadesetoj počinje u to sumnjati.

– Nadam se da ću uskoro izaći odavle. Uštedjela sam nešto novca, a ne bih željela završiti kao Mammie ili Rose.

– Dobra djevojčica – rekao sam nježno.

XXXII

Još na ulazu na ranč čuo sam pucnjavu što je dopirala sa čistine na kojoj su vježbali Kim i mladići. Ako moja luda zamisao proradi oni i neće morati pucati nego u stabla.

– Nisu te htjeli slušati? – upita Kim.

– Nisu – odvratio sam kratko. Zatim sam odmah prešao na svoj plan. – Reci ljudima da napune revolvare. Želio bih nešto iskušati.

– Kako ti kažeš – reče on bezizražajna lica.

Dok je on objašnjavao skupini što treba da radi, pitao sam se gdje je Li i je li se smirila od sinošnje prepirke.

– Spremni smo – vikne Kim. Prišao sam im posve blizu.

– Dosad ste pucali tako da ste revolver imali spreman u ruci – počeo sam govoriti a Kim je prevodio. – Sada bih želio da pokušate polako izvući oružje iz korica, a zatim ispaliti metak u drvo. – Pri tom sam s pola brzine izvukao svoj revolver i ispalio metak okrznuvši granu s obližnjeg stabla.

Kim je prvi uradio ono što sam tražio. Nespretno i polako.

– Sljedeći? – tražio sam pogledom dobrovoljca.

Malo po malo svi su došli na red. Najprije su sve izvodili sporo a zatim sve brže. Istina, gotovo nijedan od njih nije uspio, pogoditi metu.

Za stanke Kim me pitao što smjeram.

– Još nisam posve razradio plan, a kada to uradim sve ću ti objasniti. Sada bih želio pronaći Li. Jesi li je vidio?

On se ukoči.

– Ne od vašeg sinoćnjeg razgovora.

– Toga sam se i bojao. Slušaj, ako se ja ne vratim za jedan sat, ti nastavi vježbu s ljudima.

Li nije bila u svome šatoru. Nije bilo ni njene odjeće i ostalih stvari. Kao grom me pogodi misao. Li je otišla.

Ako je otišla sinoć, teško ću je stići, no ako je pobjegla tek jutros, nije mogla daleko odmaći. Moram još provjeriti je li pošla pješice ili na konju. U logoru su samo četiri konja i nakon kraćeg obilaska zaključio sam da jedan nedostaje. Nešto mi je ipak išlo na ruku. Nijedan od četiri konja nije bio tako dobar kao Duke te bih svakako mogao uhvatiti bjegunicu.

A to sam morao uraditi jer cijeli moj plan ovisi o njoj.

XXXIII

Nakon kraćeg razmišljanja došao sam do zaključka da se djevojka mogla zaputiti jedino onamo odakle je došla, a to je San Francisco. Na trenutak sam pomislio da bih je možda trebao pustiti da ode kamo namjerava, ali to nisam mogao. To bi značilo da bi Harve Bennett i ovoga puta lako izvoje-

vao pobjedu. Što ja zapravo od njega tražim? Želim li mu se osvetiti zato što sam prije trinaest godina zbog njega izgubio Jenny, pitao sam se dok sam jahao za djevojčinim tragom koga sam počeo nazirati u kasno poslijepodne toga dana. A što je sa Starim Jimom? Zašto ga je Bennett zapravo ubio? Zato što mu se, kako je rekao, ubijalo?

Bennett me je za ovaj grad vezao duže no što sam želio, premda bih ionako bio pomogao Kinezima. Ipak, taj je čovjek pokušao upravljati mojim životom, a to nisam mogao podnijeti. Prije trinaest godina. Onda je, istina, drastično promijenio moj život, ali nehotice i nesvjestan toga. Ovoga puta, međutim, svi njegovi potezi usmjereni su na mene i to mi se nimalo ne sviđa. Prema tome, neću pasti u iskušenje da nastavim put. S Li ili bez nje, vratit ću se da izravnam s njim račune.

Zaigrat ću na jednu kartu. Bennettovu taštinu, koja je inače svojstvena revolverašima. Moram ga izazvati tako da se nademo sami jedan nasuprot drugome i da se sve time riješi i okonča. Ja bih u tom slučaju nastavio svoj put oslobođen sjena prošlosti, a Li i njezini ljudi ostali bi na svome ranču.

Napokon sam je ugledao. Nije bila sama. Četiri muškarca koji su je pratili, očito protiv njene volje, nisu mi se ni najmanje svidjeli. Trojica bijelaca i jedan Meksikanac. Jedan je držao uzice njena konja. Ako je već nisu silovali, sigurno bi to uradili noćas, pomislio sam ljutito. Odlučio sam ih pratiti i čekati povoljan trenutak za napad.

Postepeno su mijenjali smjer. Skrenuli su prema Nevadi ili Utahu, no do večeri smo bili još na

području Arizone. Kad se ulogore, moram osloboditi Li, a zatim ćemo do jutra stići u Black Wind.

Li se nijednom nije pokušala oteti. Sjedila je na konju oborene glave prepuštajući se sudbini. Znala je da joj je konj previše slab da bi mogla pobjeći razbojnicima.

Čim se spustio mrak, razbojnici su se ulogorili na maloj zaravni. I ja sam sjahao i sakrio Dukea iza stijene. S mjesta na kojem sam stajao promatrao sam kako Li sjedi sa strane, dok se oni svađaju tko će biti prvi. To je bio pravi trenutak da ih iznenadim i s najmanje pucnjave oslobodim Li.

U trenutku kad je jedan od njih počeo skidati hlače, podigao sam pušku i opalio. Stropoštao se na zemlju, a ostala se trojica nisu snašla dovoljno dugo da ovladam situacijom.

– Nitko da se nije maknuo! – viknuo sam i opalio još dva metka pokraj njihovih nogu u znak upozorenja. – Drugi put neću promašiti, prijatelji. – Svi su digli ruke dok se onaj četvrti previjao na zemlji od bolova.

– Li! – djevojka podigne glavu.
– Uzjaši svoga konja.

U žurbi nisu još bili ni rasedlali konje. Djevojka je naposljetku prepoznala moj glas i skočila na noge.

Nisam joj rekao da uzme kojeg od njihovih konja jer sam znao da bi nas u tom slučaju sigurno slijedili. Ovako, previt će rane prijatelju i možda poći svojim putem.

No Li je napravila pogrešku. Prošla je s konjem ispred mene na trenutak zaklonivši razbojnike od moje puške, a oni su to iskoristili. Sva su trojica posegla za oružjem. Uspio sam pogoditi Meksikanca, dok su druga dvojica otvorila vatru ne vodeći računa o Li. Djevojka je pala s konja.

– Do vraga – protisnuo sam i ustao ispalivši nekoliko metaka prema razbojnicima. Zatim sam potrčao niz obronak.

Jednoga sam od razbojnika pogodio u grudi, a drugoga u rame. Obijica su ležala na zemlji. Ne osvrćući se na njih, pritrčao sam djevojci.

– Ooooh – zaječa. Metak joj je okrznuo lijevo rame. Dok sam pregledavao ranu posve sam zaboravio na ranjenog razbojnika sve dok nije bilo kasno. Osjetio sam da mi se iza leđa nešto miče, a zatim mi se metak zabio u rame i oborio me na zemlju. Otkotrljao sam se i naciljao. Sva tri metka pogodila su cilj. Zatim sam se onesvijestio.

XXXIV

Ne znam koliko sam sati ležao u nesvijesti, ali kad sam se probudio oko mene je još vladala tama. Ležao sam na istom mjestu. Barem tako mi se činilo. Iznad sebe ugledao sam Lijino lijepo lice, oči ispunjene brigom.

Li ...

Lezi – šapne ona. – Izvadila sam ti metak i očistila ranu, zavila je i oprala ti lice od krvi. Vjerojatno će ti ostati ožiljak – rekla je s osmijehom. Pokazala je veliki nož. – Stavila sam ga u vatru i njime ti očistila ranu. Možeš se pokušati uspraviti.

Uz njenu pomoć stišćući zube uspio sam sjesti. Ujutro ću ionako morati uzjahati, pa je bolje da se ne štedim, pomislio sam.

– Što je s njima? – mislio sam na razbojnike.

– Mrtvi – glasio je kratak odgovor.

– A tvoja rana?

– Sama sam je očistila, bila je lakša od tvoje. Zao mi je, Clinte. Da nije moje gluposti ...

– Zaboravi – ponovo sam se ispružio. – Spavaj. Ujutro moramo na put.

– Ti ne možeš putovati – pobuni se ona.

– Dobro si obradila ranu, pa nema razloga za bojazan. Moramo se vratiti i završiti ono što smo počeli, Li. – A zatim ćeš ti otići – rekla je tužno.

– Da.

– Volim te, Clinte.

– Ne, to samo misliš, uskoro ćeš i sama to uvidjeti. Imam plan koji ću ti sutra iznijeti. Sada spavaj, draga.

XXXV

Idućega jutra Duke je sam birao put, dok sam ja mlitavo sjedio u sedlu. Li je jahala jednog od razbojnikovih konja, a drugog vodila na uzdi. Ostala dva smo, s obzirom na moje stanje, morali osloboditi. Uzeli smo i oružje.

Za vrijeme jahanja iznio sam svoj plan Li i zatražio da o njemu razmisli i donese odluku prihvaća li dodijeljenu ulogu.

U nekoliko je navrata predlagala da se odmorimo i naposljetku sam bio prisiljen prihvatiti ponudu. Rana me boljela sve više i jedva sam se držao u sedlu.

– Što misliš o mome planu? – upitao sam napokon

– Smion je – reče ona. – Ipak, pokušat ću, ako želiš. Hoćeš li ti biti prisutan? – upita nesigurno.

– Dakako – obećao sam – ta to je moja zamisao. – Hajde, dosta je odmora. – Odlučno sam ustao zanemarujući bol.

Dan je počeo blijedjeti kada smo napokon ugledali ranč, bolje reći dim što se uzdizao iznad njega.

– Oh, ne – promuca Li iza svojih leđa.

Kad smo prišli bliže, otkrio sam da se dim diže iz glavne kuće, to jest onoga što je od nje ostalo. Zgarište!

– Prokleti bili, napali su prije vremena! – Podbo sam konja. Posvuda su ležala razbacana tijela. Nekoliko bijelaca i mnogo Kineza. Bio je to žestok napad.

Bennett mi je lagao da me uljulja u lažan osjećaj sigurnosti, a ja sam zagrizao mamac. Još kako!

– Nebesa – mrmljao sam bijesno dok smo razgledavali zgarište.

– Došli su prije nekoliko sati – iznenada smo iza leđa čuli Kimov glas. – Pokušali smo ... dali smo sve od sebe, uradili onako kako si nas učio, ali njih je bilo previše mrmljao je žalosno.

– Koliko smo ljudi izgubili? – pitao sam muklo.

– Sedam. Tim, još dvojica, nekoliko žena...

– Ne! – krikne Li prinijevši ruku usnama.

– Pogledaj možeš li pomoći ranjenima – rekao sam blago i djevojka žurno ode. Kimu sam zatim ispričao što nam se dogodilo. – Vidim da su ti spaljene ruke. Moramo ih nečim namazati – rekao sam na kraju.

– Moj je ujak ranjen. Bio je u kući kad sam mu pohitao u pomoć. Tako sam zadobio opekotine.

– Li je prihvatila moj prijedlog, Kime. Sada ću ga iznijeti i tebi. Ako se složiš, počet ćemo ga ostvarivati sutra, prije nego što dođu ponovo.

XXXVI

Poslije sam saznao što se dogodilo za našeg izbivanja. Kim nam, dakako, nije povjerio što je mislio kad je otkrio da smo nestali Li i ja. Nastavio je vježbati s ljudima, sve dok se na ranču nije pojavio šerif s nalogom za moje hapšenje zbog ubojstva Lesa Taylora. Pošto je ustanovio da mene nema, izvadio je dokument kojim se Kinezima naređuje da napuste ranč u roku jednog dana. U protivnom, zaprijetio je nasilnim iseljavanjem. Tu je prijetnju i izvršio iduće večeri kada se vratio s dvadeset, a možda i trideset ljudi. Počela je pucnjava.

– Mi smo se trudili što smo više mogli – govorio je Kim – ali kada su nam zapalili kuću, ljudi su počeli bježati glavom bez obzira. Padali su kao pokošeni. Čak ne znam tko je na njih pucao. Mogli su to biti i naši.

Još nikada ga nisam vidio tako uzbuđenoga. Pomisao da su njegovi ljudi u zabuni pucali jedni na druge, bila je očigledno kap koja je prelila čašu.

Da mu odvratim misli od krvo-prolića, iznio sam mu svoj plan. Njegova je reakcija bila slična djevojčinoj.

To je neizvodivo. Ali zašto baš Li? – pitao je zbunjeno.

Objasnio sam mu, a on je pogleda s nevjericom na licu.

– Nisam znao – rekao je tiho.

– Moram potražiti pojas u kolima koji bi ti mogao odgovarati – obratio sam se Li. – Ne brini – rekao sam opazivši nesigurnost na njenu licu. – Ja ću biti pokraj tebe i ako bilo što krene naopako, uskočit ću da ti pomognem.

– Znam – rekla je mirno.

– Ako još želiš ostaviti sve i otići ... – nastavio sam oklijevaјуći, no ona me prekine.

– Ne želim poslije onoga što sam vidjela danas. Sedam mrtvih, jedanaest ranjenih. Ne – reče odlučno – želim pomoći.

Potom smo nas dvoje pošli do mojih kola koja su nalikovala maloj oružarnici. Odabrao sam joj opasač s koricama i mali revolver koji je bio kao stvoren za nju. Zatim sam je poslao na spavanje. Ja sam još morao suziti opasač.

– Znaš, imao si pravo – rekla je na odlasku. Opazivši moj upitni pogled tiho je dometnula. – Ne volim te!

XXXVII

Idućega je jutra Li ponovo očistila svoju ranu i previla je.

– Trebao bi ležati i odmarati se – rekla je brižno.

– Večeras, kada sve bude gotovo.

Zatim sam je opasao opasačem. Doimala se zaista smiješno, onako sitna i nježna u zapadnjačkoj odjeći s revolverom, ali na tome je i počivala čitava moja zamisao.

Potražili smo zatim Kima.

– Moramo izbaciti iz akcije Bennetove revolveraše – rekao sam zamišljeno. – Budući da sam samo Taylora vidao u gradu, ostali su jamačno sakriveni negdje izvan grada. Vjerojatno sjeverno od naselja jer je vaš logor na jugu. – Počeo sam se po bradi. – Zatim šerifove pomoćnike. I njih moramo maknuti kako ne bi mogli pomoći Bennettu.

– Što da radimo? Kako ćemo to postići? – upita Kim.

– Potrebno mi je deset ljudi, bez obzira kako oni pucaju. – Kim kimne i nestane da izvrši moj nalog.

Odlučio sam poći prema mjestu na kojemu su mogli biti sakriveni Bennettovi revolveraši i iznenaditi ih, a da ne prolijemo mnogo krvi. Doduše, ranč je ostao bez zaštite, ali i Kim i ostali su bili spremni riskirati.

Naoružali smo ljude koji su uglavnom bili prisiljeni sudjelovati u planu, i krenuli.

Zaobišli smo grad u velikom luku i izbili na put što vodi prema sjeveru. Napokon smo ugledali petoricu revolveraša kako doručuju. Samo je jedan bio naoružan, dok su ostali bili odložili opasače s oružjem. Kim još trojica i ja nastavili smo put pješice.

Opkolili smo petoricu. Jedan revolveraš podigne šalicu s kavom, a ja sam nanišanio. Šalica je prsnula razbivši se u komadiće, a ljudi se ukočili od zaprepaštenja.

— Ako dignete ruke, ništa vam se neće dogoditi. Ti, naoružani, odbaci opasač. Samo sa dva prsta, jasno? — govorio sam oštro.

Pogledali su jedan drugoga.

— Kako ćemo znati da nisi sam? — javi se naposljetku jedan od njih.

— Da kažem svojim ljudima da pucaju?

— Ne — odvrati revolveraš. — Poslušat ćemo te.

Dao sam znak Kimu i ostalima da izađu iz zaklona.

— Do vraga, pa to su žuti — opsuje jedan razbojnik.

— Nisu svi, Lewise — rekao sam uspravivši se i obrativši se profesionalnom revolverašu kojega sam poznavao otprije.

— Prokletstvo, momci, pa to je Clint Adams — odvrati on obraćajući se svojim drugovima.

— Tko?

— Gunsmith — odvrati Lewis kratko upotrijebivši nadimak kojim se sam nisam nikada služio.

Čini se da je i ostalim revolverašima bio poznat jer nisu više pomišljali na otpor.

— Kime, pokupi njihovo oružje. — Okrenuo sam se ponovo prema Lewisu. — Budete li slušali, neće vam se ništa dogoditi.

— Što da radimo?

— Ništa — odvratio sam mirno.

— Barem ne dok se ja ne vratim. Ostavit ću s vama ljude koji ne znaju engleski, ali koji znaju pucaati. — Bože, pomislio sam u sebi, nadam se da je tako. No u svakom slučaju nisam imao izbora, a računao sam na Lewisovu poslušnost i razum.

— Neće biti neprilika — obeća Lewis.

XXXVIII

Ostavivši revolveraše na brizi trojici naoružanih Kineza, uputili smo se u grad Kola smo ostavili u zaklonu nedaleko od grada.

— Najprije idemo u šerifov ured — rekao sam glasno obraćajući se svima. — Ja ću poći na glavni ulaz, a vi ćete čekati na stražnjem. Otvorit ću vrata i pustiti vas unutra.

Petoricu i Kima ostavio sam na stražnjim vratima, a Li s još dvojicom sakrivene u grmlju.

Navukavši šešir preko čela, pognutih ramena ležerno sam se došetao do ulaza u šerifov ured. Još je bilo rano, pa su ulice bile puste.

Kroz prozor sam opazio da su unutra šerif i jedan pomoćnik, koji me je prvi ugledao, no suviše kasno. Izvukao sam revolver i uperio ga u šerifove grudi, držeći na oku i pomoćnika.

— Ti si lud... — počeo je šerif.

— Ne pričaj — promrsio sam kroza zube — nego skini opasač i položi ga na stol. Ti, također — obratio sam se pomoćniku.

Zatim sam natjerao šerifa da svoga pomoćnika zatvori u ćeliju.

— Ti sjedni s dlanovima naslonjenim na stol — naredio sam šerifu i pošao otključati stražnja vrata. Šerif razrogači oči opazivši Kineze.

— Do vraga... — prosikće, ali sam ga ponovo prekinuo:

– Šuti! Koliko pomoćnika imaš?
– Četiri – odvрати nevoljko.
– To znači da su još trojica u gradu. Moramo ih maknuti s ulice da bih mogao poći za Bennettom.
– Tko je taj? Čemu sve ovo? – pitao je šerif.

Umjesto odgovora ispraznio sam šerifov revolver i gurnuo mu ga u korice.

– Ti i ja poći ćemo u obilazak grada da nađemo pomoćnike. Urađi ćeš točno ono što ti kažem – nastavio sam prijeteci – ili ću ti ispaliti metak u glavu. Razumiješ li?

Čovjek kimne, a na čelu mu izbiju graške znoja.

– Ako čujete da se nešto događa – obratio sam se Kimu – izađite kroz stražnja vrata. Jasno?

Kim kimne.

– S malo sreće vratit ću se brzo.
– Mahnuo sam i izašao na ulicu.
– Jesu li pomoćnici tvoji ili Himselfovi ljudi? – upitao sam šerifa.
– Moji.

Nisu revolveraši?

– Ne, prije su bili obični kauboji.

– Gdje bi sada mogli biti? – pitao sam dalje. – Nemoj očekivati nikakvu pomoć od njih – nastavio sam hladno. – Ubit ću te prije nego što išta pokušaju.

Dvojica uvijek zajedno doručkuju. Prije su zajedno uzgajali stoku – objasni šerif drhtavo. – Treći, Chad je vjerojatno kod Rose. Većinu noći provodi ondje – završi muklo.

– Dobro, prvo ćemo na doručak. Ući ćeš u restoran i kazati im da se odmah vrate u ured. Ako je potrebno, reci da je to Himself naredio.

– Everse, Bailey – zovne šerif – potrebni ste mi u uredu.

Čim doručkujemo, šefe – mladići podignu pogled.

– Odmah. On vas želi vidjeti, odmah – istakne šerif.

Obojica su ustala istog trena i pošla prema vratima.

– Što ne kažete – promrmlja jedan i prođe pokraj mene.

– Tko je ovaj? – upita neočekivano.

– To se tebe ne tiče – šerifov je odgovor bio suviše oštar. Oba su pomoćnika zastala, a zatim počela trčati. Otkočio sam revolver.

Bit će bolje da stanete, momci – rekao sam blago. – Obojicu vas imam na nišanu i mogu vas ustrijeliti prije no što trepnete.

– Adams? – upita jedan.

– Pametan si, sinko – rekao sam podrugljivo.

Šutke su pošli ispred nas i ušli u šerifov ured. I, dakako, dospjeli u ćelije.

– Izvući ćemo ih brzo – rekao sam zbunjenome šerifu.

– Što ovo sve znači? – upita on.

– Uskoro ćeš saznati.

– Sada ćemo poći u potragu za posljednjim pomoćnikom.

– Kada on sazna ... – počne šerif, ali sam ga prekinuo.

– On nije moj šef, ako je tvoj.

– Nije ni moj – poricao je on prilično nespretno.

– Dakako – izvukao sam iz korica njegov revolver. Kolt tipa „cloverleaf“, isti model kakav je nosio Bennett. – Zar bi ti mogao sebi priuštiti ovakav skupcjeni model od šerifske plaće?

Šutke je oborio pogled.

XXXIX

– Uranili ste danas, šerife – zacvrkuta plavojka na vratima Rosine kuće.

– Nisam došao zbog toga – odreže on. – Gdje je Chad?

– Kod Hanne. Još nisu sišli na doručak – odvрати djevojka. Zatekli smo ih nage u krevetu.

– Ne pokušavaj ništa, mladiću – rekao sam uperivši revolver u pomoćnika. Naredio sam djevojci da ustane, a šerifu da isprazni pomoćnikov revolver.

– Dobro, sada ustani i obuci se
– obratio sam se uplašenome pomoćniku. – Odvest ćemo te u zatvor. Šerif i ja.

– A zatim? – upita mladić muklo.

– Sjedit ćeš mirno i čekati dok te ne oslobodimo. I sačuvati život.

– Shvaćam – reče on poslušno. Bez teškoća smo se vratili u zatvor.

– Smjesti ih u odvojene ćelije. Obojicu – rekao sam Kimu.

Iz šerifova ormara izvukao sam bocu s viskijem i ispio nekoliko gutljaja. Rame me vraški boljelo.

– Osjećaš li se dobro? – upita Kim pomalo zabrinut.

– Dobro sam – rekao sam muklo premda mi je u glavi bubnjalo.

– Pošalji nekoga po ostale jer će se zacijelo pitati što nam se dogodilo. Za mene ne brini – ponovio sam. – Izdržat ću barem dok ne izvučem tvoje ljude iz nevolje – dodao sam znajući da ga ne brine toliko moje zdravlje koliko sudbina njegovih ljudi.

Na trenutak sam se opustio. Jamačno sam zadrijemao. Trgnuo sam se na zvuk djevojčina glasa.

– Boli te? – pitala me s iskrenom zabrinutošću u glasu.

– Dobro sam. Jesi li ti spremna?

– Jesam – rekla je tiho, obarajući pogled.

– Moramo sada natjerati Bennetta da dođe.

– Kako? – upita ona bespomoćno me promatrajući svojim krupnim očima.

– Prošetat ćemo ulicom – rekao sam jednostavno. – To je sve što ćemo uraditi.

Odlučio sam da podemo Li i ja u pratnji Kima i još dvojice njegovih ljudi tako da nas građani što prije zapaze.

Grad se upravo počeo buditi kad smo izašli na ulicu. Četiri Kineza i jedan bijelac. Upadljiva skupina nema sumnje.

– Ovo se nikad neće promijeniti – mrmljao je Kim ogorčeno. – Uvijek će nas ljudi promatrati s gnušanjem kao sada i...

– ... mrziti – završi Li.

– Nadam se da niste promijenili odluku da ostanete – rekao sam odrješito.

– Ne, nisam tako mislio – progunda Kim.

– Idemo u salun – odlučio sam iznenada.

– Ondje ne poslužuju Kineze – naglasi Kim suho.

– Znam, baš zato ćemo ući. Vrijeme je da se promijeni to pravilo kuće – rekao sam mirno.

Sve oči bile su uprte u nas, ali to je bilo sve. Moj je revolver spriječio posjetioce saluna da bilo što kažu ili poduzmu.

– Viski za mene, a mojim prijateljima ono što svaki od njih želi – rekao sam barmenu.

– Ne poslužujemo Kineze – reče on oklijevajući.

Je li to pravilo kuće? – podigao sam obrve.

– To je pravilo... grada – dosjeti se spasonosne formule.

– Moji prijatelji...

– Slušaj – reče barmen nestrpljivo – pravilo grada jest...

Gurnuo sam mu revolversku cijev pod nos.

– Promijenite pravilo – rekao sam oštro.

– Tražite nevolju, gospodine – podsjeti me on, ali ipak pogleda Kima. – Što želite? – obrati mu se mrzovoljno.

Tražio je viski, premda sam znao da bi radije čaj. Ostali su se povelili za njegovim primjerom i boca pica se našla na šanku.

– Čaše – rekao sam barmenu.

– Čaše? – protisne ovaj. – Čovječe, čaše su skupe. Nijedan bijelac neće piti iz njih poslije...

Prislonio sam mu cijev revolvera na sam nos i on odskoči.

— Čaše — zapovijedio sam.

— Kada Himself za ovo čuje, dotrčat će ovamo — počne barmen slažući s treskom čaše na šank.

— To i želim — odgovorio sam hladno.

XLI

Popili smo više od pola boce viskija i u glavi mi se vrtjelo što od pića, a što od rane. Bio bih glup da se s vrhunskim revolverašem suočim u ovakvome stanju, ali zar se više puta u životu dosad nisam ponio kao budala, a vjerojatno ću još mnogo puta.

Iznenada Kimov čovjek s vrata nešto dobaci.

— Dolazi — prevede mi Kim.

— Napokon — progundao sam stavljajući revolver u korice. Okrenuo sam se prema barmenu. — Hvala na gostoljubivosti.

— A platiti?

— Himself — odvratio sam kratko. — Hajde — obratio sam se Kimu. — Podimo mu ususret.

Opazio sam da Bennett ne nosi revolver pod pazuhom već za opasačem. Doimao se sigurnim i samouvjerenim kao i nekoć.

— Li, pričekaj moj znak — dobio sam djevojci tiho. Kimnula je glavom. Pogledao sam zatim Kima. Za oči mi slučajno zapne njegov revolver. Njegovim sam ljudima dao sve svoje revolvere, kao i oružje koje smo našli kod razbojnika, ali nisam se mogao sjetiti revolvera sa sićušnim likom zmaja na dršku. Na trenutak mi zazvoni u glavi na uzbunu, ali nisam imao vremena sada o tome razmišljati koliko god me to uznemiravalo.

— Kime, ti i ostali se malo raširite. Reci ljudima da ne pucaju.

S obje strane ulice počeli su se sakupljati promatrači kada je grad, sada posve budan, počeo shvaćati da se nešto izuzetno događa.

Morao sam se diviti Bennettu i protiv svoje volje. Znao je da ne može računati ni na čiju pomoć, pa ipak je došao. Hladnokrvno koraca ulicom u susret sam bog zna čemu.

Uostalom, kakav ima izbor?

U tome i leži ključ moga plana. Ne smijem mu ostaviti mogućnost da bira.

Bennett je očekivao da ću izaći na ulicu da ga pričekam, ali ostao sam na ulazu u salun i mirno ga promatrao. Što je prilazio bliže, postajao je sve mrgodniji. Jamačno se pitao što smjeram.

Zastao je tridesetak koraka od saluna.

— Ne znam kakvu to igru igraš. Adamse, niti namjeravam u njoj sudjelovati.

— Zašto si došao?

— Želim da pustiš moje ljude na slobodu, a također i šerifa i njegove pomoćnike.

— Svi su oni tvoji, zar ne, Bennette? — pitao sam podrugljivo.

Nije volio da ga oslovljavam pravim imenom i to mu se vidjelo na licu. Gomila se počela pitati tko je Bennett.

— To nije važno — odvrati on. — Nemaš ih prava držati zarobljenima.

— Pustit ću ih čim završimo naš mali razgovor.

— Ako želiš, možemo razgovarati u salunu.

— Već smo bili unutra — prekinuo sam ga odlučno. — Pili smo viski. Mojim se prijateljima svidio.

Bennett se zagleda u Barmena koji se pojavio na vratima.

— Poslužio si ove... Kineze, Bene?

— Prisilio me revolverom, gospodine — reče čovjek.

— Nisi smio dovesti žute u grad, Adamse, a kamoli još prisiliti Bena da ih posluži. Ljudima našega grada to se neće svidjeti.

— Oh, svidjet će im se sve ono što ti kažeš, Bennette.

Lice mu se ponovo smrkne. Ljudi su se glasno pitali što znači to ime.

– Pokušavaš me izazvati, to znam – reče on suho.

– Izazvati? Zašto? – pitao sam nevina izraza lica.

– Da povučem revolver.

– Ja? – udario sam se šakom u grudi. – Zašto bih izazivao na dvojboj velikog Harvea Bennetta, jednog od najboljih i najbržih revolveraša u zemlji?

Konačno je gomila dobila odgovor na pitanje. Nastao je žamor.

– Ubijem li ja tebe ili ti mene, nećemo dokazati ništa ovim ljudima – reče Bennett dubokim glasom.

– Drukčije bi bilo da su u blizini tvoji ljudi, zar ne? Ne bi u tom slučaju oklijevao – rekao sam po-drugljivo.

– Ako želiš razgovarati, uđimo u salun – reče on ponovo.

– Onako kako su tvoji ljudi razgovarali s ovim ljudima prošle noći, Bennette? – rekao sam pokazavši na Kineze.

– Ne znam o čemu govoriš – odvrati on ukočeno. – No šerif je izdao nalog za tvoje hapšenje. Ubio si moga prijatelja Taylora. Imam svjedoke...

– Svjedoke, da. Vidjeli su da me je Taylor izazvao i prvi potegao revolver. U neprilici si, Bennette. Otišao ti je najbolji čovjek.

– Bio mi je prijatelj.

– Zar misliš da su ljudi u ovome gradu glupi, Bennette?

– Prestani me tako zvati – obrecne se on i prvi put sam osjetio da se počeo uzrujavati.

– Zašto ne? To ti je ime, zar ne?

– Više nije. To ime pripada drugome čovjeku i drugom vremenu.

– To je zavaravanje – rekao sam blago.

Bennett dotakne rukom revolver, a zatim je odmakne kao da se opekao.

– Vidim da si spreman za mene, Bennette – rekao sam drsko.

– Griješiš, Adamse. – Prekrižio je ruke na grudima i prijeteci se zagledao u moje lice.

– Slušaj, Bennette! Dat ću ti priliku kakvu si i ti dao meni. Ne moraš se suočiti sa mnom, već s jednim od mojih prijatelja.

Nekoliko se ljudi počelo smijati, a i Bennett prasne u gromoglasan smijeh.

– Dvojoj s jednim Kinezom? Znam da si ih natjerao da nose oružje, Adamse, ali ti ljudi ne potežu revolver brže od djeteta. Samo naprijed, ako želiš naći žrtvu, izaberi jednog od tvojih kineskih revolveraša.

Oko usana mi zaigra lukav osmijeh.

– Nadam se da ti neće smetati ako to ne bude muškarac. – Pogledao sam Li. Udahnula je, ali lice joj je bilo mirno dok je izlazila na licu.

– Djevojka? – uzvikne Bennett s nevjericom u glasu.

Gomila se tresla od smijeha, a na licima nekih ogledalo se olakšanje.

– Adamse, ti si poludio!

– Možda – slegnuo sam ramenima. – Ova mala djevojka je spremna suočiti se s tobom, Bennette. U njoj se nakupila mržnja prema tebi zbog onoga što si uradio njenim ljudima i njenome bratu. Želi te ubiti, bio ti na to spreman ili ne.

Bennett se prestane smijati i zagleda se u bezizražajno djevojčino lice. Promatrao sam ga znajući da pažljivo razmišlja. Ako potegne revolver i ubije djevojku, svi će mu se rugati što je okrvavio ruke na ženi. Nitko ga više ne bi poštovao poslije toga. Ako ne potegne revolver, ubit će ona njega.

Što da radi?

Li se doimala još sitnijom dok je stajala nasred ulice prodorno zureći u Bennetta.

– No, što je, Bennette? Da počnem brojiti do tri?

– Ne mogu pucati u ženu, Adamse, toga si svjestan – rekao je ogorčeno.

– Imaš li kakav drugi prijedlog? – upitao sam izazivački.

— Znaš da imam — glasio je oštar odgovor.

Odmaknuo sam se od stupa na koji sam se do tada naslanjao zdravim ramenom i polagano krenuo prema njemu.

— Malo čudno hodaš, Adamse? — iznenadio me njegov dar zapazanja.

Rame me uistinu vraški boljelo te sam se pitao hoću li izdržati do kraja.

— Makni se ustranu, Li!

Djevojka poslušala ne skidajući pogleda s Bennetta, a ja sam zauzeo njeno mjesto.

Počeo sam se znojiti od bola.

— Prvi je potez tvoj, Adamse — čuo sam Bennettov glas. Osjetio je da sa mnom nešto nije kako valja, pa je želio to iskoristiti.

Žmirnuo sam jer mi se pred očima počelo magliti.

— Hajde, Adamse, što čekaš? Trinaest godina si ovo priželjkivao — dobaci podrugljivo. — Otkako sam u salunu napravio od tebe budalu. Uradit ću to i sada. Samo što ćeš ovoga puta biti mrtav.

Pokušao me izazvati. Jamačno je mislio da mu to polazi za rukom, ali ja jednostavno nisam bio spreman povući revolver.

On jest.

Kada mu se desna ruka pomakla, u akciju su stupili moji refleksi. Kao na usporenom filmu vidio sam kako mu se ruka kreće. Moja je automatski pošla prema revolveru munjevitom brzinom. Izvukao sam revolver mnogo prije njega. Zapravo on nije ni dotakao svoj prije no što sam opalio...

Ruka mi zadršće. Metak ga je pogodio u lijevo rame, a desna mu ruka grčevito poletila prema rani.

— Ja sam bio iznenađen što se još držim na nogama.

— Ti... — promuća dok mu je krv šikljala između prstiju.

Otkočio sam otklonac kao da ću ponovo pucati.

— Adamse...

— Ne još, Bennette. Neću još pucati. Moraš mi prije odgovoriti na neka pitanja.

— Iskrvarit ću — reče on muklo.

— Ne brini, nećeš ako mi odgovoriš.

— Do vraga — lice mu se iskrivi od bola. — Što želiš?

— Zašto si ubio Jima Baileya prije trinaest godina?

Sada, kada sam izrekao to pitanje glasno, znao sam da sam mu ga želio postaviti od časa kada sam u Himselvu prepoznao Bennetta. Sa smrću staroga šerifa iz temelja se izmijenio moj život te sam morao znati zašto je ubijen.

Na Bennettovu se licu pojavi čudan izraz. Učini mi se da smo nas dvojica posve sami na ulici.

— Dobro — reče on napokon. — Kad sam bio dječak...

— Ne želim tvoju životnu priču — dreknuo sam uplašen da će se srušiti prije nego što mi odgovori na pitanje.

— Otac je mene i majku napustio još kad sam bio dijete — Bennett je bio uporan u svome načinu pričanja. Morao sam ga pustiti i nadati se da ću dočekati kraj priče. — Uzeo je ono malo novca što smo imali, tako da je majka bila prisiljena raditi u salunima i javnim kućama — govorio je muklo očiju mutnih od bola. Vratio se u prošlost. — Umrula je u jednoj od tih prokletih kuća kada mi je bilo šesnaest godina. Ostao sam sam i krenuo svojim putem. Zakleo sam se da ću jednoga dana pronaći oca i ubiti ga.

Prokletstvo, pomislio sam.

— Trajalo je to godinama, ali naposljetku sam ga pronašao i ubio — završio je tiho.

Nebesa, Stari Jim...

Bio sam tako zaprepašten da sam odustao od drugog pucnja. Gurnuo sam revolver u korice. Vidio sam kako se njegova ruka spušta s krvavog ramena, a zatim je netko posve neočekivano zapucao. Promatrao sam Bennetta kako pada s izrazom nevjerice.

— Ne! — viknuo sam premda sam znao da je kasno. Okrenuo sam se i opazio Kima s revolverom u ruci. Bilo je to posljednje što sam vidio.

XLII

Pitao sam se kako to da je ulica tako mekana prije no što sam otvorio oči i shvatio da ležim na krevetu. Ponovo sam sklopio oči i čvrsto usnuo.

Idući put sam se probudio svjestan da ležim u krevetu. Sada me samo zanimalo čijem.

Angienome. Bio sam u njenoj sobi.

— Clinte, kako se osjećaš? — Angieno sam lice ugledao iznad svoga tek kad sam se probudio po treći put.

— Uh... — usne su mi bile suhe. Angie ih je nakvasila. — Želim znati... što se dogodilo — promucio sam napuklim glasom.

— Brzinom u izvlačenju revolvera nadmašio si Himselfa i ranio ga. Zatim ste počeli vikati i pričati o nečemu što nitko nije razumio. Iznenada si spustio revolver. Himself je pokušao potegnuti svoj, ali ga je jedan od Kineza ubio — rekla je Angie.

— Kim — u sjećanje mi se urazala njegova slika. — Jesam li ja bio pogoden?

— Jesi, prije. Sve je to bilo odviše naporno za tebe tako da si spavao puna dva dana.

— Bennett je, znači, mrtav — promrmlijao sam.

— Tko je Bennett? — upita djevojka. Objasnio sam joj ispričavši joj cijelu priču o revolverašu s kojim sam se sukobio prije trinaest godina.

— Strašno — rekla je kad sam završio. — Spustio si revolver kad si shvatio da mu je stari šerif bio otac?

— Tako je. Nisam siguran što se poslije toga dogodilo. Netko je po-

čeo pucati i Bennett je pogoden. Više puta, čini mi se. Opazio sam Kima s revolverom, a zatim mi se zacrnilo pred očima. Pomislio sam čak da sam i ja pogoden...

— Samo je Him... Bennett bio pogoden — reče Angie.

— Koliko puta? — htio sam znati.

— Ne znam.

— Čuo sam barem četiri, možda i pet pucnjeva. Moram saznati koliko je puta pogoden. Gdje je leš?

— Pokopali su ga jučer.

— Iskopat ćemo ga — rekao sam mirno.

— Mi?

— Oh, znam da od tebe uvijek nešto tražim, Angie...

— Nije to posrijedi — promrsi ona ljutito. — Ne možeš se ni pomaknuti u krevetu, a pričaš o otkopavanju tijela? Želiš li se ubiti? — upita strogo. — Zašto je važno koliko je metaka...

— Reći ću ti poslije — iznenada mi je jedna misao pala na um. Možda neću morati otkopavati tijelo.

— Gdje mi je odjeća? — upitao sam žurno.

— Ne možeš...

— Moram... — Iznenada smo oboje prasnuli u smijeh.

Dok sam se odijevao, pokušao sam se svega sjetiti. Nisam se mogao oteti dojmu da cijela stvar još nije gotova, unatoč činjenici da je Bennett mrtav. Nešto još valja razjasniti.

XLIII

— Sada ću poći do pogrebnika. On će znati koliko je puta Bennett pogoden — rekao sam kad sam se obukao.

— I onda? — upita Angie.

— Sve ovisi o tome s koliko je metaka pogoden — rekao sam i poljubio je u čelo. — Hvala, dušo. Uvijek ti iznova moram zahvaljivati.

Opazio sam da privlačim poglede prolaznika i nisam mogao da se ne zapitam što se dogodilo s Kimom i njegovim ljudima nakon pucnjave? Je li šerif oslobođen? Bi-jesan?

Pogrebnik je upravo radio na jednom kovčegu.

— Možete li mi odgovoriti na jedno pitanje? — obratio sam mu se izravno, siguran da me je prepoznao.

— Koje? — upita oprezno.

— Pretpostavljam da ste se vi pobrinuli za Himselfovo tijelo. — Kimnuo je čekajući dalje. — S koliko je metaka pogođen?

— Sa šest — odvratio je bez oklijevanja.

— Šest?

— Da. Svi su mu se meci zabili u grudi, jedan do drugoga.

Jamačno sam igledao omamljeno, jer me je zabrinuto pitao:

— Osjećate li se dobro? Mogu li vam pomoći?

— Odmahnuo sam glavom i izašao na ulicu. Uputio sam se u šerifov ured. Dakako, nije mi se obrađovao.

— Želim čuti što se dogodilo kad sam se onesvijestio — rekao sam oštro. Oklijevao je trenutak prije no što je odgovorio.

— Reći ću vam sve što znam, a zatim otidite iz ovoga grada. Neki ljudi misle da ste nam napravili uslugu, a neki ne.

— A vi? —animalo me njegovo mišljenje.

— Nije važno. Želim mir u gradu, a to znači vaš odlazak.

— Nagodit ćemo se. Reći ćete mi što znate, a ja ću napustiti grad?

Šerif kimne.

— Poslije pucnjave, vaši kineski prijatelji — počne on došli su ovamo, oslobodili mene i moje momke, a zatim nestali kroz stražnji izlaz.

— Jeste li ih pratili?

— Nismo — prizna on. — Izletjeli smo na ulicu. Ugledavši Him... Bennetovo tijelo, a zatim i vaše ispru-

ženo na zemlji, pomislili smo da ste ubili jedan drugoga.

— To vam je uljepšalo dan — rekao sam podrugljivo.

— Onda sam ustanovio da ste vi živi — nastavi on. — Liječnik je očistio ranu, a zatim smo vas prenijeli u Rosinu kuću, a Bennetta pogrebniku. Potom smo očistili ulice.

— I preuzeli vlast?

— Ja predstavljam zakon u gradu — podsjeti me on kruto.

— Do idućih izbora.

— Što time mislite?

— Građani će se možda sjetiti da ste bili Bennetov čovjek, šerife. Rekli ste da je nekima draže što je mrtav, nekima nije. Što misli većina?

Ostavio sam ga da o tomu razmišlja.

XLIV

— Hajde, momče — tepao sam Dukeu za kojega se brinuo gradski konjušar posljednja dva dana. — Osedlat ću te. Potražiti ćemo naša kola pa krenuti na put.

Uzjahao sam i krenuo prema ranču. Uzet ću kola i porazgovarati s Kimom. Nisam još siguran za Li, ali za njega jesam. Nekoliko sam stvari shvatio prizivajući u sjećanje stare glasine i uspomene koje ću provjeriti u razgovoru s Kimom.

Duke i ja smo privukli pažnju nekolicine Kineza svojim dolaskom na ranč, no Kima ni Li nije bilo. Na moje pitanje jedna djevojka mi je odgovorila na lošem engleskom.

— Oni otići — mahnula je rukom prema brdima. — Vratiti se brzo.

— A moja kola? Pokazala mi je na štagalj.

Kola i konji bili su u dobru stanju. Svi revolveri koje sam bio posudio Kimu i njegovim ljudima za vježbanje, bili su u kolima.

Odlučio sam upregnuti konje u kola tek nakon razgovora s Kimom. U očekivanju njegova povratka sjetio sam se starca, Kimova ujaka. Uvijek sam imao osjećaj da on odlično razumije sve što se oko njega govori, bez obzira na kojem jeziku. Možda je ovo pogodan trenutak da s njim porazgovaram.

Nije podigao pogled sa šalice čaja kada sam ušao u njegov šator. Lagano sam ga dodirnuo rukom po koljenu.

Našli smo se licem u lice. Stare oči bijahu vlažne i nekako utonule na izboranu licu. Ipak, u njima se zrcalila mudrost. Taj je čovjek mnogo oštiri no što ljudi misle.

– Znam da me razumijete – rekao sam tiho.

Ako je to i točno, nije ničim to pokazao.

– Želio bih s vama govoriti o vašem nećaku – nastavio sam – ako je on uopće vaš nećak.

Dugo me je promatrao bez riječi.

– Jest, nećak mi je – prozborio je napokon tiho – ali ta me činjenica nikada nije veselila. – Glas mu napukne, a ja sam shvatio da se u svojoj slutnji nisam prevario. On dobro razumije i govori engleski.

– Zašto? – upitao sam blago.

– Vjerujem da znate odgovor, jer u protivnom ne biste bili ovdje – odvrati starac.

– Da, imate pravo. Prije dvije-tri godine počela je kružiti priča o nekom revolverašu, mladome čovjeku izuzetno vještom i brzu. – Starac kimne, dajući mi znak da nastavim. – Čuo sam, također, da je taj mladić Kinez i da mu je držak revolvera ukrašen likom zmaja. Upravo nevjerojatno. Kineski revolveraš!

Starac je šutke pio čaj.

– Čuo sam da ga zovu Mali Zmaj – nastavio sam. – Sve do danas nisam povjerovao u te priče. Nisam nikada ni razmišljao o njemu dok nisam vidio ono što se prije nekoliko dana dogodilo na

ulici. Uvjeren sam da je Kim Mali Zmaj, ujače.

Nije odgovorio, pa sam nastavio.

– Vidio sam lik zmaja na njegovu revolveru, ali nisam to odmah povezao s pričom. – Nagnuo sam se prema starcu. – Ujače, čovjek koji je tek naučio pucati, bolje reći držati revolver ne bi mogao ispaliti šest metaka munjevitom brzinom i savršenom preciznošću protivniku u grudi kao što je to uradio Kim ... ako je to njegovo pravo ime – rekao sam na kraju.

– Da, to mu je pravo ime – izjavi starac mrko. – Nećak mi je, ali je ubojica.

– Znači, imao sam pravo?

– Da – glasio je kratak odgovor.

Prokletstvo! Uvijek sam mislio da je priča o Malome Zmaju izmišljena, bar upola, da netko želi od sebe napraviti legendu, ali sada vidim da nisam imao pravo.

– Ako je to tako, što će takav revolveraš ovdje?

– Bio je zato plaćen. Zar nisu svi revolveraši plaćenici? – progunda starac gorko.

– Tko? Tko ga je platio?

– Onaj čovjek koji je sebe nazivao Himself...

– Bennett? On ga je platio... Ali on je ubio Bennetta! – mrmljao sam zbunjeno. – Zašto ga je plaćao?

– Da dovede moje ljude ovamo.

Grozničavo sam razmišljao o onome što sam upravo čuo. Ako se Bennett želio dodvoriti gradu, morao je stvoriti problem, a zatim im ponuditi rješenje. Vrlo jednostavno. Zato je unajmio Kima da dovede skupinu Kineza u Black Wind i naseli ih na ranču izvan grada. Stvorio je tako građanima problem i napuhao ga do tolikih razmjera da je zahtijevao hitno rješavanje.

Dakako, svojim dolaskom poremetio sam mu posao.

Zašto mi je Kim ponudio gostoljubivost i zamolio me za pomoć, ako je bio Bennetov čovjek?

I na to je pitanje odgovor bio jednostavan. Revolveraš je odlučio prestati raditi za Bennetta, i početi raditi sam. Želio je vlast za sebe. Postao je ambiciozan i prema svojim se ljudima ponašao poput Bennetta. Zato je prvu priliku iskoristio da se okrene protiv Bennetta. Zamijenio je i revolver, a ja to nisam opazio sve do posljednjeg časa. U tome je zapravo načinio gresku. Da je pogodio Bennetta samo jedanput, umjesto šest, mogao bih pomisliti da je imao sreću. Ovako sam saznao sve. Čim ja odem, on će nastaviti ugnjetavati ove uboge ljude, a na kraju čak i nasilno ući u grad.

To mu ne smijem dopustiti, jer bih mu time pomogao. Moram ga zaustaviti.

— Sve mi je sada jasno, ujače — rekao sam glasno.

On zakima.

— Bolje da odeš, jer će i tebe ubiti.

— Neće — rekao sam mirno — još ne mogu otići.

— Ne slažem se s tobom — čuo sam iza leđa zvonak glas. Na ulazu u šator stajao je Kim. — Moraš otići odmah, ako želiš sebi dobro — govorio je odrješito odličnim engleskim bez imalo oklijevanja, a oči su mu blistale opasnim sjajem.

— Previše si ambiciozan da bih te mogao ostaviti s ovim ljudima — rekao sam blago.

On raširi ruke.

— U tom će slučaju jedan od nas morati umrijeti.

— To nije nužno, Kime. Mogli bismo otići obojica, tako da nijedan ne bi trebao umrijeti — ponudio sam prijateljski.

Odmahnuo je glavom.

— Ubit će te — krikne starac obraćajući se meni. — Odlazi!

U PRIRPEMI:

J. Marc:

VELIKA PLJAČKA

— Možda — rekao sam hladnokrvno. Teškoća je u tomu što je on vidio kako ja pucam, a ja nisam vidio njega. — Možda će me ubiti, ali ne mogu otići. Netko mora pokušati spriječiti njegove namjere.

— Pogledao sam starca. — Što Li zna o Kimu? Kakva je njena uloga?

— Vjerovala je mome nećaku kao i ostali i došla ovamo u nadi da će ovdje započeti novi život. Kim se u nju zaljubio. Siguran sam da je to glavni razlog što želi tvoju smrt.

— Vidjet ćemo se poslije — rekao sam na izlasku.

— Nadam se — dobaci on. — Sretno.

Čekao me strpljivo na čistini obasjanoj jutarnjim suncem.

— Ovo nam nije potrebno, Kime — pokušao sam ponovo, ali on nepomirljivo odmahne glavom.

— Clinte — čuo sam Li kako viče, ali se nisam okrenuo.

Motrio sam njegove oči da mi otkriju kad će potegnuti oružje.

Kad je to uradio, znao sam da je moj, ali isto tako sam znao da još nikad nisam pred sobom imao tako brzog protivnika. Uspio je izvući revolver prije nego što ga je moj prvi metak pogodio u grudi. Zateturio je, ali unatoč tome nanišanio, tako da sam morao pucati još jednom. Pao je na zemlju i ostao ležati nepomičan.

Još nijedan revolveraš nije u dvojboju sa mnom uspio izvući revolver. Ovaj je zaista opravdao glasine koje su o njemu kružile!

Oprostio sam se s Li i s ujakom ostavljajući nju i njene ljude njegovu mudrome vodstvu. On će im nadoknaditi ono što im je uradio njegov nećak.

IZDANJA ZA VAŠ ODMOR!

LASO izlazi svakog petka

TRAG izlazi svakog 13. u mjesecu

ALAN FORD izlazi svakih 14. dana (u srijedu)

ŽIVOT izlazi svakog utorka

SIRIUS izlazi svakog 5. u mjesecu

TOM i JERRY izlazi svakih 14. dana (u srijedu)

RS MAGAZIN dva puta godišnje (ljet-zima)

SPECIJALNI LASO dva puta godišnje (ljet-zima)

Život EROTIKA izlazi jednom mjesečno

NAŠ STRIP izlazi jednom mjesečno